

کلیات علی حیدر

علی حیدر

4570 / 12-8-1998
کتاب خانہ الحسن الحسین بستی سولی والی
براستہ رحیم پور خان

کلیات علی حیدر

علی حیدر

پاکستان پنجابی ادبی بورڈ
۵۸۔ لارنس روڈ۔ لاہور

ISBN—969—411—103—x

اکادمی ادبیات پاکستان، اسلام آباد دے
مالی رمل ورثین نال چھپنی گئی۔

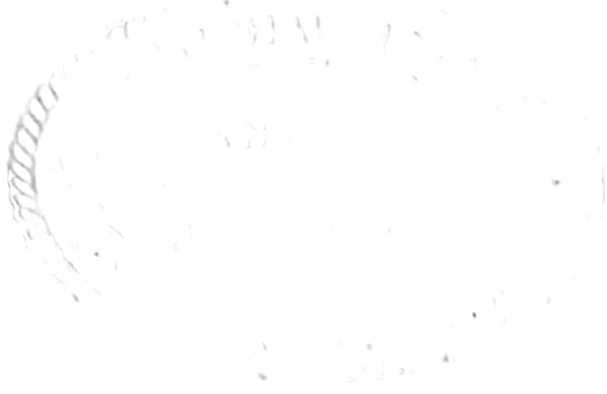
محمد آصف خاں سیکرٹری پاکستان پنجابی ادبی بورڈ

۵۸۔ لارنس روڈ لاہور نے برکی آرٹ پریسز

۴۳۔ پبلیشنگ روڈ، لاہور توں مئی ۱۹۸۸ء

بیہیلی وار پھیپائی

۲۰ روپے

فہرست

۱	سی حرفی — ۱
۷	سی حرفی — ۲
۲۷	سی حرفی — ۳
۳۷	سی حرفی — ۴
۴۵	سی حرفی — ۵
۵۳	نظم
۵۵	سی حرفی — ۶
۶۵	متفرق اشعار
۱۸۵	فقہ ہیر و رانجا

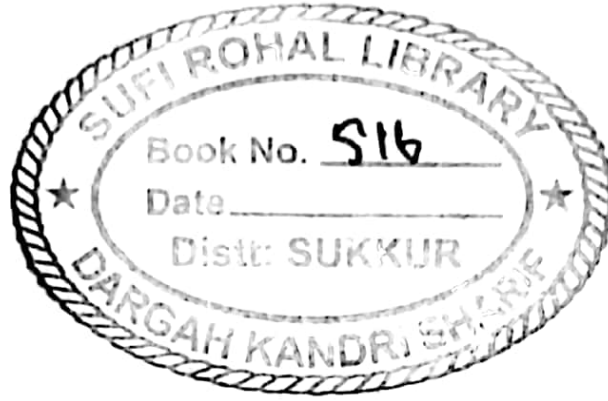
پہلی گل

یورڈ ہن تائیں کلاسیکی ادب دیاں گیاراں کتاباں چھاپ چکیا ہے۔ جیویں تے
ہیر حیرا خ اعوان (۱۹۷۸ء) کہنہ سائیں (۱۹۷۸ء)، آکھیا بابا فرید نے (۱۹۷۸ء)
۱۹۸۶ء) جگنماہام حسین (۱۹۷۹ء)، کلیات لالی (۱۹۸۲ء)، ہیر دمور (۱۹۸۷ء)
کافیاں شاہ حسین (۱۹۸۷ء)، احسن القصص (۱۹۸۷ء)، نکارے (۱۹۸۷ء)
ہیر وارث شاہ (۱۹۸۸ء)، کلیات ہدایت (۱۹۸۸ء)، ہتھ والی کتاب
کلاسیکی ادب دی بارھویں کتاب ہے۔

علی حیدر وا کلام سیھ توں پہلاں اللہ والے کی قومی دکان، لاہور دے
مالک ملک فضل الدین نوں چھاپن دا خیال آیا سی۔ اوہناں علی حیدر دی اولاد وچوں
غلام میراں توں ۱۹۵۶ء بکر می (۱۸۹۹ء) وچ مسودہ لیا تے ایس نوں ۱۳۲۵ھ
(۱۹۰۷ء) وچ چھاپے چاٹھیا۔ دیباچے وچ دسیا گیا ہے کہ ایس نوں مشہور
شاعر میاں ہدایت اللہ سودھیا سی تے پروف ریڈنگ وی کیتی سی۔ سبھ توں
چھیکڑ وچ ایس نوں مرحوم ڈاکٹر فقیر محمد فقیر ہوراں سودھ کے پنجابی ادبی اکیڈمی، لاہور
وٹوں چھپوایا۔

اساں دیکھیا ہے کہ دونوں ایڈیشناں وچ ڈھیر ساریاں بھلاں ہن۔ پر
ہن ویلا ایتنا لمیرا بیت چکیا ہے کہ ایہہ بھلاں نہیں مکائیاں جاسکدیاں۔ جتھے
لوٹ پٹی ہے اٹا وچ سودھی اساں آپنے ولوں مزور کر دتی ہے۔

محمد آصف خاں

پہلی سی حرفی

الف ایستھے اوتھے اساں آس تینڈی، اتے آسرا تینڈے زور دا ای
 مہیں سمجھ حوالے تینڈے فی، اساں خوف نہ کھنڈے چور دا ای
 توہیں سوال جواب سمجھ سائوں نہل نہ اوکھڑی گور دا ای
 علی حیدر نوں سبک تینڈی لے، تینڈے باجھ نہ سائل ہوور دا ای
 الف اُن بن اُن بن اُن بن تھیں، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ب باجھ تینڈے کون باجھ کرے، تینڈے اکھڑے کون وسیڈا لے
 تینڈے باجھ میں تاں نت رہاں کھڑی، رنگ نڈا ساٹولا پیڈا لے
 کر باہوڑی تے سُن کوک میری، مینڈی پسلی دے مڈھ ویڈا لے
 حیدر یار ملے تاں میں جیواں، دارو جیونے دا ایہا سیڈا لے
 الف اُن بن اُن بن اُن بن تھیں، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ت تاریاں لاریاں تینڈیاں نے، مینوں لاریاں کاریاں ماریاں فی
 ہیر جیہیاں سے گویاں گھولیاں، صدقے کیتیاں تے تیتھوں واریاں فی
 چرچہ مار تروڑن پاتے، دتیاں ہڈیاں ساریاں فی
 جدر کون کھلاریاں تیتھوں، اساں جتتیاں بازیاں ہاریاں فی
 الف اُن بن اُن بن اُن بن تھیں، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ث ثابت دین اساڈا ای، کیوں راکھے دا عہد پچھان نہیں
 دھاں دھاں دھامڑا عشق والا، میں کون یلی دے وانگ وجان نہیں
 مینوں ایس میدان رُلا توڑے، کیوں مجنوں دے وانگ پچھان نہیں
 علی حسدیار پیار ڈے نوں، مجلس وچ میتھڑے ول دھیان نہیں
 الف اُن بن اُن بن اُن بن تھیں، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ج جمال تساڈے دی مینوں، سیک سینے وچ ارک لگی
 ارک کہے کاٹی بھاہ تر کھڑی، سینے دے وچ بھڑک لگی
 لاٹ چراغ تساڈے دی مینوں، بجلی دے وانگ کرک لگی
 جدر توپ برہوں دی چھٹی آ، اچن چیت ترک لگی
 الف اُن بن اُن بن اُن بن تھیں، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ح جیلے سبھ بنا رہی، مٹھا یا مینڈرا مول ناہیں
 بیل وانگ میں گیت سنا رہی، ایہتاں مول کھڑینڈا پھول ناہیں
 ایس رستے نوں میں سودھ رہی، ہتھ آؤدا عرض تے طول ناہیں
 علی حیدر اہل میں تک رہی، اجے ہوندی عرض قبول ناہیں
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

خ خدا اساڈا بھی ہے جے، لوک کھڑیاں دی دھیر کرے
 قاضی میں دیکھاں جے ویکھ کتاباں، آدم کیا تہذیر کرے
 ہیر تے رانجھے داہک وجود کیونکر کوئی دوچیر کرے
 حیدر ماں نوں مان ہے کھڑیاں دا، اتے رب دا سرا ہیر کرے
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

د دے دا محرم رانجھا، کیہنوں میں گوک سناؤنا ایس
 آباں اتے جند کھلوتی، او پاریا جے آؤنا ایس
 عمر دہائی کاتنگ اڑینڈیاں، اوڑک پھیرا پاؤنا ایس
 حیدر دے سینھوڑا مینڈا جو، سوہنا مکھ وکھاؤنا ایس
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ذکر تَسَاوُثِ مِطْطِ اے ، مینوں شکہ فند بنات کنوں
 گاہل مِطْطِ مِطْطِ ڈھولن دی ، مینوں مِطْطِ آب جیات کنوں
 سیّاں مے وچ سہاگن تھیواں ، جے کم کریں اک رات کنوں
 حیدر نوں جے چا نوازیں ، تاں دور نہیں تینڈی ذات کنوں
 الف اَن بَن اِن بَن اُن بَن تھیں ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

رحم پوی مینڈے حال دے اُتے ، جے دل تینڈڑا سنگ نہیں
 میں ساولی پیلٹی نہوں کنوں ، اتے اکسیر دا ایہہ رنگ نہیں
 کیوں وت قاضی قرآن نہ چایا ای ، جے ہیر رانجندی منگ نہیں
 علی حیدر قاضی بھی بھلا اے ، کائی ہو رہیرے ناٹوں جھنگ نہیں
 الف اَن بَن اِن بَن اُن بَن تھیں ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ذ زاریاں کر کہ تھک رہی ، ہن میں بھی تے ناز کرینیاں فی
 کالڑا نانگ خزانڑے تے ہن ، میں تے بھی زلف کھلینیاں فی
 بجلی دے رنگ ناز کنوں ، ہن متھے تے دل پوینیاں فی
 حیدر بھی ایہہ تماشرّا دیکھے ، کیونکر یار چھیکینیاں فی
 الف اَن بَن اِن بَن اُن بَن تھیں ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

س میں ہر جہان سبھو ، اک رات گاری تے اُٹھ چلے
 ایہہ ساہ دماڑا کوچ دا ای ، اک رنگ پنی لہ اُٹھ چلے
 ایہہ ٹلٹریاں زنگار پیاں سن ، گنڈھڑیاں بھٹھ رُٹھ چلے
 اک تیکھڑے تے اک مٹھڑے ماتی ، حیدر سا تھیں مچھٹ چلے
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ش شراب دے مست رہن رکیہ ، نین تینڈے متوالڑے نی
 سُرخ سفید سیاہ دو ، بنالڑے ، باجھ کجھل اینویں کالڑے نی
 نال نگاہ دے مست کرن رکیہ ، چینی دے رنگ پیالڑے نی
 حیدر چھک چھک تیر چلیںڈے ، رکیہ ظالم مارن والڑے نی
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ص صبر ناہیں کائی زہر دی بوٹی ، کل کل اساں پیوئی ایں
 اساں رضا تِساڈی منی ، تھیوے پیا جو تھیوئی ایں
 سوزن پلک نگاہ دے دھاگے ، زخم اساڈے سیوئی ایں
 حیدر چند پیارے اُتوں ، میں صدقے کر دیوئی ایں

ض فلات کفر کنوں ، بہیں ساتھ نبیؐ دے آ پئی
 کافر نفس شیطان دے اُتے ، فوج نبیؐ دی دھا پئی
 نعت نبیؐ رسول دی میٹوں ، شکرہ وانگ رس آ پئی
 جیدر دے سر فضل الہی ، نئے دشمن دل بلا پئی
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ط طرح تِساڈی خوبی دی ، مول شرع نہ کیتڑی دینڈی جیو
 ویکھ ماشیہ خط تِساڈے واہ آکے درس طبیعت کینڈی جیو
 سبھ بحث دلائل دور تسلسل ، مسئلہ زلف سینڈی جیو
 جیدر مٹاں تے فاضل قاضی نوں مہیرت حرف پھینڈی جیو
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ظہور کیتا تینڈی خوبی ، باغ چمن سبھ آریاں
 گل گل رنگ بہار گلستان ، سرو سٹخن سبھ آریاں
 مونہہ مہتاب تے سنبل زلفاں ، سیم بدن سبھ آریاں
 جیدر کون جو حیرت اندر ، ویکھ سبھ آریاں
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ع غنايت ربّے وی ہووے ، ایٹویں ہی فضل کریندا چا
 شوقت ہزارے توں راگھیں سد کے ، ہیر سیال ملیندا چا
 عشق اساڈے دے چیرن کارن ، مہیں دے نال چھڑیندا چا
 واہواکم اللہ دے جہدر ، آپے جوڑ جوڑ سیندا چا
 الف ان بن ان بن ان بن نقایں ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ع غریب نمائری گولی رانجھے دے دست دکانی آں میں
 رانجھا مہیں نوں چار یاوے ، تاں رٹسکاں مٹ مہانباں میں
 یمنوں نے تینٹے ناؤں دی عزت ، نہیں تاں کون نمائی آں میں
 اوگن بھی گن جیسے دے جیدر ، جے رانجھیں من بھائی آں میں
 الف ان بن ان بن ان بن نقایں ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ف فلاں پوانڈی نت پھراں ، پئی تینڈڑا راہ تکیننی آں میں
 اکھ پھڑ کے تنن چند پے ، کاؤں کوٹیاں اُتوں اڈینی آں میں
 چرخہ گھو کے تے ماہل بولیندی ، سن سن جیو دھرتی آں میں
 علی حیدر اکھیں ڈھولن نوں ، کئی کر کر چیلٹ جینی آں میں
 الف ان بن ان بن ان بن نقایں ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ق قُدُورِی تے کنز ہایم ، ہیں پلہ پلہ کے مہر گمہ رہی
 روتدح کہ بھیت معانی ، میں رمز دقیقے بھی گمہ رہی
 فکران بومیت دلائل دے وچ ، ایہم دل میرے سمجھ رہی
 حیدر نیوں لگا مینڈے دل نوں ، تاں بھیرا جھکا گمہ رہی
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں ، اک سمجھ اسادڑی رمز میاں

لک کدی تے مینڈا بھی آہیوں ، مہن کیوں پیارا نستا این
 جے وت حال نہ پچھیں مینڈا ، تاں نال مینڈے کیوں ہستا این
 نت گلیں نوں مل کھلویں ، نت دیہڑے وچ دستا این
 حیدر اکھ وفا کر ڈھولن ، کیوں دل مینڈا کھستا این
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں ، اک سمجھ اسادڑی رمز میاں

ل لگی مینوں پاٹ چاکے دی ، اتن وچ کینڈڑی نوں
 اوپر داریوں جہات جو پایو سو ، ستیاں مے وچ سہینڈڑی نوں
 رنگ کرانڈڑی سوہڑے بانے ، سیالیں وچ سہینڈڑی نوں
 حیدر گل وچ تینڈڑی پایو سو چرخے تند گھینڈڑی نوں
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں ، اک سمجھ اسادڑی رمز میاں

ع ہُو اللہ "ناں اوہو ہی لے ، جو ہر کوئی ذکرہ کہیندا میاں
 ویکھ دیکھاں دم دم دے وچ ، ہُو ہوتے پیا سنیندا میاں
 ارض فلک تے جن سورج ، وچ ہُو ہونا نقش دسیندا میاں
 حیدر اسم جو اعظم الہی ، سو ایہا ہُو اکھیندا میاں
 الف ان بن ان بن ان بن یحییٰ ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

ل یا لہجہ ڈھولن نوں ، جے غیر کنوں دل دُور کیتا
 نال مظہری لام نفی دے ، بھینچ بتاں نوں چُور کیتا
 باجھ خدا اللہ نہ کوئی ، او سے رب ظہور کیتا
 اُس دل مینڈے نوں روشن مے حیدر ، پاک رسول مے نور کیتا
 الف ان بن ان بن ان بن یحییٰ ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

الف اللہ وا آسرا مینوں "ناں ہی ہاں ننگ بھر ننگڑا میں
 نام اللہ دے اگے سدا ، تے لوکاں مے اگے جے ڈنگڑا میں
 داودی ہے میں کنگی بدھی ، اتے کیتا الف دا سنگڑا میں
 حیدر توڑے میں ڈنگڑا کٹر اکٹھیا داود رتنگڑا میں
 الف ان بن ان بن ان بن یحییٰ ، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

سی یار پیارے نوں نت سہینی آں، یا رب نت کوکینی آں ہیں
 یا رب یا رب نت کرینی آں، پیراں نوں نت سہینی آں ہیں
 یا رب آن ملاؤ پیارے نوں، تاں دم کوئی جینی آں ہیں
 جیدر آن ملاؤں ڈھولن نوں، کئی کر کر جیلڑے جینی آں ہیں
 الف ان بن ان بن ان بن تھیں، اک سمجھ اساڈی رمز میاں

سی حرفی ۲

الف ابہہ اولڑا تیزہ لگا ، تیخ پریم دی گڈیاں میں
 انت ایانی میں کاکل ویکھاں ، کہ مورتاں کھیڈاں گڈیاں میں
 ٹھنڈی وا پریم دی جھلی ، باجھ پراں دے اڈی آں میں
 حیدر ڈھولن جھوٹے دیندا ، وچ بنگوٹے لڈی آں میں

ب پرہوں رانجمن دی بھاہ بھیا ، دیکھ وانگ کبابے جھتی آں میں
 جت کھیڑیاں دی نوں جاناں دھیرے ، کھوڈی تے گھتاں ادیناں میں
 ترم ترم و سن رت دیاں ہنچوں ، بھوچن یکتے چٹیاں میں
 حیدر گھولیاں یاراں اٹوں ، اکے رافضی ہاں نہ سنی آں میں

ت تسبیح پڑھیندیاں اگھیں ، مینڈیاں منجھوں منکے لالڑیاں
 ورد وظیفہ اے مینڈے ، تینڈیاں مٹھیاں مٹھیاں کالڑیاں
 یونڈیاں بندیکتا دل مینڈا ، تے کمنہ سنہری والڑیاں
 حیدر میں بھی تسبیحاں پڑھیاں ، پھاپیاں سلاں والڑیاں

ث ثقیل بقیواں اس نیتی جیوں جیوں روواں ہیں ہنچھ رتی
 جھاڑی میٹھیاں اکھیاں دی، توڑے وٹن پل پل رتی رتی
 ترکڑی ریتے ناز ترکڑے، ترکڑیوں جند گھول گھتی
 حیدر سڑ کے وت نہ ملسن، ناز رتی اتے رت رتی

ج جگ جگ جیواں جگ جگ بقیواں، جگ پیارے دے مال کدی
 آ لگی جند چمکاں پواں اُتے آپیا ریا سرت سنبھال کدی
 اسیں پیارے تْساڈے پاسے دے، پاسا لٹلے ول ڈھال کدی
 ساڑیاں وانگ سٹ نہ پاسے، حیدر پاسے بھی جال کدی

ح حرام آرام بقیواں، مینوں مہر بن پلک نہ پلک لگے
 پلک لگی مینوں پلک تْساڈی، بجلی دے وانگ جھک لگے
 پلک زیادہ پلکاں ظالم، بجلی تاں اکھیاں ڈھک لگے
 حیدر اینویں دیکھیاں گدڑی، اج لگے کہ بھک لگے

خ خمار ایہناں اکھیاں نوں، مینوں وصل فراق سداوہ
 شاہ رگ توں بھی نیڑے ڈھولن، دل کیوں شرق نوں راولہ
 ڈھولن وسدا وچ دلاں دے، سوہنا پسنے وچ اُجھانولہ
 حیدر تروڑ تنی شاہ رگ بقیوں، جے وت شوق اُتاولہ

دھوڑ تَساڈرے راہ دی ہاں، جے وت خاک کمبیتی اُن میں
 اڈ اڈ شوق تھوں دامن لگاں، کیوں وت چھڈ سٹینی اُن میں
 دامن مگی دی شرم تَساڈوں، گولڑی تیتنڈی سدینی اُن میں
 حیدر مینہ کرم دا وتے، تاں پل وچ گلشن تھینی اُن میں

ذات صفات تَساڈڑی، عزت ناہیں تاں کون رِکیتی اُن میں
 جے وت سوندیاں سندیّاں بہندیاں تیتنڈی سند کھلیتی اُن میں
 میں ضد لہتی بھی صدقے دینی اُن سنداں دی رِیس کریتی اُن میں
 شاہ عبدالقادر جیوے مے حیدر جیوں دے اُسرے رِجینی اُن میں

ر رانجھن نال سب اہڑے وانگوں، دامن کدھ پوینی اُن میں
 پلکاں دے سرگھڑا گھڑولی، بھر بھر نت ڈولینی اُن میں
 چَین کیوں پائیں متھے جے وت دامن پکڑ چھکینی اُن میں
 حیدر در زال دامن وانگر، لک لک سنیہڑے سٹینی اُن میں

زر وانگ دھاگ تَساڈڑی، باجھ سہاگ دے گالی اُن میں
 گاہاں دی آتش زلف دی پھلیاں، گالی اُن گھت کٹھالیاں میں
 کول ہوویں کیوں گولی ہوواں، جل کوئل وانگوں کالی اُن میں
 حیدر وانگ سناڑے دے رانجھن، ونجھلی پھوک کے بالی اُن میں

سے سنبھڑا گولیاں دا دیویں، پامندے پیایاں بیلیاں نوں
 گل کراں پیرا بن کیتے نی یتناں نرگس تے روپیاں نوں
 کیتے نی چاک گریبان پھننے، چنبے دے رنگ چنبیلیاں نوں
 حیدر ویجھ کے تانگ لگی، ایہناں لاڈلیاں اربیلیاں نوں

شی شطرنج دی گیٹی اں میں، میوں مان تے تان تساڈڑا اے
 نہ میں گوٹ نہ گوٹڑی جاندی، گوٹ گمان تساڈڑا اے
 نہ ہیں جنگ نہ جیت نوں جاندی، تیر کمان تساڈڑا اے
 مَارَ مَیْتِ اِذْ رَ مَیْتِ بھی حق فرمان تساڈڑا اے
 حیدر موت حیات نہ جانے، جان انجان تساڈڑا اے

ص صاڈ تساڈڑے نیں سیٹھا، خوش خط لکھے بادشاہ دے نی
 یا وت سرمدان سیاہ، یا تکیہ گاہ نگاہ دے نی
 یا وت دارو سکے والے، سوہنے برج پناہ دے نی
 پلک تنگ چھوڑیندے پل پل، ایہ سردار سپاہ دے نی
 جان کیاں دنیا لڑے حیدر، دیدے چشم سیاہ دے نی

ضض ضعی یا وانگ نساقتوں صدقے تے قربانیاں ہیں
 وچ مینا بازار دے اڈھولن، تیتڈے دست وکانیاں ہیں
 کراں طواف بہانڑا اینویں، ادھڑے گھوڑے جانی اں ہیں
 ادہ مونہہ مکھ تے صورت کعبہ، ویکھدیاں حج پانی اں ہیں
 خال سیاہ حجر اسود حیدر، بوسے دیے دے آرنیاں ہیں

ط طرف تساڈے راہ دی، اکھیں لگیاں اینویں عمر گئی
 دھوڑ تساڈے راہ دی، پل پل تکدیاں اینویں عمر گئی
 بھل بھلاوڑے تیتڈے اٹھ اٹھ، ویکھدیاں اینویں عمر گئی
 طرف تساڈے راہ دی تک تک، تنگی اں اینویں عمر گئی
 لکھدیاں نت نت کاغذ حیدر، اگی اں اینویں عمر گئی

خط ظاہر جیویں بہار گلاں نوں، حق جیویں سنسار کتوں
 یا دت جو بن گھڑا ہاسا، لعل شکر بگفتار کتوں
 یا دت جو بن ناز سیتن دا، گاہل کتوں رفتار کتوں
 یا دت جیویں تتلی حق دا، احمد دے دیدار کتوں
 یا دت جیویں نبوت حیدر، اوس نیمہ مخا، کتوں

عین احمد ہے احمد بندہ ، مہم کنوں پر سوج کھڑا
 حق خداوند احمد بندہ ، مہر کنوں پچ رنج کھڑا
 کرے محبت کنوں حکایت شاہد قند ہے رنج کھڑا
 حیدر عشق ہے وڈن لگے، دل دت احمد بیج کھڑا

رخ غلامی دعویٰ ناہیں ، پر گوریاں دی پڑ گولی آں میں
 واو وچھتی وانگر تینڈیاں مہیں دی خاک توں گھولی آں میں
 اڈیاں پریم دے جھولیاں دل، دل بیلے دے بیلڑی جھولی آں میں
 مہیں دی خاک عتیر کریساں ، حیدر کھیڈساں ہوریاں میں

ف فی بشوتمک درد میںڈا ، خوب صورتاں سورتاں اُتیاں فی
 مونہہ مصحف رخ اُس یار ہوا لے ، ہور شاذ مجاز رواںساں فی
 یار میںڈا دلدار سبھی ، اُس مصحف سوہن قراتاں فی
 علی حیدر آیت زلف دے اندر ، درج دراز حکاںساں فی

فی قیامت نہوں تھیا ، دینہہ نیزے برابر آ کھڑا
 میں رکیہ جانا نہوں نوں لگیا ، شینہہ اساڈے بھا کھڑا
 رانجھن اسرافیل تھیا ، ہمتہ وٹھلی لے کرنا کھڑا
 جیہڑی وچھتی آہی سو وچ رہی ، مہن حیدر اکھ وجا کھڑا

ک کوک مینڈی سن صاحب مینڈے، گوماں اس کوک دیاں
 ایس نمائی کٹی، عاجز، گلیاں وچ رلاک دیاں
 پاک شکار دی ہڈی آں میں بھی، پالی تینڈی لاک دیاں
 جے اصحاباں کہف دی تھیون، حیدر صاحب پاک دیاں

ل ل اساڈی رکھینوں، ل ل ل ل مینڈی ہتھوں چھوڑ ناہیں
 ایہہ کچڑا لو تھڑا سٹ نہ کھوہے، اندھیرے وچ بوڑ ناہیں
 پھر پھر چھک سمھالیں تھکاں و سلاں نال توڑ ناہیں
 آب اساڈی دا آپ نگہبان تھیونا ای مونہہ موڑ ناہیں
 دیکھن یار دا آپ جیاتی، حیدر اکھن ہوڑ ناہیں

م محمد مست کیتا، مینوں بیم شراب دا مٹ تھیا
 شیشہ تے جام ملجی نوں دل تائب سٹ پلٹ تھیا
 کل شیشہ تے جام پے رفون، مے خانہ اٹ پلٹ تھیا
 سنگ اساڈے ہتھوں سنگدا شیشہ، سنگدا کولڑا پٹ تھیا
 بھٹی شراب دی بھٹ گھٹاں، شوق ایس شراب دا بھٹ تھیا
 خمر انگور کیا کچھ اُس توں، خمر طہور بھی ہٹ تھیا
 علی حیدر اوس شراب کنوں، راک ایس شراب دا گھٹ تھیا

ن تُوں نگاہ اساڈی دا ، تُوں دُور نہ تھیویں اکھیاں تھوں
 ایہناں پہنیاں دیاں گلاں کولوں ، جھوکاں والیاں پکھیاں تھوں
 پل پل پلکاں لین کلاوے ، نس نہ لیہناں بھکھیاں تھوں
 نس نہ وانگ داوڈے دھولن ، پہنیاں دیاں بکھیاں تھوں
 حیدر وحشی یار گھنیر ، چشم سیاہاں بھنیاں تھوں

و وس اساڈے کول سجن ، دل کھس کے نس تُوں ریج نہی
 جے وت کالڑی کو بھڑی یس ، بھور گلاں تُوں ریج نہی
 جے وت اکھیاں ساوَن لائیاں ، ہمدی بیکلی ریج نہی
 علی حیدر تُوں خون جگر دا ریا ، اکھیں ویکھن مہنچہ نہی

۵ ہیرے کون نما نڈی تھتھوں ، سبھ سیالیں گھولیاں فی
 کیا پوچھکائیاں کیا پھرائیاں ، کیا پھرائیاں گھولیاں فی
 جھنگ سیالاں دے غازیاں وانگ ، ٹھیاں وڈیاں رولیاں فی
 محرم رانجھا گاوندیاں مٹھا ، پنچھرے طوطیاں بولیاں فی
 روئیاں روئیاں رت ہوئیاں ، ایہناں جالیاں لعل دیاں جولیاں فی
 دلدایاں تے فریادیاں حیدر ، زرخاں پٹیاں کھولیاں فی

لا لین والی میں بھی یوسف دی ہاں، توڑے آندیاں نیں جے دواٹیاں نیں
 ایہناں صاحبیاں دی تاں بندی ہاں میں، توڑے ذات کمینٹری چٹی آں میں
 نکھن دی ہمسائی آں توڑے، وانگر چھاہ دے کھٹی آں میں
 حیدر جائے شراب دی ہاں ہے، وت خاک نمائی دی مٹی آں میں

الف اوس سنہری پھنڈے دا دل ڈنگوا مینوں کمند بھیا
 سونے دی والی کن دی نوں، مل اوہ کمند دوچپند بھیا
 زلف دے پھلیاں انڈر بندھی، دل دا بند اوہ بند بھیا
 حیدر پھاہی دا لڑیاں تھوں، ہن بند دے دا رند بھیا

ی یاری تینڈی تاری آں میں، باجھ تلہ دے پار اتاری آں میں
 آسے تینڈڑے پار نگھی ساں، بوہیں والیاں بھاری آں میں
 تینڈڑے ساہ وساہ جاتی، نہیں تاں کون وچاری آں میں
 حیدر ہن موٹہہ کریساں، وچ سمندر سدھاری آں میں

سی حرفی ۳

الف ایس سلکھنے یار بناں، میٹوں سانگاں دی چوبھ پھٹکنے نی
 زیر زیر تلواریں مینوں، نکلے پیش اُچکنے نی
 آباؤ بو اُن بَن اُن بَن بھاء مینڈے ریشہہ بکھنے نی
 علی حیدر اکھ سو نال بگاہ دے، حرف غلط مینڈے بکھنے نی

ب باجھوں رنگ دے رنگ لائے، ایس رنگ بھی اُس نوں رنگ لیا
 مہندی مہندی انگلیاں تھوں، ڈوڑیاں رنگ توں رنگ لیا
 مہندی دے ہتھ رنگ بھیا، اُس اوس دے ہتھوں رنگ لیا
 ہُن رنگ بھی لے کسے ڈھنگ پیا، جے ڈھنگ نے نوشہ انگ لیا
 حیدر رنگ نہ سنگ سمجھن توں، لعل دا رنگ جو سنگ لیا

ت تینڈڑی خوبی بوئے چمن، سُن باد صبا آ تنگ لیا
 تھی تیار گلستان بھی مہیا، جو گڑے رنگ سو رنگ لیا
 پے شکستہ رنگ بھی چلیا، جو سرو دا اعصار رنگ لیا
 جو گن مہوئی بہار چلی، جس جامہ گپرو رنگ لیا
 رتو رت ہويا گل حیدر، خام قدم نوں ڈنگ لیا

مٹ تھیل تھئے بوٹھل دی جے، تینڈی بوہار پنے
 گنڈھری کھول سٹے سر آٹوں، جے نچے تینڈی تلوار پنے
 کلیاں بھی سکیاں تلبیاں دے وانگوں، بہار گلاں دے تار پنے
 نس نس ویندی بوٹھلاں دی، جیناں اکھیندی وگار پنے
 جیدر ہاسے دی با جتھیا، گل پاوی دی جس کار پنے

ج جوگی میاں سچ اکھ ویکھاں، کدی یار مینڈا پھر اوسی بھی
 ویکھ پتری اتے کنوار ویکھاں، پھر سادت میں دھراوسی بھی
 آخر آئی جند وچھوٹے تھوں، سچ اکھ کدی آخر اوسی بھی
 اوس چٹن رُکھ واسا جیدر، پھر مینڈے ہر کدی اوسی بھی

ح حال جو ڈٹھا ای اکھنا پانڈھی، کیا کیا لکھاں کا کل نہ
 یار جے پچھ بھی کیا گل ہن تھیں، اکھاں کھول کے کا کل نہ
 میں لکھا گت تویت رہی، کئی ویکھ ویکھاں مینڈی کیا کل نہ
 جو لکھیا لے سو ای تھیونا ایں، علی جیدر غم توں کیا کل نہ

خ خبر پئی یار دی آوری میٹھوں، اتے تھیوندا ای میٹھوں زبیر گھٹاں
 سُن سُن اوڑیاں اوڑیاں ہمتہ وچ، باولی میں تاں تانا تانا
 ول ول پیر اٹھانی آں میں تے، جنگل میں کھہ ہزار مناں
 جیدر اوس شمار ناہیں، میں کتنے نو سو ہزار گھٹاں

د دھوڑ کنوں ماہی دسدا ناہیں، تاں مہیں نہ بھانڈیاں ماہی بناں
 اوہناں کاریاں بدلیاں دے وچ کھنڈی بجلی کھینڈی کیونکہ ماہی بناں
 بھورا ویکھ ویکھاں توں بھورا ، بدل بھورا ماہی بناں
 بھورا بھورا رقیواں میں، حیدر چند بھورے دی بھور اتنا

ذ ذرا سنیہوڑا دیویں دے ، پاندھی جے ادھ سورج مکھ ونجے
 دگھاں دیاں گالیں لے تک چکی، جے لکھاں دی میتڈی تک ونجے
 سورج مکھی تیکندی کھلی رقیوے ، طالع سورج دکھ ونجے
 سورج مکھی میں پھل پھل ہوواں، سورج ویکھاں تاں بکھ ونجے
 سورج حیدر پیر نوں پٹھاں، سورج میٹھوں نہ تک ونجے

ر رفوسینہ چاک کرے ، جس چاک رکتا اوہی سیسنے لگے
 چارہ لگی مجھتیں پوینیاں یاری سے نہ مورے سیسنے لگے
 چارو کھاں مولا جیو گیا بن پیا جلن مورے سیسنے لگے
 حیدر اوس بن مانس نہ کچھ آرہی نہ لگی اگر سیسنے لگے

ز زور تساڈی اڈی ویندی، مست مینوں دل سدنا ایں
 کپ دوالیاں چھوڑنا ایں ، ڈور گھت مینوں دل سدنا ایں
 دل بھی نہ لاسٹ اینویں ، لے بہتہ مینوں دل سدنا ایں
 باز بھوا شتاب دے حیدر، اس ہٹ مینوں دل سدنا ایں

میں سونے دیاں مچھلیاں لکھنی ماہی دے نال سنواریاں نہیں
 سونے وارنگ ہے مچھلیاں نوں، گالہ دے رنگ سنگاریاں نہیں
 جھک پٹیاں اس گالہ اُتے، جہنناں آب صفا دیاں تاریاں نہیں
 زُلف دی پھاہی پھنس رہی آں، ہنن ہتھ وچ پھنس کے ماریاں نہیں
 سپہ سنگاریاں تاریاں حیدر ماہی دے اپروں واریاں نہیں

شش شکر رنجی یار دی مینوں، تلخ کیتا سپہ شیر شکر
 گنج شکر دی شکر وٹا جے، کرے رب شیر شکر
 رانجھن کھیرتے، میر شکر، رب پھر کرے جب شیر شکر
 جو لپیتی لب لب تے حاضر، پیو پیالہ شیر شکر
 حیدر غصہ پیوے تاں آکھے، پیو مٹھا لب شیر شکر

ص صورت سوہنے یار دی، مورت پلک نہ بھٹکے ویجھ رہے
 بے خود پردے جھڑے موٹھہ پر نے، کتھا سیوا کر ٹیک رہے
 مام دا نام حرام کیتا سو، ہنن پیریں پٹی مٹھا ٹیک رہے
 کافراں ڈوریاں کن ناہیں، ادھ آکھ سلام علیک رہے
 مورت کون محمد ڈٹھا، تاب نہ مول علیک رہے
 علی حیدر عشق دی بھاہ جو بھڑکی، موت ہکے سی سیک رہے

ض ضعی اشراق پڑھاں نت، یا رب سورج مکھ ویکھاں
 پوے نیاز قبول مینڈا، رقیوے طالع سورج مسکھ ویکھاں
 سورج وانگوں اپر واریوں، جہات پینڈڑا جھک ویکھاں
 توڑے ذرہ ذرہ کپ گھتیں، تاں بھی باریاں وچوں مکھ ویکھاں
 حیدر شرم توں مک مک ویکھاں، ناہیں تاں چیر کے اکھ ویکھاں

ط طبیاں دی رگ پک کیہی، پھڑ پھڑ پئی بولینڈری رگ
 آتش رنگی دی بھاہ لگی مینوں، گرمی تقوں پئی کوکینڈری رگ
 ٹھم ٹھم جینڈی لٹک مینوں، ادھر طبیب دینڈری رگ
 زوریں آن پھڑینڈے سیراں، ناہیں تے دھار مرینڈری رگ
 جھٹے طبیاں توں ہتھ نہ آوے، لوکاں ہور پچھینڈری رگ
 نیم طبیب ایہہ خون کرینڈے، کم شیشہ تے شاشہ کینڈری رگ
 ویداں دا ہتھ بھاوس ناہیں، ویکھ حیدر ہتھ سینڈری رگ

ظ ظلوم جہول اسیں اساں چایا جو چا نہ سکدے سی
 اساں نیوں لایا نال ڈاڑھیاں دے، تے نہ لایا اُس سنگ دے سی
 رگ پیچھے پیچھے رنگ اساڈا، تے طالب اسیں سک دے سی
 اسیں ہڈی کاؤں گتے دی ہوئے حیدر شایق سک دے سی

ع عین عین ہیں جانا ناہیں، نیوں لائیں آپے اتے آپ کہیں
 والوں رنجی تے کھٹیوں ترکھی، بھیج بھیج اوتھے پیر دھریں
 اتے عذر میتھی تقصیر بھی میتھی واہ اکھیا سی تے آپ کہیں
 پر چند ابھار پھنسنے بھی سوای، حیدر غم دا کیوں تکرار کہیں

غ غصہ کیا اساں عاجزاں تے، ایہناں کھیریاں تے کئی تنگ آئے
 ہوئی شکمہ پھاہی ایہناں کھیریاں نوں، بس زلف کیوں کالہ تھوں تنگ آئے
 ظالم خط ہے تہلک مٹھے دا، خون غریباں دے رنگ آئے
 ہکے گھڑی سانوں ہکے کھوہ گھتے، ہکے بوڑ سانوں وچ گنگ آئے
 حیدر زلف دا اساں نے یکہ ریتا، راہ جانڈیاں جو سانوں ڈنگ آئے

ف فکر تے خیال دی نہیں مجال، جو تینڈا جمال خیال کرے
 خرمو سنی صبحاً بھینوے، جے رب ارنی سوال کرے
 راک ذرہ جلوہ پہاڑ نوں، تینڈا ذرہ ذرہ مثال کرے
 حیدر درشن منگن توڑی، مٹھی لکھن تروانی دی گال کرے
 یعنی ویکھدیاں جیہڑا ویکھن منگدا، کیویں ناں یار مقال کرے
 یا وت شوق نقوں رجدا نہیں، ایٹویں گوکدا حال محال کرے
 ڈھولن ناز کنوں فرایا، کون جواب سوال کرے
 حیدر محرم حال دے اگے، کیوں کر عرمنی حال کرے

قی قفل شیشے جام دے کنوں ، جیویں اکھڑے متوالیاں نوں
 رو عرض کہیں جھک کے پاندھے ، خیر کریں متوالیاں نوں
 گھت کمند اوہ بند کریندے ، کئی عاقلان تے متوالیاں نوں
 پھاہیاں گھت کے پھاہیں ناہیں ، گھت کئیں متوالیاں نوں
 دفتر ڈال تے گھت گناہ اسان ، کمبیاں تے متوالیاں نوں
 علی حیدر دفتر ڈال ایہناں ، جھب یار دیویں متوالیاں نوں

لک کہنڈری بکری گھا گھتے ، میں تے تینڈڑے ہتھ وکاوٹی آں
 توں مینڈا ایال میں تینڈا عیال ، میں رو رو دھاڑیاں ہاوٹی آں
 دیکھ بگھیاڑ تے واگیاں نوں ، ترہہ ترہہ تہہ ہی ول اوٹی آں
 چھے چھے کریں مینوں بیج اوے گل ، گنگھر موہیں چھکاوٹی آں
 ہتھ ہتھ تینڈے مینڈی چاوڑ ، کھیڈن ہتھ کر اوڈ کے اوٹی آں
 رل سیٹاں نے توڑے دہلی آں میں ، پر تینڈڑے ناووں وکاوٹی آں
 اگل اگل کے ذکر تینڈا ، دلوں جیو تھیں چھک لیاوٹی آں
 عید ہووے قربانی تھیواں ، تاں سوہا ویس بناوٹی آں
 صورت تینڈی ویکھیاں ، میں کھڑی پلک ہلاوٹی آں
 گھاہ چراں کیوں موٹی تھیواں ، رستی کم نہ اوٹی آں
 پر کہوں کہ حیدر موٹری تھیواں ، خنجر تھوں ترساوٹی آں

لِیا چاک تل دی چاہی، مٹی صفا کنوں تلمک لیا
 پاناں دا رنگ لگا مٹھے، ہندو جو رو جفا کنوں تلمک لیا
 پانی مس مٹھی لب قطرہ، تعلق قضا کنوں تلمک لیا
 یاوت جویں طور تھیں موسیٰ، مست لقا کنوں تلمک لیا
 ویکھ چاہ زرخداں ایہہ دل، مینڈے بھی زلف دوتا کنوں تلمک لیا
 جیدر بوسیں تاں یار دے گل ہن، غب غب چاہ کنوں تلمک لیا

م محمد مولیٰ دے کول اساں، کیہا ہول حساب دا ای
 جیندا صاحب ہووے مصاحب، شاہد تاں اساں کیہا خوف غناپ ای
 جیہڑا غامن ہے اساں گویاں دا، او سے زمرہ سوال جواب دا ای
 جیہناں مست کیتا میٹوں نال نگاہ دے، تنہاں شرم حساب کتاب دا ای
 ساقی جے کرے سوال جواب تے قفل شیشہ شراب دا ای
 مابڑ توڑ تودینہ پیالے لیکھا، نہ مٹ خراب دا ای
 عاجز بخدہ عامی توڑے، لایق بہت عذاب دا ای
 پر مٹکر اتے نکیر نوں جیدر، ادب بھی اوس جناب دا ای

ن نیڑے پئی سدھ یار دی میٹوں فحش اُتوں جبل الورید کنوں
 وچ اکسیں وسدا وس ناہیں، گھنڈ کیتا اُکس وید کنوں
 پل پل پلکاں گھنڈ چکیں دیاں، کھتے نہ تحفل کلید کنوں
 یار اڑے تے یاری پڑھے، ویکھے کیوں کر وید بعید کنوں

اوتھے نامہ آگے تے قاصد پچھے تاں کیہی پٹچھ رسید کنوں
میرے یار دی گل نیاری اے، جیدر باہر گفت و شنید کنوں

و واؤ کیتا شاید عرض مینڈا، اج زلف دے ول اولڑے نی
ایہہ مینڈا گھیر تے اج گھمن گھیریں، دیکھو تاں بھی پیند پھلڑے نی
اج حسن دی ٹھاٹھ اولڑی اے، اتے دیکھ پریت دے تلڑے نی
اج متھے دا ول بھی سکھ تے ہے، پر نینی خیر دے ملھڑے نی
اوڑک یار تھیا اک جیدر اتے، دو تیاں دے سر کھلڑے نی

لا ہریا مانع تھیا ول مینڈا، یار متاں میتھیں آوندے نیں
اوہ لام دا پیتا نوشہ مینڈا، کھول تنی گل لاوندے نیں
اج پاناں دے رنگ بھی ہور طرح، اج سرمہ بھی چشم سوکھاوندے نیں
اج سیج تے سبھڑے بھاوندے نیں، دل شادی دے سہر گاوندے نیں
میں تے بھلی اں کہ آپ اینویں، سبھ نیور اوہ چھٹکاوندے نیں
جیدر لکھ مبارکاں ہون تیکوں، آچھر سہاگ دلاوندے نیں

لا لطافت بے رنگ دے دیکھ آگے نگاہ دے رنگ کیتا
بے رنگ دے مونہہ گھنڈ تھیا، ایس رنگ توں برقعہ انگ کیتا
جیویں آتش رنگی نوں گھنڈ تھیا، مینڈی دیدکتوں گھنڈ سنگ کیتا
وہیں تھیا تھیں ساویاں رتیاں، دریاؤں جہناں سنگ کیتا

تھ تھ تھکیاں تھاہیں جے رنگ ، عرض نوں تنگ کیتا
 تھکیاں ٹھاٹھیں تاں موسیٰ تے فرعون، او تھے وت جنگ کیتا
 اوس زلفاں ول ول والی اُتے، ناگ سپاہدا رنگ کیتا
 اساں سوہنے دے گنج توں قوت، ہمیشہ سچ سبا جیں دا دنگ کیتا
 ویچہ سبزی خط دی رت ردواں، ایہناں یناں لعل اُس تنگ کیتا
 حیدر لعل لبیاں والے مینوں، نال شراب دے رنگ کیتا

۶ الف ایہ او لبیاں ڈنگیاں ٹھاٹھیں، شوق تینڈے تر وینی اُن میں
 ناؤں تساڈے دی ناؤ کراں، کوئی بیڑیاں تے پڑھ وینی اُن میں
 عشق تساڈا جے گو ترے دیوے، موتیاں مے سر وینی اُن میں
 گھر گھر میں عشق دے گھیریاں، حیدر ہن مر وینی اُن میں

حی یا اللہ خیر کریں مینوں، اتے غاتمہ جیسر دا دیونا ایں
 پل پل دیکھاں تے گھولی تھیواں، میں تے سبلی وانگوں کھیونا ایں
 ایس مصلے تے جتے ریا دے نوں، میں نال شراب دے بھوونا ایں
 نال پیالہ تے تابڑ توڑے، ہوش مینڈا ساقی وٹھیونا ایں
 وچ چھوٹے پیالے حیدر دے، ایہ مٹ شراب دا میونا ایں
 اپنی فات دا عشق دیویں مینوں، شوق نہ غمیر دا میونا ایں
 کیجے دا راہ وکھاؤ مینوں، راہ نہ ویر دا دیونا ایں
 وچ باغ بہشت دے حیدر نوں بھی بہرا شیر دا دیونا ایں

مسی حرفی ۲

الف اوہ سکھنا یار مینڈا ، میں تاں لکھیا چون چگونہ نہیں
 کیا کچھ وصف بیان کچھوے ، جو اُس دا شبیہ نمونہ نہیں
 سبھ پر چونی جو نین چونیاں والڑے ، اس دا توڑے چونہ نہیں
 حیدر مٹھڑے یار چنہا کوئی ، بھاؤندا ہور سلوانا نہیں

ب بس میاں جیوس ناہیں ، دل کھس لیا اوہناں ہسڈیاں
 کاکل مس اساڈڑے لکھے ، اوہ لب کردے مسڈیاں
 جیو کھتیں تے پھیر جوائیں ، حرف اسانوں دسڈیاں
 حیدر کیوں کر سبق پکائیے ، دل سبق تھوں نسدیاں

ت تکرار سبق دا کیا ، اسان سیالیں جیڑیاں نوں
 پٹیاں لکھ لکھ دہ نہ ملّاں ، اسان پریم دیاں پھٹیاں نوں
 پھٹیاں اتے حرف پڑھاں ، کہ گھٹ گھٹ بٹھاں پٹیاں نوں
 حیدر اکھ تاں سٹ گھٹاں ، اوہناں کلّاں گانیاں کٹیاں نوں

ث ثرہ کیہا ابجد ہوز، ایہو معنے دس میاں
 اینویں مفر کپیا نہ مینڈا، مہر پوی بہن بس میاں
 آپ جہا نہ تھیویں شاہ، تیر کیوں ماریں کس میاں
 حیدر حرف جہاٹی راکیہتور، اکھاں ہووندے دس میاں

ج. جمعے دی پھٹی بھائی، ویساں رانجھن یار داؤں
 بلبل پھٹی پنجریوں بہن، ویسی اوس گلزار داؤں
 طوطی پھٹی قید کنوں بہن، ویسی سبرہ زار داؤں
 حیدر جھڑے یار پیارا ویساں اوسے پار داؤں

ح حرف کہے ایہہ ناگ ایا نے، ول ول کُندل گھتدے نی
 ادہ سٹاں دیہن ایہہ شوخ قلندر، بغلیں پلے وتدے نی
 ایہہ ناگ کیہے کئی کالیاں سیہلیاں، سہتھ دے پوج گھتدے نی
 حیدر کملی کملیاں نوں، مندر مر پڈڑے وتدے نی

خ خدا دا واسطہ ای، میتوں لاریاں لاریاں مار نہیں
 کیوں وت بھاہ اساڈڑے مڑ، بھالن دی تروار نہیں
 کیوں گھڑا ہاسا مٹھے تے، ول زبلی دا شکار نہیں
 حیدر یار جے اینویں بھاوے، تاں گویاں نوں انکار نہیں

د دماڑا کوچ دا اے ، ایہہ ساہ جو وینڈا آوٹدا اے
 کائی انہار جو ول وچ پیوسو ، ول ول جھاتیں پاوٹدا اے
 بھجدا اتے دھکدا سہندا ، اتے کھل وچ ساہ نہ ماوٹدا اے
 حیدر گرمی عشقے دی ہوئی ، پکھڑا کون ہلاوٹدا اے

ذات صفات سیالیں دی ، سیمہ گھولی رانجھن چاک کنوں
 مشک عنبر تے عطر بھی صدقے ، مہیں دی پیراں دی خاک کنوں
 مستقبل تے ریحان بھی صدقے ، تلٹھے مرک سواک کنوں
 علی حیدر بیلا بلی والا ، مینوں چنگا بارغ اراک کنوں

رات وصال دی افضل میتوں ، قدر اتے شب برات کنوں
 لعل لباب وچ مٹھڑا ہاسہ ، بیہڑا مٹھڑا تنہا نیاں کنوں
 سخن مبارک تنگ دہن تھیں ، بہتر ہے آیات کنوں
 آب زلال ٹھولن دا حیدر ، مینوں اولیٰ آب حیات کنوں

نہ زیر زبر نہ تفاوت مصحف رُخ اس یار دا اے
 نقطہ بسم اللہ دا اوہ ، خط سیاہ رخسار دا اے
 زچہ خط بسم اللہ لکھی ، زلف ورق نہ کار دا اے
 علی حیدر ویکھ الحمد پڑھیوے ، لکھیا ایہہ سٹار دا اے

س سبق مینڈا کچھا چھا، پکڑا ناہیں نمسکی آں میں
 ہے دو چشمی دیکھاں پاوت، دیکھاں تینڈیاں اکھیاں میں
 آرائیہ گل لگ سہائیں، ٹھپ کناں رکھیاں میں
 علی حیدر کتنا نہیوں چھپاواں، سمجھ سیالاں لکھیاں میں

ش شکاری نین تینڈے، گھنڈ کھول گت ایہناں بھکیاں دے
 شاہیں شاہاں وایاں دے ایہہ کار شکاری دے رکھیاں دے
 ولبر لاہ نہ سکھ اینویں، ایہناں بھکیاں زخماں چکھیاں دے
 بانوریاں میں باولی حیدر، ایہناں تیز کٹاریاں اکھیاں دے

ص صم مہکم ہور ہی مینوں، اُس پن کچھ نہ آؤندا اے
 سوہنی سوہنا دیکھدیاں گتگا، سمر سمر پچھاؤندا اے
 قاعدہ مینوں زلف سیجن دی، سطران نال بچھاؤندا اے
 حیدر گلاں سمجھ نہ سکّاں، اُن بن جوڑ مسناؤندا اے

ض ضرور اساں کبھی سکھاں، وین الاون نوں
 مسطر لگی ول وچ مینوں، پریم دے حرف لکھاون نوں
 رگ رگ تار تنبورے والی، ناخن نال وچاؤن نوں
 راگ دی مالا گل وچ حیدر، روپ سیجن دا گاؤن نوں

ط طور دی آتش نخل کنوں ، یا گاہل دسیوے زلف کنوں
 یا وت عاصا موسیٰ وا ، تمثیل کچیوے زلف کنوں
 یا بسم اللہ لعل ورق تے ، مثل رکھیوے زلف کنوں
 حیدر دُور تسلسل مسلے ، سبق پڑھیوے زلف کنوں

ظ ظاہر تینڈے زوروں بجلی ، ناہیں تے کالا دھاگرہ اے
 تینڈا حسن بہار چمن دا آبا ، تاہیں تے باکرہ پھاگرہ اے
 تینڈے زوروں شیر زور آور ، ناہیں تے سگ بے داگرہ اے
 علی حیدر تینڈے شعر کنوں ، ایہہ چوترہ دلی اگرہ اے

ع عجب کیہی مشکل گل ادھ ، نینیں وسدا تے دسدا نہ
 ایہہ گل نرگس مینڈھی اُتے ، وانگوں تریل دے وسدا دسدا نہ
 چل کرن نین گل پون میٹھوں ، لک لک ہسدا دسدا نہ
 چندن مانگھ بہار پھر آئی ، پروت گسدا دسدا نہ
 علی حیدر پلکاں لین کلاوے ، پروت تسدا دسدا نہ

ع غیر کیہا مینڈی جان واسل ، ہک دھوپ نگاہ دے چوک میاں
 فرض کیہا بیوپار کیہا ، ہتھ دے جے دینا ای روک میاں
 گل کہیا میں تاں گھول گھٹتاں ، تیغھوں سیہ جہان دا تھوک میاں
 علی حیدر صدقے رانجھن اُتوں ، مہیں بھی نالے جھوک میاں

ف فکر تصور نہم سخن مینوں، سپہ مطالعہ یار دا اے
 عاشق تے معشوق دا لکھیا، زید عمر و توں مار دا اے
 نہ وت مار توں زید عمر نوں، اینویں مٹاں نحو سوار دا اے
 علی حیدر اینویں ہاں ہاں تار مگس دلدار دا اے

ق قسم مینوں تینڈڑی اے، ہن اکھیں نہ سونہ کھاوئی اں
 مونہہ مسواک نہ دند مستی، نہ میں کاجل پاوئی اں
 سبھ سیالیں جھمکھن، نیور نہ چھنکاوئی اں
 حیدر راجھن ماہی باجھوں، میٹھا ویس ہنڈاوئی اں

ک کرم تجا بسم اللہ جید، آ کہہ ایہناں اکھیاں تے
 ایہ سک سیکندیاں روئیاں روئیاں راہ بھینڈیاں تھکیاں تے
 ایہ سوہنی مورت دیکھیاں، راہ دیندیاں بھگیاں تے
 حیدر ہن جے ملے پیارا، اکھیاں تے دل بھگیاں تے

ل لیا دل میرا نیناں، دلبر ہنس ہنس دیکھدیاں
 سحر کیتو نے ٹھگ یتو نیں، اینویں رس رس دیکھدیاں
 چھنی کیتی فٹ یتو نیں، سچھیں کھس کھس دیکھدیاں
 سچھیں پوندے زینر چلیندے، حیدر کس کس دیکھدیاں

م محمد صل علیٰ و اہر دم سانوں اکھدا اے
 اوہے دی اُمید اسامیں، علماں دانہ بھروا سٹرا اے
 اوہے دے دبار دے سائل، ہتھ اسٹوڑے کاسٹرا اے
 اوہے دے دلا سے حیدر، ہتھوں والا ہاسٹرا اے
 سبھ جگ دیوے بھڑکاں حیدر، اوہے واراک دلا سٹرا اے

ن نگاہ چرا کے دل نوں مین تینڈے کہے کالڑے نی
 کالٹے راتھ اولڑے نی، کہے ظالم جھوکاں والڑے نی
 ایہہ مونہہ تینڈا دینہہ نہیں روشن، دینہہ وچ دیوے کالڑے نی
 کس لین دل نہ دیوے، حیدر نین دوالڑے نی

و واؤ لگی اج ٹھنڈی مینوں، جو آئی یار دی پار کنوں
 واؤ جھوٹا کنڈل پائے، جو آیا زلف دی تار کنوں
 پھیریاں دیندا گھوڑی ویندا، اک بھجوت غبار کنوں
 حیدر نیوں وا جھولا لگا، سو پیریاں دی اڈار کنوں

۵ ہیرے ہیرے مینوں اکھدا اے، مینوں نال دلا سے دے ماردا اے
 ہیرے ہیرے گھوڑے وانگوں نال گھمانی اڈاردا اے
 کوہ کوک مینڈی نہ بھاوندی اے مینوں ایہہ دلا سٹرا یار دا اے
 وچ سیالیں دے رانجھن دے حیدر سرو جیویں گلزار والے

ث ثقہ نظام الملک والے، ایہہ نین میٹھدے بادشاہ دے فی
 آپ سلونے بھائیوں، مٹھے، منکر کون دے راہ دے فی
 کر منصوبہ دلی لیتھدے، ایہہ امیر سپاہ دے فی
 حیدر دُور قمر بھی صدقے، اُس مَوَنہ سوہنے ماہ دے فی

ج. حمل اوہناں سوہنیاں دا، کوئی بھاہ اساڈے پھاہ بھیا
 دود چراغ، اتھانڈرا مینوں، ریسنے اندر پھاہ بھیا
 پھٹک لگی پروانڑے نوں، ایہہ گھولیا چا کپاہ بھیا
 حیدر کیا پروانڈا ایہا تھا سو موتیوں بے پرواہ بھیا

ح. حیا ایمان کنوں، اوہناں یثناں دارنت بہانڈرا اے
 دل دیکھدے نستے شرم کنوں، دل دین اُتے دیوانڈرا اے
 اُئی آب شراب دی مستی، اوہناں دی بھی مے خانڈرا اے
 حیدر کھلاس مس گھلیا، ایہہ رند سیاہ مستانڈرا اے

خ. خوب تینڈی بجلی ڈھٹی، چوڑی سہج نماوندی اے
 بھتر کھیلے، بیت مارے، آرا بھاکر گاونڈی اے
 رتیاں ساویاں پٹ ویاں لاساں اُچرٹ پیٹگھ اڈاونڈی اے
 حیدر لمبڑے جھوٹے لینڈی اُٹکر جھارتیاں پاوندی اے

د دھال اسان کھڈنا ایں، ہن پنچن لگی تے گھونگٹ کیا
گھنگٹ کھڈن جھرمٹ کھڈن، پڑے دے وچ پوٹ کیا
دھساں بیلے بیلے والے، ایہہ جوہ گھر تھوں انگٹ کیا
جیو اساڈا عشق تھوں گھروا، ایہناں طہیاں دا جھرمٹ کیا
حیدر ویلا ہتھ نہ آوے، ہتھوں رتر گیا چھٹ کیا

ذ ذہن نہ سمجھے سوہنیاں نوں، ایہہ نال اساڈے اُن بن کیا
اس نیوہ پکڑے پیر اوہناں دے، پھنڈن اتے پھن چھن کیا
بگلی وچ طہیورے رکھن، ناخن اُتے تین تین کیا
حیدر مینہ کرم دے وسن، کرکُن اتے کن کن کیا

د رکوع سجود اساڈا، سبھ کچھ رانجھن یار داؤں
موتہہ مقابل قبلے دے، ہووے دل وت اُس دے پار داؤں
اوہ موتہہ مکہ صورت کعبہ، جج اوسے دربار داؤں
علی حیدر اکبر جج تھیا، ییں وچ مینا بازار داؤں

ز زیارت سوہنیاں دی نے، کھس مینڈی تدبیر لئی
نہ وتا مال ڈھاکے دے ڈوگر، نہ وت ٹٹ دسیر لئی
اس مٹھڑے ہارے نال بھلاوٹے، ہکسے ٹھگ دسیر لئی
گھڑا ہاسا ناوک حیدر، پڑھ مینڈی تکبیر لئی

سے بیچ اُتے گُل غار پُچھن، کینیں نیند نہاں اُس یار بہاں
 کھڑے وانگر پئی ترغاں، میں ڈھولن دی تلوار بہاں
 دینہ تے رات نہ جاتا میں اُس، زلف اتے رخصت بہاں
 حیدر وار ملار ڈھولن تے، وار ہجوے دیدار بہاں

شع شطرنج رچا تیناں دی، ایہہ منصوبہ بھی لاوئی اں
 کجلا ہاتھی پلک پیا دے، اسپ نگاہ دے دھاوئی اں
 فرزین بند کمند اوہ زلفاں، گل اساڈے پاوڑیاں
 حیدر شاہ رخ مات کیتا، ایہہ اچس کھیڈ کھلاوئی اں

ص صدارت تیناں تائیں، بخشی کل سپاہ دی بھی
 عالم عالم سمجھ رعیت حاکم، شرح پناہ دی بھی
 مہر کرن پروانڑے تے تاں، مہر پورے تن بھاہ دے بھی
 تن تصدیق دیون حیدر، گھائل اک نگاہ دے بھی

ض ضحیٰ تے لیل سچی، سبھو زلف اتے رخصت دے
 شمس ضحیٰ و قمر تلہا، وصف مینڈے دلدار دے او
 یس لہا تے مزمل، مدح مینڈے سروار دی او
 چار کتاباں ثابت حیدر، نعت نبی مختار دی او

طُھوٹی قد تے خد کُکُشتان ، باغ بہشت جمال رتِ قبا
 سُنیل زلفاں اود لب کوثر ، خال سیاہ بلال رتِ قبا
 مین جھروکھڑے پنکاں جھجھتے ، مومن نور مثال رتِ قبا
 رمزاں غمزے حُوراں رنواں ، حیدر دیکھ نہال رتِ قبا

ظالم اوہناں سوہنیاں دا ، کوئی سوہنا بوڑھ بھاونا ایں
 خنجر ایہناں سوہنیاں دا ، بھی آب حیات پیاونا ایں
 عیسیٰ وانگوں بسمل تائیں ، دم دے مال جیواونا ایں
 حیدر وانگ کبوتر لوٹن ، جیوندا پکڑ کواونا ایں

ع عبث اینویں کم سمجھے باجھوں یار دے کار تے بار اینویں
 تیل فیل تے چنبہ بھی اینویں ، ہار اتے سنگار اینویں
 سوہنے رنگ پتنگوہی اینویں ، نیور دی چٹکار اینویں
 علی حیدر باغ بہار چمن دی ، باجھوں رانجمن یار اینویں

نع غلطہ اوہناں منجھڑیاں دا ، من من اکھیں پینڈیاں نیں
 بیوں جیوں پیوں داناں تھیون ، ایہہ نشانیاں میٹھہ دیاں نیں
 مارے مار جوائے ایہہ وت ، گاہیں نیوں دے شیشہ دیاں نیں
 حیدر دشتن لعل دیاں ایہہ کُنیاں کیہے میٹھہ دیاں نیں

ف فہم نہیں ایہناں جتیاں مَوے، سینہاں سمیاں نسیاں نُوں
 کیوں وت میں تے لے لے آون، کڑیاں پٹیاں ہسیاں نُوں
 بھاہ لاہیں ایہناں جتیاں نُوں، میں گل کیوں گھٹاں رسیاں نُوں
 کیوں وت ناؤ کھڑی دا کہندا اساں رانجھن دیاں نسیاں نُوں
 جیدر وتں اساڈا ناہیں، مت کہے عشق دیاں کسیاں نُوں

ق قطع بھلاوت ہتھ جے ناہیں، نال سجن گل ونگڑیاں
 ہتھ ہتھوڑیاں یار، تاں، مینوں سوہنیاں ایہہ ونگڑیاں
 پکیاں ونگاں اک نہ تھیون، پوپٹ دچ دل سنگڑیاں
 جیہناں ڈھولن دی ہاتھہ سر ہانے، جیدر سویو نیں پھنگڑیاں

ل کیکہ جاناں نیوں کوہیا تھیندا کون بلا وے
 پر خال دا دانہ زلف دی پھاہی، بیا سو جیو پھاہ وے
 اللہ اکبر نیغ نگاہ دی، گھٹیا سو مینوں چا وے
 جیدر یار کباب کیتا مینوں، عشقے دی آتش لا وے

ل لکھاں نال خون جگر دے، تینوں چھٹی چھٹیاں دے
 جھکھ نہیں ایہہ راہ پے، ایہناں سبز کبوتریاں لٹھیاں دے
 رت و سن اکھیں دھن دھن راد، نالڑے پاندھیاں گھٹیاں دے
 جیدر چھا لے تارے چھلکن، اس راد پیراں گھٹیاں دے

م محمدؐ من بار پیارا ، تے متن فضل خدا دا اے
 میم نے نوں گواہی دیندے ، تے من شرع دا قاعدہ لے
 زیر زبر دس خط نشانی ، لکھیا سنجی ببا دا اے
 میم دے پیچھے نوں لکھن قصوں ، اس ریز دا فائدہ اے
 حیدر خوش نحو مہاں لگیاں ، لکھیا قدر قضا دا اے

ن نہیں اے نہ نہ کرنی میاں ، ناہیں تاں نا وجود اساں
 وانگر تھانہ رناک دی نے ، گھڑی ایہہ نمود اساں
 وانگ نمازی دے اڑیا جتہ ، باجہ رکوع سبجود اساں
 حیدر چند تیاں ڈھولن دا ، چم نے بڈ غدود اساں

و وکیل اکھیں مینڈیاں تینڈیاں ، نیناں دے نال چھڑینڈیاں
 ایہناں واہناں شوخ الاونا لے ، ایہہ رو رو عرض دھریڈیاں
 تیر سوال جواب ایہناں دے ، ایہہ رو رو رت بھینڈیاں
 گھڑا ہاسا ویکھ نیناں نوں ، دل دا جوڑ کریشٹریاں
 حیدر شالیش اکھیاں نوں ، ایہہ ویکھ کے تاب بھینڈیاں

۵ ہور نہیں جہناں نال محبت لا کے چھوڑ لاہور وشنجن
 سونڑے رنگیاں منیر کر کے ، ویکھ کے بک مروڑ وشنجن
 نیند نہیں مینوں سستی وانگوں ، چڑھ جیجے ستیاں چھوڑ وشنجن
 حیدر نال ماہی دے پھر ساں ، جتنگ وشنجن بھاویں شور وشنجن

لے لک لک وانگوں دوتیاں ویکھن، گولیاں ایہ ادا وے
 بہت بہت وانگوں سہدیاں مینوں، کل نہ ہانہہ ولا وے
 کڑا اساڈا توڑ نہ ٹھولن، نیور نہ چپٹکا وے
 آپ بیٹہ کدہ ماؤ وے، جید، بومل کتوں چپا وے

الف اکھیں دا حمزہ نمونہ بر کند از تنگ دا اے
 گودے کوہڑ تے تیر چلیںدا، بڑا بہادر جنگ دا اے
 وچ روع بتور ماقب، فتح بیناں دی منگہ اے
 جید، ڈھولن ہانہہ پگڑی، ڈگڑا ٹوڑا ونگہ دا اے

سی یا یک اکھیں پاندھے، حال اساڈا بلیاں نوں
 انگ بھوت تے گل وچ خرقہ، زرد سیالیں چلیاں نوں
 گل وچ گشتاں کالیاں سیہیاں زلفاں تیل فیلیاں نوں
 جیدر ویکھ کے چپ لگی میٹھن، ہیرے اتے سہلیاں نوں

نظم

پہنچ سی حرفیاں حیدر اکلیاں، پنچے گنج معانی دے نہیں
 وانگ حروف مقطعہ دے ایہہ، راز موز نہانی دے نہیں
 جاہلاں توں ایہتے بار نہیں ایہہ، حقایق دانی دے نہیں
 ایہہ گیتیاں راز اس عشقے والیاں، معنی حروف معانی دے نہیں
 ایہہ بندہ ویچہ کے بس نہیں ایہہ، قول جلال دیوانی دے نہیں
 ایہہ کمالیہاں زلفاں والیاں نہیں، اتے قصے بھی یوسف تانی دے نہیں
 ایہہ دوہڑے ویچہ کے کج نہیں ایہہ، قاسد دلیر جانی دے نہیں
 ایہہ شمار قول انا الحق دے، اتے معنی بھی اعظم شانی دے نہیں
 ایہہ کمالیہاں ضعف تے پیہی دیاں، اتے شعلے بھی عشق جوانی دے نہیں
 ایہہ گچھڑے ہاسے لعل لبیاں دے، غمڑے نکماہ مستانی دے نہیں
 ایہہ سوہنے راہ خدا دے نہیں، اتے باعث امن ایمانی دے نہیں
 ایہہ توشے منزل عقبی دے، اتے پرچے بھی دنیا فانی دے نہیں
 ایہہ نعتاں جو سبھ محمد والیاں، حمد خدا سبحانی دے نہیں
 ایہہ دال کتوں بھی نیکی بوبت، شاہد مومیانی دے نہیں

ایہہ ول ول پیچے تے تاب جو کما ندے بشاہہ گنگ دہانی دے نہیں
 ایہہ قفل شیشے نراب دے، تے باجوہ بزم شہانی دے نہیں
 ایہہ من بیا تے دیوی ساقی، پیو مٹھی میری باقی دے نہیں
 ایہہ چین چین چڑھے تے نیور دی، اتے پیٹ اُس من بھائی دے نہیں
 ایہہ نیوں تیا کینچیاں موٹہ بند، اتے موٹہ جانی دے نہیں
 ایہہ تال تے تال تے چین چین چین چین، پانٹے ظالم آئی دے نہیں
 ایہہ گھوک دے گنگو لائو واکوں، پیریاں تے کروانی دے نہیں
 ہائے پیا مورا جو گیا، ایہہ دہ پت مطلب آئی دے نہیں
 ناوے سامیں قیو پرے، ایہہ ناز پری ملانی دے نہیں
 کون بلا کے دیس کا تیں، ایہہ کھٹے منہ وشتانی دے نہیں
 کیست بڑ لقم دست زند، ایہہ شونخ سخن مغلانی دے نہیں
 اذھب انت ائی من قشعوی نیک سخن، باقی دے نہیں
 وڈا برویں مینوں بھندے لاویں، ایہہ مان جی چو چکانی دے نہیں
 چھوڑ دے ننگر بانہہ مینڈی، دلی داد عادل پٹانی دے نہیں
 چین چین چڑھا تے کھم کھم چائی، ایہہ گھمکار مددانی دے نہیں
 علی حیدر بھندے جے مکھن آوے، تاں مطلب ایس نہانی دے نہیں

سی حرفی ۶

الف الف وا اگنا بوہت مٹھا، نت میہ دی عام تھینی آں میں
 و ملو دی سک ہمیش میٹوں، پاٹی لام توں وار کپے منی آں میں
 عطر کلاب تے مندل کیوڑا، شیشے عین دے نال ملینی آں میں
 علی حیدر نوں تقویٰ رب دا اے، کلمے پاک دا ذکر کرینی آں میں

ب بھیناں ویر بچن دی بھی کہی قیامت جے اُن ویہ قیامت بھی
 وچ سلسلہ زلف سیاہ دے لڑکن، سے خورشید قیامت بھی
 جے وعدہ وصال محشر دا ہووے، گھنڈ دیوے کھول قیامت بھی
 حیدر دہر نیڑے دتے من حبل الورد قیامت بھی

ت تیرے ساہنیاں ہوئی دیکھے، ناہیں تاں کیا تقابل آسی نوں
 اُس گال عفاتے زلف سیاہ نوں، گلشن سنبھل آسی نوں
 تبتبتے عکس دا عکس پوے دل گال تے، دور تسلسل آسی نوں
 جیناں کھیڈ پیوں گل ول ول آوے، ملین ول کل آسی نوں

میں رہی ک پاک نہ ہوئی ، ہوش گیا بھل آئی ، توں
 بے شوق تیندے توں ، وہ دیاں ، وہ دیاں ، اکہیں بھی بھل آئی توں
 پر پیہ کر پسی نہیں سیاد تینڈا ، کجدا گھل گھل آئی توں
 جے جیدہ یار ، نکس پوے ، کرے آکھنہ بھل آئی توں

ث ثابت صدق اسٹریٹ او ، تینڈے جیو دی خبر نہ کار ، انجھا
 جھیں چھیا کے جھل مے چہ سائیاں ، اتے بیر نمائی تے آ انجھا
 چھیر کے سلی وحدت والی ، تے گاؤن سوہنے گکا انجھا
 علی حیدر بیٹھ کے تما شہرا دیکھے ، تے رخصٹا یا ، منا انجھا

ج جو کھ لکھیا مٹے ناہیں ، پرہن ہی اوس دے مہتہ وے
 لکھے حرف توں قاعدے وانگ بوہندے کتنے بھت وے
 رہے پاتے لکھیا خط کرے ، جے سائیں اُلٹ پلٹ وے
 توڑے چھڑ وے وچ لکھن ، اگر اگر کڈھے وے
 جے خال بہاں والا والی نہیں ، پر کجے سونے دی نختہ وے
 اسیں چرکا خط بیا لوان والا ، دیویں بُلغاں جے مینڈے مہتہ وے
 مویاں توں چا جوائیں توں ، اس بندھی توں چند گھٹ وے
 لگی سٹ توں سٹھ کریندا ای ، جیدہ یار واسٹ وے

ح جباتی جلیاں گزری ، تینوں پر پرواہ نہ دے
 پھٹکیں دور گڈی ہو اڈاں ، خود ہواں پروانہ دے
 یا خاک رہے دی ہو اڈاں ، مشکل کیہ پروانہ دے
 بہن پوساں حیدر شمع دے گل ، ہوساں میں پروانہ دے

خ خیر دیونی یار نوں سی ، مرغی دیتا . آنہ دے
 اکھ کیویں آساں دل نوں ، کس آگیا ای آنا دے
 ناہیں کھلا دیوانہ میں ، آہ یار دا مستانہ دے
 لے میں ایہہ جند گھولے حیدر ، اوسے دا دیوانہ دے

د دل دی گنڈی کھول کے دیکھاں ، اوہناں زلفاں کاہیاں لیاں نوں
 اوہ عنبر دے وچ پایاں نوں ، اوہ تیل فیل پلمتیاں نوں
 اوہ زلفاں شام کنہ شفق ، اوہ نال صبا دے جھتیاں نوں
 پچ کتوں دل طالع بھی ، اوہناں راتیں مول نہ دھتیاں نوں
 لے ہتھ حیدر زلف وادامن ، گاہیں چھوڑ نکلتیاں نوں

ذ ذرہ جلوہ کو لڑا لے تیڈڑا ، ڈٹھا بھل گئے سنسار دوویں
 ہٹکا موتی ہار دا ڈٹھا ، بھلے تسبیح تے زنار دوویں
 میں کٹ لئی اتے لڑے چھوڑے ، کافر تے دیندار دوویں
 میں گاہل دے پائے خال سیاہ ، اوہ دتے زلف دی مار دوویں
 دوواں یمنان حیدر گھیر کے ماری ، دل تھوں پئے پار دوویں

راٹھا جے بیلے وتے، تے اکھیں کنوں بھی دُور ناہیں
 سوہنیاں دے وچ اوہو ویکھاں، تے حُور پیری بھی منظور ناہیں
 آرسیاں وچ سوہنی صورت، ہو رہی نہ جے حُور ناہیں
 رنگ لبوں بے رنگ اکھنیوے، حیدر پُر دستور ناہیں

زید عمر ناؤں جاندا سی، تے دید اوہناں دی دید سبج
 نافے دی سُنکھ بو جے چاہیں، کریں تماشہ ملک ختن
 مٹھے دی تنگ شکر جے ویکھیں، دیکھ سبج را تنگ دہن
 آپ سورج نوں ویکھیں اکھیں، دیکھ شعاعیں چودھویں چن
 اوہ جان جہان انا الحق اکھے، دے نہ جند بن اکھ سبج
 جے نیور پاوے چوڑا ویکھے، سُن دے حیدر چھن چھن
 جے رحمان دی بودا شائق، اُکھ سُنکھ حیدر باد یمن
 من محمد من وچ لہیں، حق تعالیٰ ذوالمنن

مس سوہنیاں دی کائی چال سوہنی، کوئی سیہ چال موڑے نیں
 گھن کریندے چھنڈ کریندے، چال چھناور چور دے نیں
 پیب پھکیندے تے پیر مریندے، بندش وانگ لاہور دے نیں
 حیدر دل دی وٹی لٹ لیا، ہن زینت دینوں موڑے نیں

شعِ شرعِ مُلّاں پڑھیا نینگدا وے، کیہا کہہ فی کہانی مطالعہ کر
 صَرَبُ زَبَدُ اَعْمَرُ سُن تیری، نمر وانی مطالعہ کر
 اَلْكَلِمَةُ لَفْظٌ وَضَعٌ لِمَعْنٰی فرد معانی مطالعہ کر
 ویکھ اسم تے فعل سبجَن دے، سوہنے حرف یکانی مطالعہ کر
 کلمہ طیب کر تکرار، کلام ربّانی مطالعہ کر
 ہووے حاصل حصول جے، تُوں نہ اپنی ذات پچھانی مطالعہ کر
 حیدر تینوں ایہو کہانیہ کافی، ہووے آسانی مطالعہ کر

ص صدقہ اگھیں متوالیں دا، موٹر بھال وے دلبر واسطای
 صدقہ زلفاں پریشان کاریاں دا، ویکھ حال وے دلبر واسطای
 بھلا صدقہ سوہنیاں گاریاں دا، سُن کمال وے دلبر واسطای
 مٹھا صدقہ گلاں آب وایاں دا، غم ٹال وے دلبر واسطای
 تقصیراں حیدر وایاں دا، نامہ گال وے دلبر واسطای

ض ضرورت رکیہ ہے میگوں، دکھاں دین الاونے دی
 کول یار نہیں، تکرار نہیں، جس کارن رمز سناونے دی
 مال حال کنوں تاں بے حال ہوئی، شیراں واسطے تیر چلاونے دی
 راگ دی مالا گل وچ حیدر، اس تیرے بل جاونے دی

ط طلب مینڈی حق پاک وٹوں، توڑے نال گناہاں دے لٹی اُس میں
 ایہناں صاصیاں دی دھرم بندی اُس میں، توڑے ذات کھینڈی جی اُس میں
 مکھن دی ہمسائی ہاں میں، توڑے چھاہ نماٹری کھٹی اُس میں
 علی حیدر جانی شراب دی ہاں، توڑے خاک نمائی دی مٹی اُس میں

ظالم کیتا ایہناں کھیریاں نے، ہیر گھن کے نے ڈولی چا ٹرے
 رانجھو یار تہاں ٹر گیا نال مجھیں، اوہ تہاں اپنا حکم چلا ٹرے
 اُفیر دیر نہ لگیو نہیں، جی ہیر نوں لے اپنے دا ٹرے
 قادر کرم کیتا ملے ہیر رانجھا، حیدر ڈولی نوں خیر اٹھا ٹرے

ع علیحدہ پان دارنگ اتے، مستی دارنگ علیحدہ اے
 شام شفق دارنگ علیحدہ، بیناں دارنگ علیحدہ اے
 اوہ لب گاہلیاں دینڈڑا میٹوں، اوہناں دارنگ علیحدہ اے
 حیدر لعل لبیاں دا سائل، خال پلنگھ علیحدہ اے

غ غریب دی بات بھی نیک بہوں، پر عشقے دی چیٹ انوکھڑی لے
 اٹھاں گھوڑیاں دے اپر سیر چنچ، پر شیر دی لیٹ انوکھڑی اے
 جن تے پیری دا سایہ بہوں، پر دیو دی پھیٹ انوکھڑی اے
 عاشق دا غلام دے حیدر، معشوق دی ریت انوکھڑی اے

ف فضل کرم نینڈا بوہت عزیز، میں لائق تینڈے غضبے بھی نہ
 پر رحمت عام نہ موقوف، اتے لائق وڈے نصب دے بھی نہ
 پر مینوں چاہیں پا نوازیں، موقوف اتے حسب نسب دے بھی نہ
 آپے دریا مارے مون کرم دی، وقوف اتے طلب دے بھی نہ
 ایس حیدر دے سروں سایہ نہ ٹالیں، تاں وچ روز و شبے بھی نہ

ق قُرب حضور نصیب ہویا، دنیا قُرب قرابتاں کوٹیاں نیسے
 جیناں قُرب حضور نصیب نہیں، بک وٹھیاں نے کتوں بوٹیاں نیں
 جیناں قُرب حضور نصیب ہویا، بک منہ سوہے سہتہ پوٹیاں نیں
 علی حیدر جیناں قُرب نہیں، جیویں گدیں پھرن اڑوٹیاں نیں

لک کیا نعم خوف اسانوں، جے شاہ محی الدین اساڈا اے
 شاہ عبدالقادر جیلانی دا جے، لطف امین اساڈا اے
 سبھ چین چین اساڈا اے، جو ادہ بت اساڈا اے
 کیہا ڈر گور اندھیری کتوں، جے اوہ ماہِ جبین اساڈا اے
 علی حیدر کیا پرواہ کسے دی، جے شاہ معین الدین اساڈا اے

ل لکھ دے سٹاں تھکے آں میں وت، نت نت کانگاں نگھاوئی آں
 کانگاں دے گل بہہ تھکے، کبوتر نت اڈاؤنی آں

پریت تھوں بھی سخت دے ظالم، میں کول جواب نہ پاؤنی اُن
 اکھیں سانوں لایا بجلی کھیوندی، بن کول کمر لاؤنی اُن
 ہن بھڑک لگی دے رانجھن مینوں، بجلی ہو اڈ آؤنی اُن
 بھڑک بھڑک مروینی اُن جیدر، شاہ رگ جے بھڑکاؤنی اُن

م میں کتا بن اُن رسول بنجیب دا، پارہ ہاں گھر بار اُتے
 اپر اگوں اوہ اندھیری، میں ہونڈیاں ایس دربار اُتے
 نام دھریک دا بھی میں غلام، صاحبیاں دی پچکار اُتے
 پر اہل علوم دی عزت رکھن، واجب ہے سنار اُتے
 جیدر علماء وارث انبیاء، کون ہووے انکار اُتے

ن نینگر پھلیاں والیاں دے، رُلان تینڈیاں کاریاں بندیاں بھی
 مونہہ بھٹ دو بندیاں مار نہ ظالم، جے میں منڈیاں بندیاں بھی
 کیوں بس نہیں مینوں رُلف دی پھاہی، وت میتڈے گل تئیاں بھی
 اس اہروتے دل پا نہ ظالم، ایہہ کماناں تے بندیاں بھی
 جس دن لیا عشق رانجھن دا، مال سیالیں دا سندیاں بھی
 جیدر بھی غیر عشق دا پایا، مٹک مٹک نے کدھ دئیاں بھی

و دیکھاں کرے کیا شاہ جے، اکھیں کٹھی یار دی تینڈی شایق اُن میں
 اوہر شاہنشاہ صلاح سنے، نت اکھیاں تینڈی دی عاشق اُن میں

اتے اکھے نہیں کچھ توڑی نہ اُس دی کیتیاں بھی نہ لایق اُن میں
جے اصحاب کہف دے مہیویں، نبی دی کیتی اُن خالف اُن میں
پرور دگار دے کرم دی لالٹاں، حیدر جے نہ لالٹ اُن تے فاسق اُن میں

لاہک تل تل لیاں دا مٹھا، نوکھ شکر گنج دا اسی
گاہل بھی شکر گل بھی شکر، تل دکھ شکر گنج دا اسی
پاک پٹن دا گڑ کیا مٹھا، برہ حق شکر گنج دا اسی
اوتھے بوٹا کانا کما دوں مٹھا، ہر گھ شکر گنج دا اسی
اوس بابے فرید دا ناؤں کیا مٹھا، بے شک شکر گنج دا اسی
کدی اکھ دے مٹھا دلبر حیدر، لے چکھ شکر گنج دا اسی

ل لوک نصیحتاں دے ننھکے، سوہنے یار توں مکھ نہ موڑساں میں
توڑے ماوڑے پیوڑے کٹھ چھوڑن، جانی یار پچھے گھر چھوڑساں میں
میں تاں بیلے دیساں ہر دم ماہی والے مہینیں دیندیاں نوں کھوئے بوڑساں میں
علی حیدر نے اکھیاں لایاں، ریکتے قول نوں مول نہ توڑساں میں

الف احد دے وچ میم رکھیں تے احمد نام کہا وندا اے
الف دی جاوت میم بنائیں، ہو محمد اکو وندا اے
عنبر دے وچ اوہو سیندا، لا مکان بیتا وندا اے
او نفے چوک چرا دی جا نہ، حیدر صم بکم بھا وندا اے

سی یارب بخش گناہ اساڈے ، واسطہ آپنے یارہ دا ای
 اوس خاصے بندے آپنے دا ، اوس عالم دے سرور دا ای
 اتے بھی واسطہ اُس دی آل دا ای ، اتے وت اصحاب کبار دا ای
 یو بکرہ عمرہ عثمانؓ دا ای ، اتے حیدر علی کتار دا ای
 یارب بیج صلوٰۃ سلام اوہناں تے ، جیویں فصل بہارہ دا ای

متفرق اشعار

الف اسیں کچھ نہ سی کُن کن پیا ، میتا کچھ کیتو فیکُون یتھیا
 ہووئے زیرِ زیرِ پیش کن کن میٹڈے ، کُن کُن گونا گون یتھیا
 وجیا مارو عشق اولے واسدہ بکرہ ہوش جنون یتھیا
 پک عاشق پک معشوق تھئے ، ایٹویں عالم جونا جُون یتھیا
 اُسیاں تھی چھوٹیا والہی ، جلوہ نما بے چُون یتھیا
 لے لے لیلی نوں دل میٹڈے ، قیس کھڑا مجنُون یتھیا
 تیشہ یتھیا ایہو سغن شیریں ، فرہاد نماٹرا خون یتھیا
 اس کن دے کاف دی کمٹڈی ، بنی اس کھنڈی داسر نوں یتھیا
 ہوکیاں میلے نوں مہیں لائچھنئے ، ہیرے دا حال زبون یتھیا
 لے وگیا مرزا صاحبان نوں ، ساری جتج دا شان زبون یتھیا
 چڑھدیاں کھارے ٹوھکدیاں جتج ، ایہہ عشق دافن فتون یتھیا
 اوہ قلیبے پلاؤ شیرینیاں بھی ، سبھ پھٹاں اُتے نوں یتھیا
 اوہ خجھریاں سوہاویاں ہیرے ، دھاداں داماں گھون یتھیا
 ہے ہے ملیاں واہراں تے ، مرجانڈے داسر خون یتھیا
 صاحبان بھی ترٹ ماری توں موٹی حیدر کئے فیکُون یتھیا

الف ان بن ان بن ان بن ، مجتنب سب سے و سسریاں
 زبیراں زبیراں جوہر دشت ، ب ت تیغاں مصر دیاں
 مڈاں شداں تکتے تمیں ، دودھیاں ولّیں نسریاں
 حیدر زہر پیارے والی ، مینوں کھنڈ نیاتاں مصریاں

الف ان بن اوہناں سوہنیاں دی ، پیا بھاء اسا ڈٹے وعدہ اے
 اُجے تبتے سبق ایہناں دے ، عاشقاں نوں ہائے ہائے دے
 زہر زہر کر شہر کیٹندے ، درد مڈاں تال وعدہ اے
 حیدر آکے مہر کچھوے ، واسطہ نام خدائے دا اے

الف ادہ اوٹا میں من بھاؤندا ، بھٹا قاصد ولبریار والے
 میں دی دھوڑ قدم دی پئی نور اکھیں واسو ہیک او سے یار والے
 دھوڑ کبھی کوئی مشک عنبری ، بابا گل انوار وا اے
 سو بن رسول محمد برحق ، بھیجیا سرجن ہار وا اے
 بیلی اپنے نوں کر قاصد بھیجنا ، محض کرم دلدار وا اے
 بھیجناں بھیجیا میں اُس قاصد کوں ، جو مجھ سمجھ اسرار والے
 دیکھاں کبھڑی چیز عجائب ، تحفہ جو لایق دربار وا اے
 حیدر اکھیا قاصد اوتھے ، بوہت پیار پیار وا اے

الف ایہہ شاعری مینڈی، ولیر، بھانویں بھونکنا تے جھنج مارنا ایں
 ایہہ مدح اساڈی تریل سمندر، نوں تروٹکنا تے جھک مارنا ایں
 ایہویں لوکاں نوں اکھنا تے آپہ کرنا، روکنا تے جھک مارنا ایں
 ایہویں کوک سناون لوکاں تائیں، شوکنا تے جھک مارنا ایں
 ایہہ شاعری کہی ساعری اے، ایہویں بھونکنا تے جھک مارنا ایں
 ایہویں کھلے گتے ہرناں پچھے، بھونکنا تے جھک مارنا ایں
 ایہویں بھیجن دھرمکن جنگلاں دے وچ، شوکنا تے جھک مارنا ایں
 مت آخر سائیں مہنت پھر پیے، کوکنا تے جھک مارنا ایں
 پر وچ خواب گزارنا ایں، حیدر چونکنا تے جھک مارنا ایں

الف ایہہ باہمن بھیڑے مھٹھ پئے، کوڑا راہ بتاوندے نہیں
 سو پھٹے موٹھے ایہناں کافراں دا، سپھ کوڑ و کوڑ کماوندے نہیں
 چوپک دے گھر کھیڑیاں دے، ایہہ نت نت بچاے اوٹدے نہیں
 نیتز سونیترا نیتز سٹینڈے، رگن رگن کندھیں پاوندے نہیں
 میں گن مارے اوہناں دے سر، مالا تڑت کہاوندے نہیں
 نال دہل چھنی لا فوارے، ما پیو خون پھلاوندے نہیں
 کیا شرم جیا اوہناں کافراں نوں، خیر جو دوائے مناوندے نہیں
 ترگ دی بھاہ مینڈی نہیں آئی، ایہہ آپہ ہتھیں لاوندے نہیں
 اکھیں دیکھ پتھجن ناہیں، کافر انہی ماوندے نہیں
 جے مردے نوں دکھ سکھ ناہیں، کیوں ہڈیاں گنگا پاوندے نہیں
 ایہہ جتھوگل نہیں جتھ کھیڑیاں دی، مینوں حیدر مول نہ بھاوندے نہیں

الف اودہ زلفاں سیاہ کیوں ہتھوں دیواں ، مناں جان کرہ دینیاں نہیں
 کہ نل چھاڑی پھٹیاں دی ، وچ کبہا سوداگرہ دینیاں نہیں
 اینویں ٹھگ بیاہن دل دے ظالم ، کوئی سوداگرہ دینیاں نہیں
 کیوں دل دتیاں اوہا ادا کرہ ، جس ادا کرہ دینیاں نہیں
 پس گل دے شمع کیوں فلیلاں ، زلفاں جدا کرہ دینیاں نہیں
 وڈے چراغ ہوندے یکتے پھٹیاں وئی ودھا کرہ دینیاں نہیں
 سڑن سے پروانے دے اندھیر ، وڈا کرہ دینیاں نہیں
 بہوں دتیاں زلفاں حیدر اساں ، جدا جدا کرہ دینیاں نہیں

الف ایہہ خربیاں سیجھے شاہ دیاں ، ایہہ خربیاں اینویں وکھلاڑا ای
 ایہہ گھنٹن سبھ اچادے آہے ، چکی دے مٹوئہ نوالڑا ای
 ایہہ اکھیں ساو مرادیاں نہیں ، ایہہ گھٹلا کھبل کالڑا ای
 لٹ پٹیاں دسن اکھیاں اتے سرمہ دے سر دتیاں ای
 اینویں اکھیاں من من دیون غلہ ، ہالی دے سر ہالڑا ای
 مٹھے دا دل سکھ نہ ہا ، اکھیاں دا لڑ دمالڑا ای
 تیغ دی بے رنگ آب تر کھڑی ، ناہیں تاں پانی ہتھاڑا ای
 جو کچھ ایہی اوہو ایہی ، بیبا سبھ کھٹاڑا ای
 تھانہ رتاں نہ چکے حیدر ، چانن سورج والڑا ای

الف اچ کو کیندا کو کو کو کو ، رہیرے نوں ہے
 رہیرے نوں نہ نرگس نوں نوں ، نوں نوں نوں نوں رہیرے نوں ہے
 ہیقل جھڑل مارو ڈھولا لا توں کینوں کہوں رہیرے نوں ہے
 اسی چاک کولوں ماہی تاک نہیں ، اسے تاک دا ماکو رہیرے نوں ہے
 ایسے چاک کینا دل چاک رہیرے ، ایسے چاک دا چاکو رہیرے نوں ہے
 علی جیدر ہا ہا ہو ہو ہی ہی ، ہا ہا ہو ہو رہیرے نوں ہے

الف اوہند سوہنیاں وچ بے رنگ رنگا رنگ تھوں آدے نیارہ نظر
 جیویں پانی وچ علیحدہ پانی تھوں ، آدے رخ دا پکھارہ نظر
 عکس بھی ناہیں دل وچ ، وچ آپے آپ پیارہ نظر
 دل کالا صفا دل آب صفا تھوں ، آدے کمرہ کنارہ نظر
 جے اُس دا عکس پوے وچ پانی ، کہو جیدر تھوں فوارہ نظر

الف ایہہ زلف دراز و بختن ، کن قیدی دل دل پاؤن کیا
 دل دل دے وچ مشرق مغرب ، دل دل بھی دل پاؤن کیا
 دیہہ مینڈے ہتھ زلف دا چھلا ، چھلیاں نوں گل پاؤن کیا
 آکھ جیدر تھوں جے دل نہ کتیں ، تیل مٹھا مل پاؤن کیا

الف اے باولی وایا بے دلاں تے ہے ہے کڑپ نہیں جھڑا دل
 توں وس دلاں وچ وس دلاں تے ہس ہس مٹھا پل پل دے

اے دہ دل والیا ہک دل والے لوں، سٹ نہیں وچ دل دے
 میاں چھوڑ نہ پاسے دل دل تے، ہک دل تینڈا لکھ دل دے
 بُدھی خاک تے سٹیاں چھج دیاں ووہٹیاں سوہنیاں پٹے مغل دے
 تجھ بن لکن تیردی پھل پھل، باغ بہشتی پھل پھل دے
 ایہہ رتیاں چولیاں والیاں حیدر، وت ہوں دیں گل گل دے

الف ایہہ خوبصورتاں سوہنیاں سبھ ٹھاٹھیں بے رنگ پاک دیاں
 پر بے رنگ ٹھاٹھیں بے رنگ والیاں اکی ٹھاٹھیں رنگ تماک دیاں
 اوسے سورج دا چمکارا، نہیں ایہہ خوبیاں خاک دیاں
 ایہہ گل رنگین تے مٹھڑے میوے، بھی خوبیاں چتر وساکھ دیاں
 اوہو بے رنگ رنگ اڈائے، ہولیاں جیویں بھاک دیاں
 حیدر ساکھ پھرے لب قیمت، چندونی ہتھے ساکھ دیاں

الف اوس لعل شریف نے میں کیہ جانا، خط کشک کر دھاؤندا اے
 خاتم لعل سلیمان والی، تے اٹے نقش لکھاؤندا اے
 اوہ ملک عظیم سلیمان دا، ایہناں کیڑیاں توں لٹواؤندا اے
 اوہ گال صفاتے خال بھی تنکے، سودھو دھائی آؤندا اے
 خط نہیں میں بھلیاں شاید، ابر اُس زلف دی چھاؤں دا اے
 اوہ مکھ نور باب تے نور، پیریں بھی نیوڑاں پاؤندا اے
 چانن آوے آب کنوں ایہہ، اٹا نور ادھاؤندا اے

عید دا جتن دسیوے کدی ، نور پانوت نبت دکھاؤندا اے
حیدر نور نور شریف اے ، ہن بھی نور نواؤندا اے

الف اوہناں سوہنیاں وچ جلوہ کریٹا مینڈا ولبر یار سبجن
ایہہ روشن دیوے بال دکھائے ، اپنا ہار سنگار سبجن
کرے گند نگاہاں تیو نظر ناں ، سرے دُنبالہ وار سبجن
حیدر کیتی سونے دے گنچ دا ، زلف سیاہ توں مار سبجن

الف اوہناں نیناں ولے جھرکیاں وچوں ، جھات پوینڈا کون ویکھاں
اوہ بھر بھر مینڈا پیالے شراب دے ، باقی اکھینڈا کون ویکھاں
اوہ ہس ہس اوہلے پینیاں دے ، جنگ کرینڈا کون ویکھاں
اوہ ہس ہس اوہلے پینیاں دے ، ہا نور تھریڈا کون ویکھاں
اوہ مورچے بھہ بھہ پینیاں دے ، جنگ کرینڈا کون ویکھاں
اہیں سرے سیاہی اپنی اُتے ، تیغ لینڈا کون ویکھاں
اوہ نین ملہڑی پینیاں دے ، پلو پھریڈا کون ویکھاں
ویکھ متھے دا دل سکھرتے ناہیں ، کافی مرینڈا کون ویکھاں
اوہ گندھیل پلکاں رٹھیاں والا ، نہ مول مینڈا کون ویکھاں
اوہ پلکاں والیاں کنگریاں توں ، تار مرینڈا کون ویکھاں
اوہ زلف کمند اسوڑے گل وچ ، پائے پھکینڈا کون ویکھاں
حیدر مار کے نیزے پینیاں دے ، بیٹھ بلینڈا کون ویکھاں

الف اپنا گھونگٹ کھول دکھاوے، گڈیاں نال ولا نہیں
 آپ جھرمٹ پوٹ پالے، اساں گڈیاں نال کھڑا نہیں
 بھٹ نہ گڈا بھاء اساڈے، گڈیاں وانگ اڈا نہیں
 چھک حیدر دی طور اپنے پاسے، آسے پاس بھنوا نہیں

الف ایہہ لالہ رنگیاں لعلیاں، اس بے رنگ تنگ دیا خویاں نہیں
 ایہہ لعل بدخشاں بہہ بہہ بھندی، آتش سنگ دیاں خویاں نہیں
 رُخ گرواں خنجر پینیاں دے، جنگ دیاں ساریاں خویاں نہیں
 خضر آب حیات بنائے اندھیریوں، زلف دے ڈنگ دیاں خویاں نہیں
 حیدر بھ، نہ تیغ اُلا ری، ایہہ سونے دی ونگ دیاں خویاں نہیں

الف اوس وٹیاں زلفاں ہلو ہلو، اساں چوٹ ڈٹھا عید سنبویاں دے
 پیئے گل چھتے نے وٹیاں وٹیں، اسیں رات عید دیویاں دے
 تیر مار کے ظالم چھک نہ کے ول، چند نہ کے ول جیویاں دے
 اوہ تل لعل شکر والا حیدر، چند ایہہ ہے سبھ میویاں دے

الف اساں داء نہیں تبتڈی کھیڈ داوے، ایڈ داء نہ مار اساں ہاریا ای
 مینڈا ساہ گیا غوطے کھانڈیاں دے، دیا نہ مار اساں ہاریا ای
 ہتے ہتے گرمی ہوئی مینڈا جیو گیا، کھل داء نہ مار اساں ہاریا ای
 صبر کیہا مہن اکھ سو حیدر، آہ نہ مار اساں ہاریا ای

الف اسیں کچھ نہیں سبھ تیریاں ٹھاٹھیں، دیکھن توں ترسانی اُن میں
 میں گھر گھیرا بناں خود پانی اُن تے رہن پانی اُن میں
 میں تہاں کچھ نہیں سبھ توں ہی توں ہیں، ایوئیں پانی تے نقش بانی اُن میں
 میں گھر گھیر تے تیتڈی اُن گھیری، لوٹ کھواں گردانی اُن میں
 میں کچھ نہیں کیا گھول وںجاں، ایہو صدقے تے قربانی اُن میں
 حیدر یار توں گھول گھنپویں، کوئی نہیں تانانی اُن میں

الف اوہناں رنگیلیاں دے رنگ کنوں رنگ بے رنگ دا نظر آوندا ای
 ایہہ ٹھریاں نے نقاش دیاں، جیہڑا پانی تے نقش ٹکاووندا ای
 اوہو عکس پوے نقاش دا بھی، وچ پانی جے نقش بناوندا ای
 دے بے رنگ رنگا حیدر، پانی اُتے نقش دکھاوندا ای

الف اُس چوڑ بازی دے نال اساں، باجھ مارن دے کوئی وار نہیں
 بنی چھر چھر پوئی ساریاں دی، اس بازی دا ہور وار نہیں
 ایہہ لڑائیاں ڈٹھیاں نا کئی ماریاں گھٹیاں گھاء نہیں
 ماریں مار جوائیں اتے ایہناں، پلکاں توں ٹھہرا نہیں
 دل مار جوائیں دل اُس تہائیں، مارن دا کوئی ساہ نہیں
 اوہ پکیاں پکیاں دیکھے ناہیں، علی حیدر اوتھے بچا نہیں

الف اوہ بے رنگ اس رنگ سو ہے توں بے رنگ رنگ رنگاؤندا ای
 جے وت رنگ دا رنگ بھی ہووے تسلسل لازم آؤندا ای
 جے وت ہووے تسلسل اوہو، بے حد حسن دکھاؤندا ای
 بے رنگ حیدر ظاہر ایہی، پردے نقوں رنگ چھپاؤندا ای

الف ایہہ خوبورتیاں ڈھولن آپنے، دیکھن کارن سنواریاں نی
 اوس بے رنگ نور دے دیکھن کارن، ایہہ وت رنگین باریاں نی
 اوس لعل شراب دے پیوندیاں ایہہ، جاناں بھی زراکاریاں نی
 ایہہ عینکاں نیں دُور بینی دیاں، دُور بیناں ہتھ مہاریاں نی
 اوس دلیریاں دیاں آریاں نی، سجدہ بومہت پیاریاں نی

الف اس بے رنگ پاک دا رنگ ایہناں خوبورتیاں نوں چمکاؤندا ای
 اوس سورج دا نور راتیں ایہناں مہ پاریاں نوں چمکاؤندا ای
 دیلے تیغ دی بے رنگ آب گلاں نوں رت دے رنگ رنگاؤندا ای
 پر جانے نہ اوس نوں وانگ ایہناں، کوئی وچ خیال سماؤندا ای
 کوئی نقش نہیں نقاش جیہا، توڑے آپنا رنگ بناؤندا ای
 دو کھلیاں تاں پیچ خیال اوتھے چاول دھو نوں لاؤندا ای
 یعنی حیدر اوتھے عاقل بنیاں، کچھ ہتھ نہ آؤندا ای

الف اوہ میٹھوں بھی نیڑے دستے نی، بھیناں اکھیاں پٹیاں میں
 ہے ہے اکھیں نہیں پر ویکھن دی سک پٹیاں میں اکھیاں پٹیاں میں
 اوتھے یوسف اہا مسفٹے وچ ، پٹیاں میں اکھیں پٹیاں میں
 لکھی صورت ڈٹھی سوہنی میں ہے ، پٹیاں میں اکھیں پٹیاں میں
 لوٹ پوٹ ہوئیاں اکھیں نال اکھیں دے ، پٹیاں میں اکھیں پٹیاں میں
 کور کور کبریں مینوں کو نہ کرے جے وت پٹیاں میں اکھیں پٹیاں میں
 لگا دل وچ حیدر تیر نگاہ دا ، پٹیاں میں اکھیں پٹیاں میں

الف اوہ بے رنگ دے رنگ رنگ کنوں ایہہ رنگ پیا سدا وندا ای
 رتا سافڑہ پیلڑہ ہو ہو ویندا پل پل رنگ رنگ وٹا وندا ای
 کر کر کے بہہ کھارا گل نوں تریل دا ناموں سدا وندا ای
 اڈا ڈیندا گل دے رخ توں ، اوہے باز اڈا وندا ای
 اوہ مینوں بھی نیڑے مینوں اتے ، دل ویکھن نوں ترسا وندا ای
 دینہہ چولی دے وچ غائب حیدر ، رنگ اوتھے دھپ چھاؤں ای

الف اج تینڈا دل اوٹڑا لے ، اج وت ویکھاں کیا کتکی اے
 اوہ زلغاں فوجاں خط بغاری ، دھار کٹک وت غتکی اے
 بھیناں مرساں گل پھاہی ایہا ، زلف جو گل تھوں لٹکی اے
 اوہ بے حد سوہنا میں بے حد کوچھی ، اوہ وادھو ایہہ کتکی اے
 کبھی ساڑی آں سوز فراق رانجھن دے ، حیدر میرے بھنکی اے

الف ایٹویں حسن جمال ایہناں سوہنیاں دا ، گل رنگ نما دا رنگ نہیں
 ایٹویں پیا ویدے رنگ دا بے رنگ ، اوتھے فنا دا رنگ نہیں
 اکھیاں اگے ہنیر غدا اے ، نہیں تاں داؤدا رنگ . نہیں
 ایہہ گل گل رنگیں گھولیا ، سو یاد مہا دا رنگ نہیں
 سبھ موہنا اوہ بے رنگ حیدر ، اوتھے دغا دا رنگ نہیں

الف ایہہ لمبیاں پٹیاں والیا وے ، جڑھ پٹ نہ درد رنجائیاں دی
 تینوں زلفاں لمبیاں کالیاں دئی سوئہ ، کپ نہ جڑھ نماٹیاں دی
 تینڈی آس تے ساویاں تھریاں وے ، تینڈے روستے نال کماٹیاں دی
 نہ کرناز دا خواب گمانی ، جے وت رچ کہہائیاں دی
 حیدر دے ہتھ اوے مکھن ، سُن وت گوک مدھائیاں دی

الف اوہ کچن دھیاں کچنیاں اربیلیاں پھنیاں کن چوٹیاں
 نال بے تال خیالاں تے کدی اکھیں نہ ڈھٹیاں کن سٹیاں
 اوہناں لعل لبیاں دیاں گاریاں ، میٹوں لعلٹیاں یا کن چوٹیاں
 نہ تھیا نہ تھیا گنگرو ، پاون تے چھن چھن چوٹیاں
 ایہناں پھنچنیاں کیتی چھاٹیناں ول چھڑیاں نہ کچھ ان پھنیاں
 پر نال کرم جے فضل کرے حق ، کھول سویں گل ہیں تنیاں
 پر حیدر پیر جوان اصالت ، مشکل گلےں ایہہ بنیاں

الف ایہہ خوبصورتاں معنے نیں، رنگ صورت دا نظر آؤندا اے
 ایہہ سرو سہی قد معنے نیں، تاہیں اگھیاں دے وچ آؤندا اے
 وچ ایڈے بدن دے آؤندے نہیں، ایہہ اسی وچ سماؤندا اے
 صورت نقش نہ آجے والی، ایہہ متھے تے دل پاؤندا اے
 ایہہ معنی نیں اتے صورت دسّ، کجھ کجھ ہتھ نہ آؤندا اے
 خالی نیں صورت کولوں، اُٹے نقش دکھاؤندا اے
 وچ لعل بیگینے دے اُٹا لکھیا، اکھر پار دے ناؤں دا اے
 ہونڈے نیں حیدر اُٹے سِدھے، جے کدے مہر دی مہر لگاؤندا اے

الف اوہ ہار سنگار جو بہانڑہ پار نہ، کیتا اساں کیا کیتا اساں
 ویکھ کجھ دی دھار دھارے نہ، کیتا اساں کیا کیتا اساں
 اساں کیتا ڈرویاں مول شکار نہ، کیتا اساں کیا کیتا اساں
 ڈینگے زلف سیاہ مار دے دھار نہ، کیتا اساں کیا کیتا اساں
 کولو کول تماشا باغ بہار نہ، کیتا اساں کیا کیتا اساں
 حیدر چولا پاڑ لٹکار نہ، کیتا اساں کیا کیتا اساں

الف ایہہ خوبصورتاں اینویں بہانڑہ، تینڈیاں ہون کہانیاں فی
 ایہہ آپ غریب نماں عاہز، تینڈے درد رنجانیاں فی
 کوئی چھاہ دے کاسن گھم گھم چاٹی، اتے مکھن کارن مدھانیاں فی
 بے چرن نوں چرنیاں والیا، اکھن عاشقاں ویاں پریشانیاں فی

میں بے چوں گئی اُن کپرتے ہتھ، لہریاں بوٹیاں لاشیاں رہیں
 ایہ خواب خیال نہیں سوہنے باقی، خوبیاں سیٹھے رہا نہیں
 میں سوہنے نوں لائیں سوہنے نہیں، تاں یار دیاں رکتے نشانیاں نہیں
 حیدر اوہ چند دے نہیں، ایہ مومہرے دے وانگ بھانیاں نہیں

الف اوہناں سوہنیاں خوبصورتاں اندر، جلوہ بھی مینڈے یار دا ای
 ایہ گل گل رنگ رنگاں چین دا بھی، حسن بسنت بہار دا ای
 اوہناں مورتاں سنگیں دے چرخ، لعل دا رنگ سوار دا ای
 ایہ تال بے تال ایہناں کینچنیاں دا، نچاؤ وڈے دھنکار دا ای
 ایہ تھیا تھیا چین چین بھی، گنگر و دی چھکار دا ای
 اس دام دم دی چھنک چھنک، جودان اس دیو بہار دا ای
 اُس دانے دانا جیسے بہار دے اندر، آتش دی بھڑکار دا ای
 جے منصور انا الحق اکھیا، جانشین سردار دا ای
 جس کئی اے شہرگ اپنی سواہی، واقف اس گفتار دا ای
 جیہڑا محرم تھیا وچ قُرب وریدے، محرم اسرار دا ای
 اوہ بلی بیلے توں باہر نہ، پرہیز دھندوکار دا ای
 جیہڑا بلی دے نال بیلے ہوئے، سو اپنی ذات انکار دا ای
 بلیا بھی اتا بلی بلی ہیر دے کہنے سار دا ای
 حیدر، مہین دا کڈھ سنگ انا، ماہی کھوٹھی سار دا ای

الف ایہناں تینڈیاں وے تصویراں، مینڈڑا سنیہڑہ لیراں لیراں کیتا
 ایہناں ترکھیاں دے تلواریں مینڈڑا، کپ کپ ہانہ نوں لیراں کیتا
 بے چون خوبی دی قید مینوں، ایہناں زلفاں دیاں زنجیراں کیتا
 چھاننیاں دل مینڈڑا اوہناں، پیٹیاں دے تیراں کیتا
 حرم تینڈیاں خوبیاں دا، اوہناں سوہنیاں تصویراں کیتا
 واقف تینڈیاں رازاں کچھ، پیراں کیتا کچھ پیراں کیتا
 جیدر بھاگ سہاگ اساڈڑا، لطف ہے حضرت میراں کیتا

الف آپے ہس ہس مہڑا بھی بجلی دے وانگر متھے تے دل پانہیں
 اوہ کھیونڈی بجلی زلف کتوں، کر جھڑا گھنڈ چھپا نہیں
 پا سبھا گلوں گوی مینوں، کر کے ہانہ ٹھکا نہیں
 اوہ سونے دی مالا جمیل حامل، پا کے دُوروں گھوا نہیں
 مینوں مار کے کورڑہ بجلی دا، کتل تروڑ کے نتھ گھڑا نہیں
 میں تاں تینڈڑے ساہ گفاندڑی، موتی آتش وچ جما نہیں
 کوئندا ہتھ لگاؤ کیہے بجلی دی، اینویں ولول ہوئے دکھا نہیں
 گھمباں گھمباں چکن موتی وانگر، نتھ ہے بجلی سبھا نہیں
 جیدر آکھ ہلا کے آپے مہن، موت تاک و سجا نہیں

الف اوہ بھر بھر بھاہ جوں بے رنگ بھرکے، سنگ بھی سورتھوں سنگدا
 ایہہ بھاہ بھی تھر تھر کنبدا ای، ہوئے شعلہ زبان خیر منگدا

جلوہ پورے وچ بجاہ سمندر، بجاہ جناجل کنگ دا اے
 پر خام سمندر سوز تھوں سنگے، مرد نہ موت تھوں سنگدا اے
 ایٹھے خواجہ سر سمندر ایہی، آتش خانہ پتنگ دا اے
 اینویں کوڑ سمندر اکھے اناالتار حق پتنگے انگ دا اے
 وت خال تے خط کنگ کیہا یار جے سامان نہ جنگ دا اے
 ہئے ہئے ساڑیا رنگ نوں بے رنگ، تاں بھی کلاڑا رنگ تھنگ دا اے
 ویکھو ہتھیں کریم دی پوند کراں، اوہ سوہنا جو ہتھاں دی ونگ دا اے
 ویکھو پچھے لعداں دے سنگ اوہ، ونگ بھی ہو رکیہ حارض منگدا اے
 اوں بے رنگ بجاہ دا گھنگھٹ جل سیاہ تھوے توڑے سنگدا اے
 حیدر دیویں ساہ تاں اوہ دیوے ساہ جو گھنگھٹ انگ دا اے

الف اوہ دریا جے تروڑے بنیاں، مئے شیشے کہہ کون پچھے
 اوتھے کہہ کہہ کہہ ہکا پھڑ مارے کیوں کہہ کون پچھے
 اوتھے اوہی نے شیشے تے اوہو نیں پھڑ مارو ابر سر کون پچھے
 اوتھے دریا دا پیر تلکے لہر کتبا مقرر مقرر کون پچھے
 کئی سنگ دلیں اوتھے رو رو لہر دے مینڈے مڑ مڑ کون پچھے
 ایہہ بیت مکرر ناہیں مکرر ایہی مکرر کون پچھے
 حیدر سُنیا کن کہیاں اوتھے پانی پھڑ پھڑ کون پچھے

الف اس کلی رلی گولڑی نوں بھی آپنی کر کجھ اکھنا ای
گمت کے پیٹی چھوڑ نہ بیل، کہو کہو پر کجھ اکھنا ای
ہتھ وچ رکھ پر ہار نہ چھوڑیں مرے نہ ار کجھ اکھنا ای
واہرا چک تھیں وت کن ونجین، باجھ تینڈے ور کجھ اکھنا ای
جنتے گوالڑہ نال غیر دے اپنا کر کجھ اکھنا ای
رہے جے ہمیشہ ورتے سے ہے ونجین نہ مر کجھ اکھنا ای
تینڈا پکڑیا در حیدر کر وچ ناؤں نظر کجھ اکھنا ای

الف اوس بیہے ایہہ تارے چن نہ سورج نہ ایہہ نور بھی نہ
اونتھے سورج دا نور کجھ نہ اوہناں گلیاں دی راہ دی دھوڑ بھی نہ
اتے میں جیہا کوئی کتتا بھی ناہیں، رافضی نہ سور بھی نہ
حیدر نوں جے چا نوازیں تاں شاہاں دے فضلداں تھیں قصہ بھی نہ

الف الف ب ایہہ کیاں اساں دل نہ پڑھیندا
ایہہ ہک دوئی دھروئی اساں مغز نہ چمکیندا
الف ان بن ان بن ایہہ جوڑ ناہیں پڑھیندا
جے یار دیوے گاہیں کھو من را من منیندا
مینوں شکر نباتاں بھیری ہاؤں تن منیندا
پر نہ اہت بیکو آب آ مینوں ہاؤے ملیندا
اکھ ایس سجن نوں حیدر، مینوں شوق وے گھنیندا

الف اوہناں یبناں وچ نگاہ پکھری ، لائی نہ دیتے دسدیاں
 کرے عدالت سہہ چکائی ، لائی نہ دیتے دسدیاں
 چوہاں پلکاں کھڑے پیادے ، چائی نہ دیتے دسدیاں
 جگ وچ حیدر ذات خدائی ، اینویں نہ دیتے دسدیاں

الف اوہ میٹھڑا ہاسڑا سادہ بھی نہ ، عکس اُس پاک دی ذات دا لے
 میٹھی گاہل اُس لعل خاموش دی بھی ، عکس اُس بات نیاں دا لے
 اوہ چھم چھم نور جو وچ بھروکے ، نیناں شہ شاہ دی جہات دا لے
 مینوں حیدر شاہ رخ کیتا ، ذکر نہ مات حیات دا لے

الف اوہناں سوہنیاں تے گل رنگاں کوہوں ، سائوں بے رنگ دی بو آؤندی لے
 ایہا بے رنگ دی بو گھنگھٹ کر گلبرگ دھروں ہو آؤندی لے
 جو شبنم بے رنگ لہندی رنگ بے گلشن دے رو آؤندی لے
 ونجو سیداں دے وچ سینے کلدے بے مہندی نوں بو آؤندی لے
 ونجاں کیہی پھلاں دی بیج اُتوں ، جیویں کنت کنوں جو آؤندی لے
 حیدر سوہنیاں پاس رک دتے ، دھوڑ دھوڑ سوہیں آؤندی لے

الف اساں پائی اُتے عمارت بدھی ، دم دم دا ہاکرم اساں
 باجھ ہوا دے پونیاں وانگر کف تے نہ ہک درم اساں

پر کیا غم چنگا جے کم کیتا کم نال کریم دے کرم اساں
 اوسے موج کرم نوں جو بنیاں وانگر دیونا آخر دم اساں
 جے گل لائی کھول تنی کیا چولا اتارنا جسم اساں
 جے موج کرم دی متھے مارے، متھے بخت کیا غم اساں
 جے کاتب آپ کریم دے حیدر، لکھیا متھے کرم اساں

الف اُوئے سائیں لگی تانگہ تیری، دل سکدا اے کارن دید میرا
 کہ یاد تیری گلّ جل جاواں، کد ملے گا ہنس کے یار میرا
 پون دل ویر تے بور گفنی، کد لوے گا سار اے یار میرا
 حیدر یار نوں وار ہزار اکھاں، کد ہو سکے گا غمخوار میرا

الف اینویں دیہہ نہ گالیاں نیٹکرا دے، ہاں اوہ لب انبرس انب دا اے
 ایہہ ترش اچار بھی نال اچار دے، مٹھا مرچہ انب دا اے
 توڑے مائل کتھے تے کالا انب کھنڈی مور دی کھنڈ دا اے
 اوس ٹٹم ٹٹم چال دی گاہہ کیتی دا کالا مثل انب کھنڈ دا اے
 ہئے ہئے گل دی گاہیں ساڑیاں کیہی کاہل الفہ الثب دا اے
 اینویاں سکدیاں حیدر مگر گلی اچے مارن نوں یار نہ سنب دا اے

الف اوس زلف سیاہ اُتے لباں واکس دل اندر اُرسی نوں
 وحی اِنَّا اَعْطَيْنَاكَ الْعَصَوٰثِرُ ناے کوثر اُرسی نوں

اود لب لعل تے مستی وایا ویکھ وے نمینگر آرسی نوں
 سرچشمہ آب حیاتی ظلمت والی دا کر آرسی نوں
 کل پئی اکھیں کل پس اکھیں وچ گوڈیاں دھر آرسی نوں
 ہلک نہ لگس خواب کیہا توڑے گوڈیاں نے دھر آرسی نوں
 جے گوڈیاں تے دھر گوڈیاں تے کر گلشن پنجہر آرسی نوں
 مٹھا موہنیاں گھر آرسی نوں سوہنے لے کر آرسی نوں
 خوبصورتاں آرسی باجھ نہ رہنہیاں ، ویکھ وے حیدر آرسی نوں

الف ایہہ مقاصد یار والے ، ہتھ نشانی سیلڑا ای
 آہو آپے لکھیا رانجمن مینوں ، او یعنی آو ، سکیلڑا ای
 اج خلوت ایہی ویلڑا ای ، یا بلی والا ، سیلڑا ای
 تینڈیاں کیتیاں ولسن پھراں ، سمجھے ویہلڑا جے ویلڑا ای
 اج وگ پھیر لیندا نیلی کل وٹ ڈانگیاں مریلڑا ای
 جے کچھ نہ عرض تاں کر لے اج وٹ رچیلہ دار ویلڑا ای
 جے وٹ کل کچھری لگی تاں شاہاں بھی رنگ رہیلڑا ای
 یا رب انت محمد بن الوسیلۃ حیدر وڈا وسیلڑا ای

الف ہمنے دے سرام نفی دا لکھیا ڈیگرٹے کام دا ای
 ہمن نیوں نیوں کرے سلام تواضع ، مائل تینڈے نام دا ای

وچوں آوٹا ای ایہہ سڈھا الف تینوں واسطہ آپنے نام دا ای
ایہہ علی حیدر شیر خدا خصمانہ ایس غلام دا ای

الف اوہ شمع گھر پھر کائے زبان تینڈی خوبی کنوں مثال کرے
انگے اکھ نہ سکے کہیے بے رنگ دی کوئی گال کرے
پروانڑا دیہس موٹہ تے جھل متاں قیل و قال کرے
متاں گردن ماری ساری جے مثل دی کائی مثال کرے
ہے ہے رووے کھڑی کدھی آپس کہیاں اوہ جیوں جیوں تینڈا خیال کرے
جو کچھ عشق تڈاڈے شعلہ شمع نماٹری نال کرے
سونا نال کستی صابھاں سہتی تاں نال ہیر سیال کرے
اوہ غمزے دے تیر تھوں شمع جو کھنڈے تے کوکے ہل دے ہل کرے
کدے کوئی فانوس دا واٹ کرے کدی پروانڑے دی دھال کرے
اوس دراز دی غیرت تھوں ویکھو شمع کیہ آخر حال کرے
لڑھک مرے نال انبر بھتی جانور نوں دھوں وال کرے
ہے ہے ساری رات پڑھے پروانڑا تن من بال مثال کرے
ویکھاں کیا کچھ لگیا بال ایانے ہتھ وچ دیوا بال کرے
حیدر ہو پروانہ ناں یار بھی تینڈی اینویں سمجھاں کرے

الف ایہہ وستی بیناں دی مارن نوں اوہ مرہیلی مرہیلی دھڑک پیٹی
ایہنے جیہڑا وعدہ بھلکے آبا ، اج اماندے دھاک پیٹی

اوہ اکھیں بہک کے تیر مریندے، لگی دل وچ اگ پئی
 اوہو غمزہ زچمتے شرارت والا کیوں کر وسن مسک پئی
 اوس کمندری کھل دے لگ آکھے حیدر چک لئی

الف اوہو سورج جھلک چکے، پر نہ دتے اکھیں بے کاریاں تھوں
 بند رہاں وچ حیرت دے، خوبصورتاں ہارسنگاریاں تھوں
 ایہی ذرہ نقباں قطرہ اکھیں وچ کیونکر دیکھاں باریاں تھوں
 اوس مصری قند دی پوندی گل اوہناں لعل شکر گفتاریاں تھوں
 جیویں تاز کماندی پوے گل اوہناں ٹھک ٹھک رفتاریاں تھوں
 جیویں حیدر زخماں دیون خراں تیغاں جوہر واریاں تھوں

الف آکھ دیکھاں نت کہے کاتنگا یار جے آوندا اڈ دیکھاں
 بھلا دے کاتنگا چل سہی ایہہ بھی لے اڈ میرے کاتنگ دیکھاں
 جیویں سرگدزی جے آکھ نہ سکیں کھوہ سٹیں سرمڑہ تاں
 جے لٹ پئی حیدر ہوسی، چھپیا حال بھی سمجھ عیاں

الف ایس درد فراق دے ظلم دی پاندھی اتھتے سمجھ حقیقت سارنی لے
 ایس بھت دی بات اُس مست نوں کر کر گیت بھی گوش گذارنی لے

ہوے سزا دل وانگ کراؤل دل ول بات چٹارنی لے
 ایس اہو چٹم نوں اہو اکھیں جے مئے نہیں تاں ہارنی لے
 جے ہار سنگار دی بات پیچھے رت رووے سنجیوں جند ہارنی لے
 پر کیہی کم اسی جندری وت اساں کوئی ساڑنی لے
 جے وس نہ لگے دستے نہیں، حیدر اساں گزارنی لے

الف اودہ جلوہ بے رنگ کسی دلیں ایہہ رنگ طرح معشوق نہیں
 ایہہ کاکل حرف نویں نہیں سبجہ کلام خدا مخلوق نہیں
 ایہہ کہن دلالت اوسے اودہ حق کنوں مفروق نہیں
 اودہ موتی ہار سنگار سجن دا، اندر اوس صندوق نہیں
 اودہ برق فلک تے لشکر چمکے، آتش وچ بندوق نہیں
 پر ایہہ برق انداز اکھیں دے، توڑے ایہہ مبروق نہیں
 ایہہ بھی حافظ قاری نہیں حیدر، توڑے اودہ منطوق نہیں

الف اوس تنگ دہان کیتا تنگ میتلا دل نال عدم دے بھی ہم آہیں
 دس تنگ دہان کیتا بیسر مینوں محض عدم کنوں بھی کم آہیں
 اے عدم بھی یا دم ایہی میں وت بے سر بے دم آہیں
 اودہ مٹہہ کعبہ بینی حطیم اے وچ رکوع دے نعم آہیں
 وچ طواف دے کھاواں وپرے کپر دے وچ زمزم آہیں
 پورے وہم دا عکس اُس عمل نگینہ حال وجود تھیں خاتم آہیں

وہیہ ملیا متھے نقطہ وہم دا ، کرے نہ مجرم مجرم آئیں
 علی حیدر ہواں میں سونے دی ، بینسر گھول گھتیواں جم جم آئیں

الف اوس آتش رنگی تھوں جیر لے بھیناں چاندی رووے بل نہ پوے
 جھٹوں طور تھوے کالِ عہن المَفُوش پچھے ماہی دے جل نہ پوے
 دھوانہ ہوئے کدی انبر تے کدی کہندا شاید گل نہ پوے
 ہک چند ہار دی چاندنی فانوس ناہیں تاں کیوں کر گل نہ پوے
 ایہو پچدن ہار نشانی تاہیں چاندنی دے نال رل نہ پوے
 چاندی تے مہتاب گلاں وچ ، حیدر ہرگز گل نہ پوے
 توڑے کرے اشارت پپنی میٹھی جے نازک توں دل نہ پوے

الف اوہو بے رنگ رنگ کرے وچ اوہناں سوہے ساو وایاں دے
 وچ ہار سنگاریاں سوہنیاں دے روشن صبح مثالیاں دے
 جیویں نشہ شراب دا رنگ کرے وچ اوہناں اکھیں متوالیاں دے
 جیویں بے رنگ معنی تینڈے نیں مہمہ رنگین نال تنیتالیاں دے
 جیویں ہر جند در فدائی خیر وچ رنگا رنگ وکھالیاں دے
 ویکھ تنبو تفتاں بے رنگ ، حیدر وچ سفیدیاں لالیاں دے

الف ایہہ دائرہ داریہ روپ تینڈے دا ہور پیا آواز نہیں
 تینڈیاں ٹھاٹھیں گاون تینڈے محض ثنا آواز نہیں

جے موج ہوا آواز تھیوے کیوں موج سنا آواز نہیں
کیا ٹھاٹھا اوہناں ٹھاٹھیں دی کدی کن پیا آواز نہیں
یَسْبَحُ اللہ ہر شے حیدر ، بعضی جا آواز نہیں

الف اوہناں سوہنیاں وچ جلوہ نما بھی بے رنگ ٹھنی یار دی اے
بے رنگ ہو یا جے چاندنی اندر ظاہر وانگ دیوار دی اے
دسے اتے گل پوے نہیں لایکد رکے الٰہ بَصَّار دی اے
ناہیں تاں بن جوہر عرض توں کیوں کہ طرح قرار دی اے
چھکے ہوا مہتاب کنوں گل پوے گل اسرار دی اے
طاقت بزم شیشہ ہو یا دیوہ اس دلدار دی اے
ہر عجب صورت نار توں ٹھنی کونڈ تَمَسُّسُہ نار دی اے
نُورِ عَلٰی نُور کریں تماشہ ، مظہر سرجنہار دی اے
اوہ آپ سورج حیدر یوہت بلندایہہ گل تاں دو چکار دی اے

الف ایہہ چاک سیدیاں چاک یکہ جان سارے ایہناں سار نہیں
جے لوکاں میہنا میں وڈیائی یار دے اساں وسار نہیں
موتی بخشہار میٹھا وںجارا سیکھے وںجار نہیں
کار خدائے دے اکھ سیکھے ، میٹوں نال فراق دے مار نہیں
چاک لگاسیں چاک لگے میٹوں لا کے سارے وسار نہیں
میٹیاں تپ خشک تھیا لعل موتیاں دے گل ہار نہیں

لعلاب موتیاں دے گل ہار پئے ، میتھڑی بانہہ ٹوں سوہے سنگار نہیں
 نہ وار وار نہ پار آئے شہ بن کپڑتے کڑکار نہیں
 حیدر دکھا ملک سجنی دا ، کیوں ارار تے پار نہیں

الف اکلا آیا توں ویسیں ہک ہکلا وت اینویں
 زیراں زیراں پیش نہ ولسن ، ولسن نہ کاٹی بھت اینویں
 اینویں ان بن ابی تبتی اینویں ابھت بھی اینویں ات اینویں
 حیدر یار دی بات نیاتی ، ہور نکمڑی لت اینویں

الف اٹھ سوانی تے گھت مھانی ، ویلا پچھلی رات دا ای
 اُتوں ہو گئی دھٹی تے دودھ نہ جھی ، رڑکنا بھی رکسے گھٹ دا ای
 جٹ نہ ٹیٹے تے دودھ نہ وٹے ، تے ویلا وقت برات دا ای
 جیویں دودھ تھیں دہی وت مکھن جے حیدر ، نویں فرق نہیے دی دا دا ای

الف ازل الست دی یاری لگ رہی ہمیں یتیم دی اے
 اساں رانجھا وچ رسولان ڈٹھا ، قسم تے عرش عظیم دی اے
 اوہے موٹھے منزل کمیل بھاری ، مہند گھنڈی حامیم دی اے
 علی حیدر رانجھا ارج پچھاتا ، اوہ تے ظاہر صورت میم دی اے

الف اندر گھونگھٹ دے ماریا ای، ویکھاں گھونگھٹ اُتاریاں ہووے گا کیا
 تینڈی گندی مہندی اندھیر پاپا، ویکھاں ول اُتاریاں ہووے گا کیا
 تیغ وچ میان دو ملک کرے، ویکھاں دھو اُتاریاں ہووے گا کیا
 علی حیدر مچھ پیاریاں نوں، سانوں لا لا لاریاں ہووے گا کیا

پ

ب بھینٹاں ماریاں میں خودی یار دی تے مسک دھڑول دیکھے نہیں
 ہیں آرسیاں ہتھ یار دی دیکھے آپ نوں میں دل دیکھے نہیں
 دیکھے اپنا باغ بہار اساں دل دیکھا بھل دیکھے نہیں
 جیویں نکلی اکھیں تے مارے دل وچ اکھیاں نوں بھل دیکھے نہیں
 میٹھے اندر ماہر اوہو اوہو چشم اوہی ہیں دل دیکھے نہیں
 کتھوں سنے گوک آرسی دی جیہڑا تیغ نگاہ بھل دیکھے نہیں
 متھے تے دل پایو سوجیدر، مینوں بھی کل دیکھے نہیں

ب بھلاوے صاحب میں بھی تینڈی آں، ہک تروار دا وار نہیں
 کیہی جھڑ ترواریں بجلی دی سرکھوڈی ایڑا اندھار نہیں
 میاں اج بھی توہیں نے کل بھی توہیں کیا بھانڑہ وار نہیں
 کوسے زلف دے راتیں چائن کیا گل بعاں مار مار نہیں
 بن فال دے چورتے ناگک دے ڈٹھا شور اتے مار مار نہیں
 اوہ پلکاں کٹھیا روٹھا شاہد ہے ہے اپٹھیاں مار نہیں
 جیدر ایہہ اپٹھیاں سدھیاں توں آس سار دی سار نہیں

بب بھیناں ہیرے ہیرے کر آہو نہیں اور نہ رانجھن بھاؤندی اے
دور دور بھینیاں مینڈے کول نہ او یار نوں غیرت اوندی اے
بھیناں ویرا ویرا کر گاؤں تسی ہیر بلی دے گاؤندی اے
بھیناں داہتاں دے وچ تاہو تسیں ہیر کپڑے وچ نہاؤندی اے
بھیناں کندھیاں تے تسیں بھمراؤ ہیر لہرے جھناؤندی اے
چھٹے پوری دے کٹ کھاؤ تسیں، ہیرے گھر گھیریں کھاؤندی اے
بور بور تے سوہنی کر کر ماسی نوں مہیں ملاؤندی اے
ہیر اپنا ناں وچ چاہے جیدر، عاشق یار دے ناؤں دی اے

بب بھیناں توبہ ہے ہیں یار بنا وت پوٹ کھیڈ نہ کاونا بھی
تاڑیاں ماریاں بھیڑیاں دیون تیور نوں چھنکاونا بھی
شادی خوشی دے سہرے گاؤں تازاں دے نال بتاونا بھی
جیدر ولے ویہڑے اکھن ریزاں نال بھجاونا بھی
وت مستی مسواک تے پان پھانوں اکھیاں سرمہ پاونا بھی
دھڑی کنداون مانگ بھراون گھس گھس چندن لاونا بھی
توبہ ہے جیدر دور سجن تھوں جیونا بھی مر جاونا بھی

بب بھیناں وجیا مارو عشق او تے دادم ترور دا وار تھیا
کیا ساحری عشق او تدا ظالم قطرہ پانی دا تار تھیا

مَب بھیناں آہو ویکھاں کاٹی گل کہو اُس رُٹھڑے یار مناو دی
 اس لب لعل ہساو دی اس مستخے دے ول کھلاو دی
 اس بھڑکی بھاہ بھاو دی تے زبلی دے واگنگ ہساو دی
 تیخ دھروں میانوں ٹھگن دی کیویں آئی دے مونہوں پچاؤ دی
 سستی سیج تے میں متوالی بھی، یار مہر کینتی رات آو دی
 یار وٹوں سدیا نام کرم سُن بات کریں من بھاو دی
 تیرے بھاگ سہاگ جگاؤ دی تے کھول تنی گل لاو دی
 میں ابھروا ہے نیچھو کی اٹھی، تقصیر بھی چر لاو دی
 حیدر آگھ اُس یار دے یلی نوں کاٹی گل کرے بخشاؤ دی

ب بھیٹاں کچھ نہ چوکھا یا رہتاں کچھ تھینوں دا کوئی سا نہیں
اُس جگ جگ جیون جوگی، بناں اس جیونے دا کوئی سا نہیں

بن سوزن پلکاں ترکھیاں دی، پھٹ سیوٹے دا کوئی سا نہیں
جیدر یار پیارے ریتاں مدھڑیوں دا کوئی سا نہیں

ب باغ بہشت بھی تجھ بن یار مے اساں سوہنا تاں گلزار نہیں
ساریاں سوز فراق ستاوے بھاہ دا ایہہ بھڑکار نہیں
دل دل ڈنگے زلف سیا سے مار دی سوہناوت تار نہیں
ہر دل دے وچ سوز دا قیدی، دلاں دا کوئی شمار نہیں
کر دے کیتی اے زلف دوراں باجھ ستم دے کار نہیں
زلف شریف کیا ظالم جیدر، ڈٹھا ایڈا اندھار نہیں

ب بھیٹاں ہکا کیتی نگاہ پیارے وت مینڈا دل سیکدا ای
اوہا ہکا تیغ جو واہی ظالم زخم مینڈا نت چکدا ای
کیہی کالی تیں کوچھی ڈراوٹی آں، تیغ بجلی وانگر نہ پھیکا ای
مینڈا ٹپ سینہڑا بھاہ تھیا دل دانہ وانگر نہ تنکدا ای
ہکس جیدر ماریاں تاریاں ملک بھی او سے ہک دا ای

ب بھیٹاں سوہٹی توں نہیں سوہنا ناز اساں کوچھیاں بوہت نانہ نہیں
مناں گالیں دے نال ولایا دیوے گل دی زلف دراز نہیں
اساں قالو اہلی بھل آکھیا اے، اکھیں مست السنتیا نہ نہیں
اوہناں لعل لباب نال مسی مسواک حقیقت نال محبار نہیں

اوہ کو جھڑا ہا سا کیا رائہ غہائی ، غمزے کیا غماز نہہیں
جے متھے دا ول شوخ کرے ، اوہ نین غریب نواز نہہیں
گوک دے جیدر تانا ری ری تنن طنبورے داساز نہہیں

ب بھیناں اوہ مکھ سوہنا سُدھ کرم اتے غصّہ عجیب ہانہوں لگدا اے
اوہ ہسن پچل تے بے خار گل تے خار غضب ہانہوں لگدا اے
ایٹویں ہا سے ہا سے متھے دل ویکھ مہدی لب ہانہوں لگدا اے
جے وت غصّہ اسانھوں آیا تے ایہہ سبب ہانہوں لگدا اے
جیدر اپنا کیتا لیتے ہر کوئی وس نہ رب ہانہوں لگدا اے

ب بھیناں ناز سجن دے ماری آن میں کوئی گل کریں لا ابالیاں دی
بھیناں ناز سجن دے ماری آن میں رکیہ گل کریں بھالیاں دی
بھیناں پچھے نہ وات سیالیں دی اوہناں سوہے ساواں والیاں دی
اوہناں زلفاں کارلیاں دی اوہناں مست اکھیں متوالیاں دی
ایہی زلفاں نہیں آہ جے سچ پچھیں گل پوندیاں نے سودیاں والیاں دی
ایہہ لہر لمڑے اچڑے بھی سیمہ خاک کنت سمھالیاں دی
روندیاں روندیاں مرمگیاں دی سندیاں تے سیالیاں دی
جیدر آخر خاک جے ہونا ، ریکھ کبھی ہے نہالیاں دی

ب بھی زہر نہیں جو کھا مرے کچھ شرم نہیں ہندوستانیاں توں
 کیا جیا ایہناں راجیاں توں کچھ لج نہیں تورانیاں توں
 بھیڑے بھر بھر دیون خزانے فارسیاں، حشر اسانیاں توں
 وچ چھاوٹیاں دے پانی تک بڈو، جے لہو نہ وڈیاں پانیاں توں
 ہکے تال کھا کٹاری مروجے، سکھو نہ مار ایرانیاں توں
 داڑھیاں چا منائیاں اکھیوں کشف اے ایہناں زنانیاں توں
 تپچیاں زبورچیاں توں یر قند ازاں بانسیاں توں
 ایہناں بانکیاں ٹیڑھیاں ڈنگیاں توں ایہناں ترکیاں اگڑخاناں توں
 نوک بنڈاں دکھنی جاے بانکے تے پوشش کمانیاں توں
 ایہناں پلٹھی بازو توں ایہناں ریل قدّاں افغانیاں توں
 ایہناں تبتیاں کشتی گیراں توں ایہناں تیر انداز کمانیاں توں
 حیدر آکھ ایہناں ہیچڑیاں توں خیراں نامردانیاں توں

ب بھائی مینڈے کہیاں ایہہ سپ دی بیکاں
 مینوں شوکدا تے بشیر آیا آبا اؤبو چیکاں
 مینوں یار جھوک جھوکی، کھٹو لکھیاں ایہہ بیکاں
 مینوں بارغ تے بہاراں او بوٹڑے چیکاں
 پڑھاں ب ت ت میں کیہڑیاں رفیتاں
 مینڈے درس دوزخی مہیں اوہ رنگ تے کہیکاں
 ویکھاں زیریاں زبراں حیدر، کہ میں یار اڈیکاں

ب بھر بھر رہی سپارے ایہہ دل پھٹیں کیتے سپارے
 ہر ہر پارہ پارے وانگوں نکل گیا اُس پارے
 پڑھی کتاب حسن تیرے دی، رہی قرآن سپارے
 نظروں الف کیتو سُو ظاہر ب ت سجدہ دسارے
 بے ت. اُتے زبراں حیدر، سمجھے کوڑ پساہے

ب باجھ تیرے ہور کون ٹھایا ماریں تے مار جیوائیں توہیں
 جھٹھے پون وہیر تے کرکن کپڑ مہنھاں تے چا لنگھائیں توہیں
 جھٹھے پوے جہازاں نوں داؤ مخالف لنگھ گت لنگھائیں توہیں
 کرے بھاہ سمندر سمندر کارن ٹھپیاں وانگ ترائیں توہیں
 جھٹھے رگ طیبیاں نوں ہتھ نہ اوے تار گلا پہچانیں توہیں
 جھٹھے عاجز ہوندے طیب سیاں تے تاں دارواں باجھ چھڑائیں توہیں
 جھٹھے عاشق روندے نی رت نراسے ہس ہس یار ملائیں توہیں
 جھٹھے دھندی گہری کھلی اڑا دے اوتھے جھیر میٹھہ وسائیں توہیں
 جھٹھے پوے وبا تے مشکل جیون امن امان رکھائیں توہیں
 ایہہ عاجز بندہ کیا کچھ منگے، سجدہ کچھ دیں دوائیں توہیں
 ایہہ حیدر عاجز ہے منگن تقوں بھی آپے دیویں متکائیں توہیں

ب بھیناں اگھو ناہیں تئیں چوچک تائیں واسطہ مولا پاک دا ای
 میں وت ڈنگی اُن پرہوں راجھن دے کھیرے دا نام کواک دا ای

کھیرے دے نال نہ بندی اے میری، رانجھن لایق ساک دا ای
 پیوند کارن ساک کچھون، پیوندوت حق چاک دا ای
 کھیرے دا ساک ناپاک فی بھیناں، ایہوت ساک عاک دا ای
 توں بھی ناؤں خدا دے اکھڑے حیدر، لے وت بہرہ ساک دا ای

ب بھائے نہ کرم نوں گرہ دل نکلے تے کم ناز دا ای
 کائی کشتی نہیں عاجزاں دے اس جیون نوں خم ناز دا ای
 مارے بجلی اکی دم کینہی مجال اس آتش نوں دم ناز دا ای
 وعدہ وصال قیامت برحق، حیدر میں نعم ناز دا ای

ب بلاق رنگیل سنہری، لٹک رہی مرجان اُتے
 یا کسے کاتب رکوع پایا سورة الرَّحْمٰن اُتے
 یا صیاد لگائی پھلھی، میں جیسے مرگ پھنسان اُتے
 پر حیدر محکم قتل داسی، لکھیا عاشق بے فرمان اُسے

ب بنیر جھک بہاں تے آئی اب جیت دے پیونے نوں
 یا وت چاہ زرخدان اندر لٹک سنہری تھیونے نوں
 یا وت پت جلیب حسن دے پئی کڑاہ تلیونے نوں
 علی حیدر میں بھی بنیر تھیواں، بھٹھ گھٹاں ایس جیونے نوں

ب بلن نہ لوکاں دی سکیاں فی کرماں نال بلیٹیاں سُنیاں فی
 اکتاں سُنیاں شوہ منا لیا، اک چاڑھ سیجاں اُتے رُتیاں فی
 اک سوہنیاں دے مقّے بھاگ نہیں، اک کوچیاں کیسر بھٹیاں فی
 علی حیدر اللہ دی ذات کوں، فُکلی دیاں آساں پُنیاں فی

ب بوہت ملامتاں چھڈ موئیے، جے کر یار دی حاضر توڑنی ایں
 نالے شرم حیا دی لچ رکھیں، نالے یمن بیناں نال جوڑنی ایں
 دل چاہو تدا ای گلے گلنے نوں، نالے گھنڈ کڈھیں مکھ موڑنی ایں
 علی حیدر کہندا پرے دریغ موئیے، کاهنوں عاشقاں دے دل توڑنی ایں

ب بے دی بیح نہ دس مٹاں، اوہو الف سدا خم گھت آیا
 اوہا یار کلوکڑی رات والا، ہُن بھیس وٹا کے وُت آیا
 سوہنا بیم دی چادر پہن کے جی، کیہا زلفاں دا گھنگھٹ گھت آیا
 علی حیدر اوہا یار پیارا، ہُن احمد بن کے وُت آیا

ب بابل اساڈے نے دریغ دہا جیا، جھیس بھی گھنیاں لُٹیاں لُٹیاں
 کوکن کاه لڑکن بیلے، شیر مہکن وچ لیاں لیاں
 ادھی راتیں کوڑے سوتے جھل بیلے وچ پٹیاں پٹیاں
 کسے ہو ری بھی عشق کمایا دے، حیدر چوری کیتی میاں میاں

ت

ت توہیں ارج بھی تے کل بھی توہیں بھلکے پرسوں بھی توہیں توہیں
 اسیں اگے بھی کچھ نہیں مہن بھی کچھ نہ کل و ت پرسوں بھی توہیں توہیں
 تجھ بن رنگ محل حویلیاں کیا کچھ پرسوں بھی توہیں توہیں
 اکھ جیدر شمع نور تھی پروانہ سرسوں بھی توہیں توہیں

ت توہے آن بن نقوں اساں جٹیاں سیالیں
 مہن پھٹیاں سیالیں تھیں پٹیاں سیالیں
 کیہیاں پٹیاں سیالیں ہتھیں پٹیاں سیالیں
 لکھ پٹی ناہیں رانجھا لکھے پٹیاں سیالیں
 نوڑے کتھے جانی چولی ماہی گھتیاں سیالیں
 کیہیاں مٹھیاں فی لبان جٹیاں سیالیں
 کیہیاں تند شوخ فی ظالم جٹیاں سیالیں
 جیدر ادس سمجھن دے سرتوں وار سٹیاں سیالیں

ت تینڈے باغ بہار گلستان سے ہک ڈنگڑا کنڈڑا ایہہ بھی سی
 تیریاں بازاں باشیاں آکھنا سے ہک چڑی دا آندڑا ایہہ بھی سی
 تیریاں مہیں سنگوں ڈاچیاں سے ہک بھیداں ترنڈڑا ایہہ بھی سی
 تیرے تڑکی تازی ہاتھیاں دی، سے ہک خر منڈڑا ایہہ بھی سی
 تیرے زامہ عالم فاضل سے، ہک مسخرہ بھنڈڑا ایہہ بھی سی
 تیرے کیچن طائفے تھیا تھیا، ہک منڈڑہ تنڈڑا ایہہ بھی سی
 تیرے شیراں دے گل سنگل وے حیدر، ہک کتے نوں ڈنڈڑا ایہہ بھی سی

ت تینڈی گولی پلی بوہت پھیلی میں تاں لایق تینڈے سنگ سے بھی نہ
 تینڈے باغ بہشتاں بوہت عجیب، میں تاں لایق تینڈے اک دے بھی نہ
 توں آپے بختیں لعل دی تسلیج، میں تاں لایق تینڈے ترک سے بھی نہ
 توں ریتی عنایت آپ صفا اُتے، حیدر لایق چمک دے بھی نہ

ت تینڈیاں گاہلیں دے نال نواڑے آواں باہرای ایہا باہرای
 ہووے سورج نال نہ ذرہ ساووں باہرای ایہا باہرای
 کیوں رٹھیا رہیں پھیر مناواں باہرای ایہا باہرای
 دیوے ذرہ دے سر سورج لاواں باہرای ایہا باہرای
 نیلی کھول تنی گل سینے میں لاواں باہرای ایہا باہرای
 کدی رکھ وے چٹن رکھ دا پچھاواں باہرای ایہا باہرای
 مینا پار کدے گل حیدر، ساواں باہرای ایہا باہرای

ث

ث ثواب پاندھی میرا دیو سُنیا
 مینڈا پٹ پا بڑی بیاں گھائی کھا لیا
 جُدا آباں تے اٹکی میں تاں وت علاج کیا
 اوتھے ہال ہال کرنا ایہو دیکھ حال اوہا
 جیہا آپ دے سُنیا کر فضل اوہو جیہا
 علی حیدر اینویں چو کھی جے یار بھاوے ایہا

ج

جلوہ بے رنگ یار واسوہٹا وچ دسدا ای پرہ گل نہ پلوے
 اوہ بے چون چگون نہ دسدا ای اتے مہناں وانگ گل نہ پلوے
 جیویں مٹھی لعل لبیاں دی بھادی بے رنگ شکہ گل نہ پلوے
 دتے سیتل کیتے بے رنگ اتنے اندر جو ہر گل نہ پلوے
 دتے بے بہا کیہ بیش بہادر، حیدر گل نہ پلوے

ج جگ مٹکے نینوں سورج دی، ایہہ ذرہ بھی ہک ذرہ تنگ
 سورج نال کیہ ذرہ لگے، پر کرے جے مہر کیا، ذرہ لگے
 جے ذرہ توں بھی سورج سارے گیا کجہ دلبر تینڈے اگے
 سورج حیدر ذرہ بھی ناہیں، ہن وت ویکھیں چک لگے

ج جے سرچاہے ڈھولن مینڈا، سر اٹے سر دیونا میں
 بھیٹاں زہر پیالہ رانجمن والا، انبرس کر کر پیونا میں
 اُس چاک کیتا سینہ چاک مینڈا، بھیٹاں چاک نہ سیونا، سیونا میں
 ایہہ ہار سنگار نے خاصے دا بھوچھن، لہو دے نال بھیونا میں
 جے دل دل جیواں میں یار حقوں حیدر، دل دل گھول گھتیونا میں

ج جب دے قاتل مار نہیں تیک دیکھن دے رُخ انور نوں
 تینوں پلکاں کدھیاں تر کھیاں دمی سوٹھہ موڑ فدا ہک خنجر نوں
 اے اقرب حیل الودید کہ پڑھیا مونہہ رکھ دل جمدھر نوں
 پگر نہیں دے لوٹن دیویں ، رہ پل ایس کیوتر نوں
 مینوں چھوڑ نہ جا ہکلیاں جندری پھر کن دیویں شہ پر نوں
 بن سکیر نہ واہ دے کافی کہ یاد اللہ اکبر نوں
 ہونڈیاں وس نہ رہساں ساتھوں نے اڈنا لے حیدر نوں

ج جس کیتا سینہ چاک مینڈا وچ چاک دے پایا چاکو یا میں
 ساہ یا ای پئی زلف سیاہ دم مارا سی سار کو یا میں
 ساہ مینڈا ساہ یار دا ای میں جل جل پئی تماکو یا میں
 اوہ سورج میں وچ ٹھاٹھ مریندا حیدر توڑے رتا کو یا میں

ج جے وچ گھونگٹ مارے پیارا تاں کرسی گھنڈ اُتاریاں کیا
 تیغ وچ میان دے کر دے دوٹک تاں کرسی گھولیاں واریاں کیا
 لیٹے وچ نہالیاں بسمل اینویں تاں کرسی باجھ اُتاریاں کیا
 جے چولے سہج نماوے گھت تاں کرسی گھولیاں واریاں کیا
 جے وٹیاں رُلھاں کیتا ہنیر تاں واؤ نال کھلاریاں کیا
 جے چھن چھن ویندا اینویں دل تاں نیور نوں چٹکاریاں کیا
 جے بھی اینویں دھرانے دے تاں نال نشانیاں نقاریاں کیا

دل سوہنیاں وچ مارے پیارا تاں کرسی آپ نیاریاں کیا
جیدر کچھ پیارے تاہیں دے دے مارن لاریاں کیا

ج جے درسن باجھ نہ ہووے یاری تاں جند فٹے نال پیار کیا
جے دوست نہیں جس جند سواری تاں جند دے نال پیار کیا
جے جند دی جند نہ ہووے پیارے تاں جند نال پیار کیا
جے جیدر یار نقوں جند نہ واری تاں جند نال پیار کیا

ج جے رنگدے کھنڈتے نین نہ اُکھن بے رنگ اندروں دسدا ای
جے چوٹی نہ کراں ہنیر تاں اوہ رخسارہ بے چوں دسدا ای
کھول اکھیں دیکھ آتش روشن توں دت نہ بے دھواں دسدا ای
ایہا حرفاں دی صورت ول ول ویری ناہیں تاں مضمون دسدا ای
وچ صورت دتہن دیکھن مشکل تاں ہی تاں زیتون دسدا ای
جیدر معنی میں توں آہیں، سو مینوں تینوں دسدا ای

ج جمعہ آیا سر پر کتشنا میں
اج رکھ دے کتاباں کیہا کتشنا میں
اج سمجھا نہ کچھ میں اج دے مت نہ میں
میاں دے چھٹی مینوں آوے کائی بخت نہ میں
کدی چھوڑ بیٹے اندر ماہی نال دتتا میں

کیہی اہت تیگوں ات دے سہاں ایڈی اتنا میں
 علی حیدر ان بن مقفیں رہاں بھت نہ میں

ج جے موج کرم تھیوے متھے دل نہیں کستے دلنا نہیں
 جے اُچھل دریا پلا بھولے پیل دے کسے تھلنا نہیں
 جے اگے بھاہ سمندر بیکل جل وچ پوساں میں ہلنا نہیں
 جے پڑھ سیکیر وہاںے خنجر پک نہ جھکے ہلنا نہیں
 علی حیدر جے پر وائرہ پچھے، شمع تے جلنا ہلنا نہیں

ج جھڑ مریاں جھوکاں جھڑ مریاں، جھڑ مریاں جھوکاں جھڑ مریاں
 دند بھتے پڑ خورے ہوئے پٹی پٹ پٹیاں جھوکاں جھڑ مریاں
 کھیرو آن لباس وٹاٹے رنگ وٹاٹے گڑیاں جھوکاں جھڑ مریاں
 ہج مومے سریرے ہوئے جٹی نوکاں اڑیاں جھوکاں جھڑ مریاں
 نہ ادھ کجکل مسواک نہ مہندی لونگاں دیاں پٹیاں جھوکاں جھڑ مریاں
 سُکی نار نہ ہورے ساوی گھت گھت بھی پٹیاں جھوکاں جھڑ مریاں
 جے رج کھاؤں تاں بھار گھنیرا پٹ وکیندا نڑیاں جھوکاں جھڑ مریاں
 کھنگھ کھرک اتے ترک پھرک مہن نال مہیں جڑیاں جھوکاں جھڑ مریاں
 تارے گندیاں رین دہانی اکھیں موم نہ جڑیاں جھوکاں جھڑ مریاں
 ایہہ دل چاہے مجلس کیجے ہون نہ دیون کوڑیاں جھوکاں جھڑ مریاں
 جیسے بولیا کسے نہ بھاوے نہ کر گلاں لڑیاں جھوکاں جھڑ مریاں

ج جے دل تینڈا چاول مٹکے ، تاں سور مٹھے پیر چاولے نوں
 جو تک اڈے پاوے پل اوہ ، گھتے خیر اتاوے نوں
 جے توں چاہیں چا نوازیں ، سندرل موچی باوے نوں
 علی حیدر اُتے جے کرم کریں تاں ، تھیوے سار سماوے نوں

ج جے درد اساڈے دا واقف نہی تاں ویکھ دے نینگرا آرسی نوں
 ویکھاں کیا کچھ رتھیا دل نوں ، کیا کچھ اڈسیں برسر آرسی نوں
 جے چڑھیں جہازیں مکے توں مکھ کریں صورت بند آرسی نوں
 پوے داؤ مخالف تنگن ٹھاٹھیں ، کوکن کپڑ آرسی نوں
 تاں وت حال اساڈا جانی ، گھتیں ننگر آرسی نوں
 پر بھڑک لگی متاں تر کھڑی آتش ، ویکھ نہ دلبر آرسی نوں
 کر نہ سمندر جوہر تاہیں ، کرنا اوہ سندر آرسی نوں
 اسیں سنگی دل دے کارن دلبر ، جگمگ نہ کر آرسی نوں
 جے آپ نوں ویکھیں تل و ت آگھیں ، پچ او حیدر آرسی نوں

ج جے بات نبات کہی مٹھی شیریں کہ ہاسا شکر بھی توہیں توہیں
 جے ابرو کمان کہ پلکاں تیر کہ تیغ نظر بھی توہیں توہیں
 جے سرو دے قد کہ گل دارنگ کہ بوئے عطر بھی توہیں توہیں
 جے مستی مسواک کہ پان دا بیڑا کہ مُشک اگر بھی توہیں توہیں

جے رُخ باغ کہ بوئے گلاں دی، کہ خال بھی یھونڑہ توہیں توہیں
 جے لب نقد کہ سونے دی نتھ کہ لعل گوہر بھی توہیں توہیں
 جے چیرا سنہری کہ دکھنی جامہ، زریں کمر بھی توہیں توہیں
 جے لٹ لیا ول حیدر دا، اُس شوخ پسر بھی توہیں توہیں

ج جیویں سوہنیاں مہتھ سوہنڈا کرم ایویں کھیونڈی تیغ بھی مہتھ سوہے
 چڑھا بادل وسدا موتی نالے بجلی کھیونڈی بھی وت سوہے
 اس لب تے پان وارنگ سوہے موہ تیغ دے مینڈڑی رت سوہے
 جے گھڑا ہاسا نعلے مہتھ دل جلیبی پت سوہے
 جے خلق سجن دا بوہت عجائب شوخی بھی اچرج دست سوہے
 جے رُلف کرینڈی قید دلیں، وت شاہاں نوں بندوبست سوہے
 اوہ خال سیاہ ہلال تھیا جے کوثر وانگر نتھ سوہے
 نبی مونس دے مہتھ ناتنگ عصا بھی جے وت بیضا دست سوہے
 اوتھے باغ بہشت جے سوہنڈا، جیدہ بھرکدی بھاء دی ات سوہے

ح

ح حُسن اُس رنگ دا ویچہ نہ پھل اُس بے رنگ یار جمیل دا ای
 اوس رنگ کیتا کیا رنگ کیتا، ادہ گل چنبے رویل دا ای
 ایہہ دجیا کلبی ویچہ نہ بھل، ایہہ وحی ایس جبرائیل دا ای
 خوبصورتاں رنگا رنگین ہوون، حُسن اوسے جبرائیل دا ای
 کیا اک قطرہ مٹھا لگے، اوتھے چہنمہ سلسبیل دا ای
 ایہہ نیلی فلک بھی قطرہ ہک، ایس دریا بے رنگ نیل دا ای
 اوس بیت کنوں سے باہیں تھیون، شوق یکہ ہک متدیل دا ای
 ایہہ موتی دانا گل تے جیدر، قطرہ بے رنگ تریل دا ای

ح حُسن اوہناں خوبصورتاں دا، اوسے بے رنگ دی چمکار والے
 دے اکھیں گل پوسی تاہیں لَا تَذَرِكُ الْاَبْصَارُ دا اے
 یتنوں سار نہیں کیا پوسے سن اَنَا اللّٰهُ سار دا اے
 اس ٹھاٹھ تاک دا رُوپ تاہیں، اوسے سورج دے انوار دا اے
 کوہ طور دی آتش بھل گئی موسیٰ رَبِّ اَرِنِي پیکاروا لے،
 نال لن تَرَانی وی سَوَفَ تَرَانی ماروا لے دل تاروا لے
 خَرَّ مُوسٰی صَعِقًا جیدر مست اوسے گفتار دا لے

ح جاتی ہے ہے ول آدنا تَساہاں
 بھی روک روک گلاں سناوٹا تَساہاں
 مکھ پائے جھاتی جیو آنا تَساہاں
 متا دے دے گاہلیں ہنساوٹا تَساہاں
 میں تاں کھول کھول تنیاں گل لاوٹا تَساہاں
 حیدر اکھ ذمہ میرا بھی چاوٹا تَساہاں

ح حال نہیں اتن بیٹھنے دا بوڑ چرے نوں کون بھوانو رسیا
 اساں وچ پنکھوڑے دے خواب ڈٹھے، رانجھا ستھت ہزار یوں آو رسیا
 کون پوٹی وٹے کون تند گھٹے، ڈھلی ماہل کون بناو رسیا
 علی حیدر سیونا یار سوہنا، لوک اینویں ہی دھماں پاو رسیا

ح حوراں ویچھ جمال سجن دا، سنگدیاں سنگدیاں سنگ گئیاں
 اکو نظارہ برائے خدا دے، منگدیاں منگدیاں منگ گئیاں
 چوٹی نوں مکھن تے پیراں نوں مہندی، رنگدیاں رنگدیاں رنگ گئیاں
 اوہ دوویں زلفاں واشمس دے حیدر، ڈنگدیاں ڈنگدیاں ڈنگ گئیاں

خ

خِ عُوَی یار دی رنگارنگ ایہناں خُوباں دے نن رنگ نہیں
 اوس چھن چھن چوڑے سنہری دی، ہتھ اوہناں کے ہک رنگ نہیں
 بازو بازو بند لکیتے بانہہ دتی تک ہتھیں، بن رنگ نہیں
 مینوں تخت ہزارے گارے تختی رنگ پور دا ہک رنگ نہیں
 ایہہ مالا کیہ مالا کھوہ گھٹاں، مینوں کھیریاں دا وت سنگ نہیں
 میں ویساں جمع دے میلے ملساں یاروں اوختے سنگ نہیں
 جے وت سنگاں خلوت منگاں، کیوں میاں نظام دا جھنگ نہیں
 اوختے گورو چوہترہ حاکم دے جاؤ، رہ دے نینگرا جھنگ نہیں
 رہ دے جیدر چھڑ لیہہ گلیں، جے توں پیتی جھنگ نہیں

خِ عُوَی گال لطیف گھونگٹھنوں دے چم چھمکے بھی توہیں توہیں
 کدی چک چک دریا گھونگٹھنوں ڈھانڈا ٹاٹھیں مارے بھی توہیں توہیں
 جے کرے بہار بھی گھونگٹھنوں ہوکدا گھنڈ اتارے بھی توہیں توہیں
 جے سے ٹاٹھیں دی گھنڈ کرے بھونہ نظارے بھی توہیں توہیں

جے کرے خراب چاب نوں دریا پھیر سٹوارے بھی توہیں توہیں
 کئی جگ وہا نیاں مرزے ماریاں عشق دے نعرے بھی توہیں توہیں
 مرزا یار بھانہ ماریں صاحبیاں کھڑی پکارے بھی توہیں توہیں
 حیدر بادل دے وچ بکلی دے لشکارے بھی توہیں توہیں

خ خوبی بے رنگ یار لطیف دی، اوہناں سوہنیاں دے وچ رنگ کرے
 شاید مطلق بے حد توں ایہہ جامہ رنگ داتنگ کرے
 میں پھٹ پیٹی اوہ بہہ بہہ بھاہ کیوں دید میٹھی کنوں تنگ کرے
 سو سڑنا پوے پر اوہ گھولیا شمع جے ایس نقوں تنگ کرے
 کیوں فانوس دا برقعہ پھیرے، صدقہ چا پتنگ کرے
 ہووے تیغ دی بے رنگ آب رتی میٹھے زخم کنوں رنگ کرے
 ہاں دے حیدر بوڑھیں آپکچھ واسطہ کیا کیوں جنگ کرے

خ خوشی جمعہ دی چھٹی، کم اخیر اساں کرنا
 اون نیلی نال بیٹے اندر، اچ سیر اساں کرنا
 ہر پیر اساں کرنا، سر پر اساں کرنا
 کبر اُس دا بہانہ حیدر، ناہیں غیر اساں کرنا

خ خوبی لبہناں خوب صورتاں دی، چھکارا بے رنگ والٹا ای
 ایہہ حسن جمال بھی بے رنگ دا، ایہہ رنگ دا اینویں دکھا لٹا ای

رنگ نہیں اُس آب صفا و رنگ دا اینویں پیالڑا ای
 نقش نہیں اتے چراغ دے چڑیا ایہو جالڑا ای
 تاروی تیغاں دی بے رنگ آب ایہہ رنگ دا پانی ہنھالڑا ای
 علی حیدر پیندا ای صاف شراب، اوہناں اکھیاں دا متوالڑا ای

خ خوبی اوہناں خوبصورتاں دی، بھی خوبی او سے ولدار دی اے
 بے چوں چگونہ رنگاں دی ایہہ خوبی جہان رک تاروی اے
 اس آب نہ رنگ تے خوبیاں رنگین، ایہہ بھی خوبی یار دی اے
 اوہو بے رنگ ٹھاٹھ تے رنگین ٹھاٹھ بھی بے رنگ دے کار دی اے
 جیویں بو گلاں دی تے رنگ گلاں دا، بھی خوبی جوش بہار دی اے
 یا بے چوں ہار سنگار دی اے، یا بے چوں لعلوں دے ہار دی اے
 یا تیغ دی بے رنگ آپ اکھیندا، خون دیاں موجاں ماروی اے
 یا دت بے چوں چون چگونگی، ترخ اتے خریدار دی اے
 یا بے رنگ حیدر رنگ کہے، کیا گرمی ایس بازار دی اے

خ خون تقیا فرماو فی بھیناں، ایہہ بھی شیریں رنگ رکیتا
 پیسختے میوے رنگ دٹایا، ایہہ بھی شیریں رنگ رکیتا
 سوہا بایاں مرچے تائیں، کپ لویراں رنگ رکیتا
 چڑھ کے کپڑے نوشہ والے، مار کے تیریں رنگ رکیتا
 حیدر یار دی بات نباقی، جس ایہہ سچہ رنگ رکیتا

خ خوشی دے اوہ ویس راوی، زحمتیہ و سہیاں کل کواریاں فی
 گھڑا گھن کے ڈھا کاں تے چاٹرن، اوہ تان دینیاں یاں ماریاں فی
 وچ وچ وے نینگرا چھپر ناہیں، متاں آون اساڈیاں واریاں فی
 اوڑک عشق کنوں علی حیدر کیہ حاصل جیں جتیاں بازیاں ہاریاں فی

خ خلق خدا دی علم پڑھدی، سانوں راکا مطالعہ یار دا لے
 جیہناں کھول کے عشق کتاب ڈٹھی، بیغے صرف دے سیمہ و سار دا لے
 جیہناں یار دے نام دا سبق پڑھیا، ایتھے جائے نہ صبر قرار دا لے
 حیدر کلاں نوں فکر نماز دا لے، ایہناں عاشقاں طلب دیدار دا لے

د

د دوروں نیڑیوں دور پیارا اتے شہرگ تھیں بھی نیڑے ولے
 کوئی بجلی دی اک بھڑک اٹھی مینہہ وے ویکھاں دیں کھڑے ولے
 سے وہڑیں آپ نوں وہڑے کیا جے وے وہڑے ولے
 پر حسن جے رہندا وہڑیاں وہڑے، تاں بجلی نوں جھڑ وہڑے ولے
 مینوں مار نہ ویر وہڑ نہ آپ توں، گھت وہڑیں پرے ولے
 رت بیلے چکی چاک نوں بابل، مہیں رنج سہیڑے ولے
 مینوں لے چل تحت ہزارے، پٹ ایہہ کھیریاں دی جڑھے ولے
 قاضی کھڑی کتاب اندر ڈٹھے، ہیرے دے بھائی کھڑے ولے
 کھڑے نوں پڑ کھڑے نہ کر، چھوڑ دے قاضی بکھڑے ولے
 لائجن، ہیرے تے ہیرے لائجن، ہک نوں کون بکھڑے ولے
 عشق تھوں جمیا شرع دے قاضی، کھاوے نہیں انیڑے ولے
 عاشقاں دی گوک ڈاڈھی کیہی، کپڑ مارے سہیڑے ولے
 اوہ گھٹی ترمی اچ کل حیدر، مندل نال گھڑے ولے

د دوہڑے اکھے میں جگ والے، رورو جگ منہاؤن نوں
 متاں یار سُنے تے ہاسا کرے، میتھڑا رُوح رتھیا کھنڈ کھاؤن نوں
 تیلی بھی یار تے مَکھا بھی کھا جے، زُلف دیون ہتھ لاؤن نوں
 ہن وعدہ وصال دے ماہ تھیں، بھوسے لگی آں پیراں جاؤن نوں
 اج دی رات امیدواری دے، جاؤن ایہہ دن آؤن نوں
 کرمس بہاں تے مس کرے، پر لکھیا کون مٹاؤن نوں
 کوہ کرینڈا حسن جنا دیکھاں، ہونڈی کت لنگھاؤن نوں
 رہزن خال بوہت ملاحظہ، چاہیے کیوں نقد مہاؤن نوں
 توڑے متھے دا دل اولاء سپاہی، ساتھ رتھیا پہنچاؤن نوں
 زوری لعل تے پونداتل توڑے، سانگائیں بھواؤن نوں
 ہن راضی کرے گل دھگانے، جور و ستم بخشاؤن نوں
 ہن ظالم خال بھی حاضر تل تل حق چکاؤن نوں
 پل پل نین کرینڈے کورنش، پلکاں نال بچھاؤن نوں
 ہن زُلف سیاہ بھی لٹک پئی، گل لگی سوز وگاؤن نوں
 ہن لڑ گیا نانگ سیاہ جیناں متھے، چھکن تے پچھتاؤن نوں
 ہن پھڑپا مندر فقیر دا شاید، ایہو سوہتھ سیاؤن نوں
 حیدر دا ہن زُلف دا چھک خط آیا ای داد دواؤن نوں

د دے سوئپیاں ول ڈٹھیاں پر وچ چار طرف نہ سماؤندا ای
 چار طرف تھوں پاک پیارا، طرفاں آپ بناؤندا ای

و تے ہی اوہلے دے تے نہ اگھیں ویکھدیاں کجکل پاؤندا ای
 یار آرسی اندر ناہیں اتے وچ آرسی رُخ وکھاؤندا ای
 اوہو دیوال دکھائے رُخ اُتے ، شمع چا ٹکاؤندا ای
 تاہیں تاں وصل جیاتی اتے تھوں پتنگ نوں یار جلاؤندا ای
 ایہہ سوہنے آپ نہ سوہنے اوہو بے رنگ روپ چکاؤندا ای
 جے وت سوہنا نقش اوہناں دا ، کیوں بے جان ہویاں ڈراؤندا ای
 جے وت سوہنی جند اکھیوے ، کیوں کو جھڑا مول نہ بھاؤندا ای
 جے وت دوہیں اکھیوں کیوں کدی ، سوئہہ دشمن ہاؤندا ای
 اوہو بے چوں دے تے دے تے غیر نہ اپنا نقش دکھاؤندا ای
 علی حیدر اوہو بے رنگ جھاتی ، ٹک ٹک پا وکھاؤندا ای

د دل دا گنگٹ مشکل کھلدا ، مدد باجھ نہ کھلدا ای
 لکھ ہزاراں وجن سٹاں ، دل دا لار نہ کھلدا ای
 پھتن گلن دے وچ اوے ، شیشہ بینک گل دا ای
 حیدر یار گلے وچ لے کے ، درشن دیندا مل دا ای

ۛ دین ایمان توں سمجھ آپے میرا دین بھی توں ایمان بھی توں
 سکا سوہرا خویش قبیلہ ساک بھی توں تے سین بھی توں
 تیری کھڑ کھڑ نوبت کھاڑ کریندی، جھنڈا بھی توں نشان بھی توں
 تیرے لعل لبیاں اُتے مٹھڑا ہاسا، بشیریں بھی توں تے پان بھی توں
 علی حیدر یار بجائے والا، تال بھی توں تے تان بھی توں

ۛ درشن تیرے نے درس بھلائے، ملاں مفتیاں قاضیاں توں
 صرفی نحوی بھل بھل جاندے، پڑھن مفارغ ماضیاں توں
 خط تہاڑے دی خط جوڑھٹیاں، بھلے بیاض بیاضیاں توں
 حیدر یار دے درشن رکتیاں، بھلے نقل نمازیاں توں

ط
د

د ٹوٹی گولڑی پہ اوہناں صاحبان دی مٹھے بول اوہناں دے بول دے
 مال بہ تل لعل لبیاں دے، کوئی لکھ تو نگہ نول دے
 وچ پت شکستہ نت گھول دے کہ دار جلیبی کھول دے
 سایہ بھی او سے سروِ رواں دا، لٹک بھی او سے چول دے
 ایہہ فوج بھی او سے لشکر دی، ایہہ دھاڑ بھی او سے کول دے
 دھم دی سی سو صبح قیامت، جے اوہ گنگھٹ کھول دے
 کھلیں والیں جالی دی چلی ندیاں نین در مول دے
 بیٹی کپڑا تے کملی شاید، بیسلی ماہی کول دے
 شاید پاسنے دے ڈھولن حیدر، کھائے دھرو دھول دے

ذ

ذ ذرا نہ ترس تنہا نڈے من وچ ، تے خوف خدا نہ لیا وندے نہیں
 میتڈا جل جل کلجیڑا ویتڈا جائڈا ، تے وس نہ کوئی پاوندے نہیں
 ملاں قاضی ہو ہو راضی ، آن بن جوڑ سناوندے نہیں
 علی حیدر ملاں مسئلے کر کر میتڈا من پرچاوندے نہیں

ذ ذکر تیرا دن رات مینوں ، جیویں ماقطاں حفظ قرآن دلبر
 تیرا نام لیتڈا پھراں وچ گلیاں ، جیویں پنڈت ناں پوتھی پُران دلبر
 تیری دید سعید ہے عید کولوں ، مکھ چندر ماہ رمضان دلبر
 روز بھنّ حیدر دا دے درشن ، ویکھ چند ہموں شادمان دلبر

ذ ذرہ جلوہ گوڑی تینڈڑا ڈٹھا ، بھل گئے سنسار دوویں
 ہک موتی ہار ڈٹھا بھلے تسبیح تے رنار دوویں
 میں کٹ کٹی تے لڑوے چھوڑے کافر تے دیندار دوویں
 میں گل دے پائی خال سیاہ اوہ ، دتے زلف دی مار دوویں
 دوہاں بیناں جید گھیر ماری ، دل تھوں پئے پار دوویں

ذ ذرا تینڈڑا جلوہ رانجمن ، خوبصورتیاں ایٹویں دکھائیاں فی
 بھلا لعل بھی رہندے مکے وی ، دھولن کیہاں مثالاں بائیاں فی
 کیویں کالڑا کمبل بھورا بھی نکلے مہیں جے کاریاں کالیاں فی
 میں کالڑا کمبل دیکھ نہ بھلاں ، کملیاں ہووے سیالیاں فی
 غصے نہ تھیوو جے چاک سدیڈیاں سبھ سیالیں سارلیاں فی
 جیدر راگ سرود کیہ جانے ، اوتھے تینڈڑیاں گالیاں فی

رانجھن بنال لاہور وے ٹرنا ناہیں تے شالامار اساں
 کیہا سیر کیتا لاہور دا جے، وت ڈٹھا نہ شالامار اساں
 لگے ہار سککار بھی خار اسانوں، نرم دوشالامار اساں
 آ رانجھا گل لگ کدائیں، سچہ کبشالامار اساں
 میں کملی نوں جے ہنس ملیں، وچ باغ بہشت بہار اساں
 سائوں بھادوں لائیاں اکھیاں تجریب الانہار اساں
 سینسار پوے سر حیدر، آ سینسار تھیا سینسار اساں

رہ وے رانجھن مار نہیں رکے ہوہی نوں بھی ماریا ای
 اس حسن دی ٹھاٹھ مریندی تیغاں ماریا ای کہ تاریا ای
 مینا سچہ سیالیں سوہے بانے، میں وت سوہا واریا ای
 ہن سنج پئی ولیلے دے، جے پئی منگو چاریا ای
 وت چندن ہار تینڈے گل اساں، ایسے ریس تھوں ماریا ای
 کدی پھٹاں اُتے مرہم لاکے، پھٹ کے چاوسایا ای
 میں تاں دل بھی تینڈا جان بھی تینڈی، کیں تے لشکر چاڑھیا ای
 بس وے حیدر اوہو جانے، سائیں توں توں نہ ساریا ای

راتیں جاگیں جاگ پوے، تیر جاوٹا ہوسی وہیں وہیں
 جم جم پیراں کھاویں تاں منگن جاوٹا ہوسی وہیں وہیں
 توں نہ بند بن وچ موہن وے دل جاوٹا ہوسی وہیں وہیں
 جھٹے مڑلی کاہن و جاوٹی اوتھے اوٹا اہوسی وہیں وہیں
 دہیں مکھن کھیرتے کھٹے کارن چاوٹا ہوسی وہیں وہیں
 تاہیں تاں وت موہن لال سٹاوٹا ہوسی وہیں وہیں
 ایس سنہری چوڑے توں کھڑکاوٹا ہوسی وہیں وہیں
 وانا وانا چندن ہار کھٹاوٹا ہوسی وہیں وہیں
 ایہہ ہار سنگار گھٹے خاک ملاوٹا ہوسی وہیں وہیں
 پکڑ سنہری بنیر گمانہ جھوکاوٹا ہوسی وہیں وہیں
 پر آخر جیدر کسے نہ آ پھڑاوٹا ہوسی وہیں وہیں

رات وصال دی نام خدا دے جال ہوینیاں دھم نہیں
 اج پونن سیج توں جاوٹا ای، جاگ جاگ سستی بھیڑی ستم نہیں
 سر آ من تاری دے چوٹ لگی، اتے لیلان توں کچھ غم نہیں
 ایسے سوہنے یوسف دے ویکھن کارن، کوئی خواب زلیخا داکم نہیں
 مرزے دے سر جوگیوں صاحبان ماہنیاں دے گھر جم نہیں
 ہیر رانجھن دی ہوئی وے جیدر، کھیڑیاں دا کچھ غم نہیں

ر رنگ اوس نار دا طُور دی نار دا تلو کوہ توں بہہ بہہ بھجدا ای
 اوہ قیامت بھی رُکھ طُور دے جھٹے ، نور دا شعلہ بھڑکدا ای
 رکھ اوس نار دا میوہ اناروں ، چولی دا رنگ سک دا ای
 ویکھو شاید ہونڈیاں گل انار دا ، گوڑ چھپا مینوں رکھدا ای
 توڑے بھوچھپن بٹل وچ چھپائے ، حیدر عاشق لکھدا ای

ر رانجھا سنج صبا ح سہائیں مہیں توں کدے بھی اساں سیالیاں توں
 نت کیلیاں کالیاں سوہنیاں توں ، کدے بھی کوچھیاں کالیاں توں
 ہمت گھٹ اٹھا اٹھا گیاں توں ، چھیریں جو ٹھم ٹھم چالیاں توں
 لایق تے نالایق ویکھنیاں ، کیہی پے لا او بالسیاں توں
 حیدر نا امید نہ بھینو ، اوہ رو نہ کرے سواریاں توں

ر رہوے رانجھا دینج نہ بیلے تے ہک نہ مچھڑیں کالیاں توں
 پتر نہ لاویں تے آویں اس ویلے ، تے چھوڑ دے ٹھم ٹھم چالیاں توں
 لوکاں دی دے بھاہ سیلاں تے لگی ہے بھاہ سیالیاں توں
 نت کیلیاں کالیاں توں سوہنیاں توں ، کدی بھی کوچھیاں کالیاں توں

ر رگ رگ میری تے توں توں میرا ، دھڑ دھڑ دھاڑ کریندی رگ
 انجند ذکر محبوب میرے دا ، افضل ذکر کریندی رگ

ایس آتش بھاء الہی دی کوں گرمی نال جلیںڈڑی رگ
جیہڑا طبیب شفا دا جیہڑا ، اوہا طبیب ملیںڈڑی رگ

در رانجھا لا نہ جھوک نہ ہوک مہیں نوں ، لا نہ اینہاں بھانیاں نوں
اوتھے آپے جھوکیا جھوک نہ کر ، ان بھانے اتے بھانیاں نوں
رانجھا لا نہ بھاء نہ گیری کر مینڈے ساویاں سوہیاں بانیاں نوں
دیہر سینے تے دھویا کھیڑیاں تاہیں ، ساری ڈنگ لگانیاں نوں
جیہڑا جھوک رانجھن دی وستی ، یہیں رٹھکاں مٹ دھانیاں نوں

درکھ ملّاں کتر کافے نوں ایچھے مٹّیے تے کٹّیے دی جا ناہیں
ایچھے عشق دا مسئلہ کھلدا اے ، پڑھ آیتاں نص سنا ناہیں
اساں عشق دے قاعدیں سبق پڑھیا ، ملّاں ہور کوئی وادھا پا ناہیں
جیہڑا مذہب رنجھیٹے دے ہو رہیاں ، ایچھے کھیڑیاں دی کوئی واہ ناہیں

ز زہر پیالہ رانجن والا ، سبب کمرہ پینی اں میں
 اکے ملاؤ ماہی میرا نہیں تاں خاک مری پینی اں میں
 اللہ چاہسی تاں میرا ماہی ملسی، خوشیاں سبھ چھٹینی اں میں
 علی حیدر یار پیارے والا ، پاڑ تاں بیٹھی سینی اں میں

ز زرا خیال نہ رہے اُس نوں، جو جال تیرے دا خیال کرے
 جے ہک ذرہ پہاڑ نوں پوئلہ ، ذرہ ذرہ مثال کرے
 خرموسی صعباً ہویا دپ ارنی سوال کرے
 علی حیدر درشن منگ متاں، توڑے لٹ ترائی سوال کرے

ز زیارت کعبہ دی لوگ جاوے، سوہنے یار دی زیارت نوں جانی اں میں
 مکھ محبوب دا خانہ کعبہ تے نہت طواف کرینی اں میں
 حجر الاسود ماہی دے کولوں ، دل ول بوسٹرا لینی اں میں
 علی حیدر حاجی جج نوں چلے، تے یار دا جج کرینی اں میں

ز زلف تیری کالی ناگٹی اے آدھروں ویکھ یتیاں نوں ڈنگدی اے
 بھگٹی ناگٹی تے بہو عاشق دا ، ذرا پیو نوں مول نہ سنگدی اے
 پی پی جاوے بس نہ کرے ، چند جان پیار تھیں سنگدی اے
 علی حیدر پیارے واسیہ ڈاڈھا، جیں دی شوخی تے چال پنگدی اے

س

سے سید سیالیں اعلیٰ تھیں اعلیٰ، تے رانجھن رانجھ چنھاؤں اے
 سید پیغمبر مولانا بھیجے، احمد کون کہاؤندا اے
 توڑے موسیٰ مال کلام جو کردا لکھ نہ آکھ سناؤندا اے
 رب کرے گروہ محمد دے تھوں، موسیٰ بھی ترساؤندا اے
 ہتھ کھڑا کر منگدا شاید، تاں ید بیضا پاؤندا اے
 اسماناں توں چھڈ کے عیسیٰ، روضے پاک تے آؤندا اے
 کیویں احمد کول رکھیوے عیسیٰ، طالب روضے دی چھاؤں والے
 جیہڑا مویاں توں پھیر بولے، اوتھے گوردی کان وساؤندا اے
 گولی ہوسی آخر اوتھے، جو تنگے سو پاؤندا اے
 آکھ صلی اللہ علیہ حیدر رب صلوٰۃ پہنچاؤندا اے

سے سن وے رانجھن آپ گوک میتھی، پر پیر مڑیندی تھکے اُن میں
 کن کہیاں مہیں میں لیاں لیاں جھلے چڑھیندی تھکے اُن میں
 کھنڈ پٹیاں چھڑیلے مہیں بھیج پھریشدی تھکے اُن میں
 وچلی رانجھن وچلی وے مہن، مہیں مڑیندی تھکے اُن میں

پوے نیاز قبول مینڈی انت جیو ڈریندی ننگی آں میں
 مہیں جھوک کداہیں جھوکیاں، سارا دینہہ چریندی ننگی آں میں
 سد حیدر ماہی ماہی وے، بور بور کریندی ننگی آں میں

سے سبھ کچھ آرسی یار دی پر خوبصورت دل بہوں بھاؤندا ای
 اوہو ہر ہر برگ بھی مظہر یار وی ہر یا بھانویں بھاؤندا ای
 پر جوش بہار جو وچ گلاں، وچ برگاں کم نظر آؤندا ای
 سبھ جگ تے چانن چن دا، پر وچ آب صفا جھات پاؤندا ای
 جیویں نام احد وچ احمد اینویں آپ بھی مکھ وکھاؤندا ای
 جے سبھ کچھ روشن دینہہ نقوں حیدر فرق اوتھے مہب چھاؤں دا ای

سے سینہ نیرا ہے دراز میاں، معشوق تاں پاندڑے جھاتیاں نی
 دوویں نین تیرے عجب سنہری تے جیویں سان چڑھائیاں کاتیاں نی
 عشق لگ رہیا نال پھتیاں دے، بیٹھی پڑھاں پریم دیاں پاٹیاں نی
 علی حیدر عشق لگا مینوں اینویں نیناں والیاں لگیاں چاٹیاں نی

سے سائیں بر سر چشم قبول کیتی، دل منے سبھ فرمان تینڈے
 ایہہ اکھیاں بہک لگن وچ دل دے، کئی ڈنگیاں پلکاں بان تینڈے
 راجا گولیاں دے پڑ گولی نی، ایہہ راجہ تے سلطان تینڈے
 ایہہ خوبصورتاں مورتاں بھی، جیویں آرسیاں حیران تینڈے

ایہہ چن سورج اتے دور زماں بھی، صدقے تے قربان تینڈے
 ایہہ دینہہ رات نشانی تینڈی، ہر دینہہ نوں نوں شان تینڈے
 باجھ تینڈے اوہ بھاہ دوزخ دی، اوہ باغ اتے بستان تینڈے
 فی الحقیقت گلِ خلائق دان تینڈے احسان تینڈے
 ایہہ حیدر عاجزہ بندہ تینڈا، کیا کچھ کرے بیان تینڈے

س سٹھ میں ہار سنگار لائے، طوق یار والا گل پانی اں ہیں
 دے میں ہاں کتھی ٹوٹھی ناں میل، نت درتے آہکافی اں میں
 دُکار دیویں کائی غدر نہیوں، توہے توہے کہیں بھئی آئی اں میں
 حیدر یار دا در نہ مول چھڑاں، توڑے بھائی اں توڑے نہ بھائی اں میں

س سوال جواب یقیں سوای چھٹے، چہرے عشق دی تیغ شہید ہوئے
 جا کے رل پیئے نی فرجِ اماماں والی، اوہ تاں اک دیدار خرید ہوئے
 عالم تے فاضل شاگرد ایہناں دے، کچھ پیرتے کچھ مرید ہوئے
 جیہناں عشق دی رمز نہ لہی او حیدر، اوہ فرعون یزید پلید ہوئے

ش

مش شاہ عاشق معشوق بھی توں تے ناز اساں نال واسطہ کیا
 نیہن ایہہ کرن شکار تے چنگل باز اساں نال واسطہ کیا
 ایہہ مشکیں زلف ملائم ظالم دراز اساں نال واسطہ کیا
 خط آخر کیجئے زلف کتوں آغاز اساں نال واسطہ کیا
 نال کینہاں دے ساقی تینڈا ، انداز اساں نال واسطہ کیا
 ایس غمزے رمزیاں نال بٹیاں ، دغا باز اساں نال واسطہ کیا
 حیدر ایہناں دے نال ساز ایہناں ، ناساز اساں نال واسطہ کیا

مش شعلہ بے رنگ نور واسوہنا دل دے پر کل نہ پوے
 تارہیں تے ایہناں لعل لبیاں تے ، عاشق دے دل تہل نہ پوے
 جے شمع دے اندر آب حیات تارہیں ، پروانڑا اینویں جل نہ پوے
 جے بے رنگ چاک نہیں وچ سیٹے ، ہیر نمائڑی جھل نہ پوے
 جے بے رنگ رس نہ وچ شگوفے ، باغ بہار نوں پھل نہ پوے
 اس موٹہہ متباب تھوں چندن ہار جے ، ہاریا نہیں گل نہ پوے
 جے بے رنگ بھڑکے حیدر زلف دی تار نوں دل نہ پوے

شش شالا چوہیں ہوویں بھورا اکھنا پاندھی اوس انوکھڑے زینگہ نوں
 میتا مانع کیا ترساؤ نہیں کدی لائے مینڈے تن خنجر نوں
 نیناں واہ ملاں اوہ خنجر لگدی، گلشن کر اُس بنجر نوں
 نہیں جو وس اندر اوس اندر کرنہ دستدر اندر نوں
 کدی نگ سم اندر بگل جوہیں، آکھے بجاہ سمندر نوں
 رکھ بایل آپنے بیور تریور، گھول گشتاں تیرے تریور نوں
 رانجن کھتیں بے ور دیویں، بھٹ گشتاں میں بے ور نوں
 مٹھا بول کہوہیں توڑے گاہلیاں دیویں، زہر ملائیں توں شکہ نوں
 کر کے بے سر کھول بیاں توں، سو گھول شکہ وچ بنیسر نوں
 جیہا مٹھڑا ساؤس سنبدا اے، بنیسر سوہنا ہوئدا ای کھیور نوں
 باجھ تینڈے ور ہے در کپھڑا، چک نہ در توں حیر نوں

شش شوق جیہناں تن یار دا ای، سوای جاندے راہ حبیبے نوں
 جیہناں وچ تاں درد نہ اک رتی، کیہ جانن قدر طیبے نوں
 جیہناں عشق دی لذت نہ چکھی، سوای رووندے وقت نصیبے نوں
 اوتھے میں جیہیاں کئی لکھ وے جیدر، کون پچھا نام غریبے نوں

ص

ص صبر واکوٹ اُسار کے جی، گوری نیناں کے بازار بیٹھی
 ہر ہر تار زلف دی بیمار کیتا، میں رات وی ہاں خریدار بیٹھی
 رتی عقل نہ رہیا جانی میں کو، میں سبھ سنگار اُتار بیٹھی
 حیدر یار پیارا ملدا ناہیں، میں آپ ہاں شب بیدار بیٹھی

ص صبر نہیں آؤندا اکھیاں نوں، در یار دے رختیاں رشتیاں نہیں
 میرے ماہی دانت ویدار مگن، گھڑی پلک فراق نہ سہندیاں نہیں
 جدوں سوہنیاں دی دس نہیں پوندی، وانگوں اوڑ دے بدلیں رشتیاں نہیں
 جیدہ بال کے چچہ پریم والی، مل راہ معشوقاں دا بہندیاں نہیں

ظ

ظ ظاہر کارن یار اساڈے دی، لکھیا رب اَلَمْ نَشْرَح
 ابراہیم پرخا دے ویلے، کہندا رب اَلَمْ نَشْرَح
 موسیٰ وقت کلام الہی کہندا، واہ توں رب اَلَمْ نَشْرَح
 ہور سبھے دعوے جھوٹے، حیدر شان رسول اَلَمْ نَشْرَح

ع

ع علم دا پڑھنا نیک بہوں، پر عشقے دی بات انوکھڑی اے
 جہن تے سورج دی روشنی بہوں پر، یار دی جھات انوکھڑی اے
 شب قدر دی رات بھی بہوں چنگی، پر وصل دی رات انوکھڑی اے
 مشکل گھاتاں سمجھے او جیدر، پر پرہوں دی گھات انوکھڑی اے

ع علیحدہ مستی دارنگ نے، پاناں دارنگ علیحدہ اے
 شام شفق دارنگ علیحدہ، تے تلیاں دارنگ علیحدہ اے
 اوہ لب گالیاں دیتڈے مینوں، اوہناں دارنگ علیحدہ اے
 جیدر لعل باں داسائل، تے خال پلنگہ علیحدہ اے

ع علم معانی نے منطق پڑھ کے، سکیمیاں خوش مقالیاں نی
 اتر زلف نوں ویجھ کے تے، سمجھے بھلیاں وہم خیالیاں نی
 جد پتیا جام محبت دا بھیناں، تیل مطالعہ دیاں پیالیاں نی
 علی جیدر مطول طول کنوں خوش، مٹھیاں یار دیاں گالیاں نی

ع عشق ماہی دی بھٹھی تپدی ، تپدی تے بھاہ بھاہ کرے
 عاشق سڑوے تے ترڑ ترڑ کر دے ، باہر عشق پیا واہ واہ کرے
 سلیمان بھٹیاری دا بھٹھ جھو کے ، اتے رنگ چچانی دیاہ کرے
 جیہناں اپنا آپ ماربا وے حیدر ، تیری جنت دی کیمہ پرواہ کرے

ع عرش کتبے ہول عشق دے تھیں ، کرسی ہو حیران کھلو رہی
 پیا شور سی دویاں جہاناں اندر ، تندوں چھپ کے کیتی سی جال وحی
 عاشق ب ب ت نہ جان دے فی ، نہیں جان دے صیغہ نئے امر نہی
 حیدر وارے جائیے اینہاں عاشقاں توں ، جیہناں کفر و چوں کتیا رب مھی

ع عشق دامشک اولڑا ای ، ہیرے سنگھ ناہیں متاں دھا جانی
 ایہہ عشق مرلیڑا شیر خونی نیڑے ونجے ناہیں متاں کھا جانی
 سودے دلاں دیاں نوں ہتھ نہ گھت میرے ، متاں ہتھیاں تے جان وھا جانی
 حیدر اپنا شوہ منا لئے ، متاں ڈونگرے زیر رڑھا جانی

ع عشق دی منزل دُور سیو ، پنڈ پہاڑاں پٹیاں دا
 ایہہ تاں لکھیا مومل نہ رٹا ای ، کوئی حرف مولا بناں پٹیاں دا
 تیری بے پرواہی تے پھٹی آں میں ، نیویں زخم میرا لایق پٹیاں دا
 عشق اسبلاں دے حصے او حیدر ، کوئی کم نہ احمق جٹیاں دا

ع عشق جیہناں دے خیال پیا ، مسعد چھوڑ کتاباں توں ٹھپ گئے نی
 کاغذ پاڑ کے چا لوبیاں یکیتے ، قلم تروڑ دواتاں توں کپ گئے نی
 اگے قمقمہ دیواری دی کندھ آہی ، چھالیں مار اُتوں سارے ٹپ گئے نی
 رنگن چڑھی دے حیدر رسول والی ، جیہناں پیناں سی سوای رپ گئے نی

غ

غ غیر کو لوں میں ڈا یار سوہنا ، وچ گھنڈ دے رخ چھپاؤندا اے
 اک آپ ناظر تے منظور نظر لکھ رنگ بنا وکھاؤندا اے
 کئی عاشقاں دے جگر پھٹ سٹے لکھ نام نشان دھراؤندا اے
 علی حیدر یار پیارے باجھوں ، بہن میلڈا ویس سلوؤندا اے

غ نعم کراں نالے میں مراں ، میرے یار دی یاری کچھ ہبور ہو گئی
 اگے یار دے نال پرہیت آہی ، بہن نال اساڈے ان جوڑ ہو گئی
 اگے سُن دی ممتی میں پئی پھراں ، بہن رورو میں کمزور ہو گئی
 علی حیدر دے سبھناں سیّاں وچوں اک میں نکھڑی چور ہو گئی

ف

ف فنا ہوئی ساری جان میری، اتے سوہنے نوں کچھ پرواہ ناہیں
رات دینہاں جانی سخت بولے، کدی مہر دے نال نگاہ ناہیں
رُٹھے یار نوں آپ منادنا لے، اوتھے ہوو وکیلاں دی جاہ ناہیں
علی حیدر میاں مولیٰ خوش رکھی، ہستیں بولیں تاں کچھ گناہ ناہیں

ف فکر نہ رہیا تے گھنگٹ کیہا، تے گھنڈ اٹھائے واسطای
مکھ تینڈے دی چھک اسٹوں، تے جھم نہ ماریں او واسطای
دل اسڈڑا ڈردا جاندڑا، اتے پکڑ کھلاریں او واسطای
جام وصل دا دیویں حیدر، اتے سینہ چا بھاڑیں او واسطای

ف فکر لگا سوہنے یار سندا، اتے بند گھٹے مینڈی چڑھئی
ایس عشق نے چا بدنام کیتا، متھے یکھ لکھے میری بھولہئی
جیویں ڈنگ جاندرا کالا ناہنگ مینوں، گنڈل مار پیٹھا وچ بھولہئی
حیدر یار رقیں مکھ نہ مول موڈاں، بھانویں نہ چڑھساں وچ ڈولہئی

ق

ق قد مَوْنِہ تک آکھ کہ پھلیاں ذالک الکِتَاب نہیں
 حُسنِ جمال اُس یار دا کیہ میں پھلیاں ایہو آب نہیں
 ایہہ خاک رتاک نے دِن دی شوکت پھلیاں آپ آب نہیں
 اوہ لب لعل شراب دے رنگ کیہ پھلیاں آپ شراب نہیں
 مینوں حیدر عشق دا سوکھڑا تاپ کیہ پھلیاں عشق آپ تاب نہیں

ق قایم رہے سوہنیا یار میندا، او سے یار دے ملن دی تانگھ مینوں
 پچھا یار دا مول نہ چھوڑساں میں، توڑے میہنا دیوے سارا جگ مینوں
 سوہنے یار دے باجھ آرام ناہیں، عشق دھس گیا رگ مینوں
 ونڈاں لوکاں نوں لکھ شریں ہاں دے حیدر، ملے بارجے گلے لگ مینوں

ق قبر دی نظر نہ دیکھ پیار نے، کر ٹھالاتے مویاں نوں مار نہیں
 کوئٹا موبندا پھر بند جگ سارے تاہیں، تیرا کون بناں کوئی کار نہیں
 تیریاں اکھیاں ڈاڈھیاں ترکھیاں نہیں، ایسی ترکھی تاں کوئی تلوار نہیں
 عاشق کھٹے معشوق دے حیدر، عزرائیل آون درکار نہیں

قی قدام میں تیریاں دی خاک ہواں، اینویں آپساریا بسم اللہ
 دم دم مینوں تیرے دیکھنے دا، رشتہ چا پساریا بسم اللہ
 اکھیں فرش رکتیاں تیرے دیکھنے نوں، میٹھ جا پساریا بسم اللہ
 علی حیدر کہندا گلے سسکدی نوں کدی لا پساریا بسم اللہ

ک

ک کدی بار وے یار جے مارنا ای، اینویں لوریاں نال سہا نہیں
 کدی مارنا ای تے مار وے ظالم، ناہیں تے مار جوا نہیں
 دھروہ عراقی تے لا مینڈے نن، رنجلی وانگ سکا نہیں
 تارنا ای تے تار وے صاحب، ٹھاٹھیں وچ کڑھا نہیں
 کدی کھول تنی مٹھا بول موٹھوں، اینویں نازاں نال دھما نہیں
 ساٹیں سچا پاک خدا ہیں توں ہی، تینڈے باجھ کوئی ہوہ خدا نہیں
 توں اُپر سورج دیوے تاہیں چا ودھا ودھا نہیں
 بس وے حیدر رو نہیں توں، بلدی تے تیل پا نہیں

ک یکہ گلی کہیں اس زلف سیاہ دی، دُور دراز کہانیاں نہیں
 کئی راتیاں لمبیاں کاریاں نہیں، ہکے تار دے وچ سمانیاں نہیں
 کئی عُمران خضر پیغمبر والیاں، ہک دن دے وچ ومانیاں نہیں
 تل کالا صفا داتاں ڈاڈھا بھی، ایہہ چھلے حیدر کاریاں کہانیاں نہیں

ک کہ کے موت پتھردی، ایس نال نگاہ جوانی اں میں
جو کچھ اکھ سوای اکھاں، پریت وانگ بلائی اں میں
میں یکہ جانا حرف حکایت، طوطے وانگ پڑھائی اں میں
مبلیک راگ سرود یکہ جانناں، گاون گل سکھائی اں میں
میں کچھ ناہیں کچھ جانند نہ ویکیا کئی کاں بنائیاں میں
خاک اتے کچھ پانی آہا، آتش نال ملائی اں میں
ڈھولن دے ہتھ ڈور مینڈی چھک پتی وانگ سچائی اں میں
جے سچ سچھیں ادھا پٹ ڈوراں، تند و تند نشائیاں میں
ویکھاں کن وگائے نے سٹے کن، کمپاں مین گھت پوائیاں میں
جیں توں سے تن بر سر حیدر، سرتوں گھول گھاریاں میں

ک کیوں زلف تھیواں اکھیاں اکھیں سراپا نظارہ کریں
وانگوں زلفاں لیمیاں کالیاں دے میں، خضر دی عمر دوبارہ کریں
ایہناں پیراں دی خاک میں سرسہ کریں، ایہناں اکھاں کیوں چارہ کریں
حیدر دیشہ تھوں روشن تھیواں، دید جے اوہ رخسار کریں

ک کدی دیکھ دے نینگرا آریاں ہن باہر اندر توہیں توہیں
غیر تینڈا میل سٹیا میں، توڑے اپنے جوہر توہیں توہیں
غیر تینڈے نال ویر اساں ادہ توہیں جو گھر گھر توہیں توہیں
بھانویں کافر اکھ تے بھانویں مسلم، پروت ہر ہر توہیں توہیں

۱۱۶
رام پھمن کو موہن بھی ماریا توں ہی دھنسر توہیں توہیں
تد ہی صاف کیتا مینوں غیر کنوں میاں کون سکندر توہیں توہیں
کدی پھیر پیالہ اساں ول ساقی، پیو نہ بھر بھر توہیں توہیں
میں کس در و نجاں تے کس در کوکاں باجھ تینڈے در توہیں توہیں
جے یار کہے کل کس نے لیا دل، لوک دے حیدر توہیں توہیں

ک کئی خوبیاں نے بے رنگ دیاں، ایہناں لکھاں کنوں ہک رنگ بھی اے
سے ہار سنگاریاں چندن ہاریاں فی، مہنہ سونے دی رنگ بھی اے
جنگ سنگ دے وچ آتش ایہناں سنگیں دلاں دی سنگ بھی اے
سی اوجر جھنگ بلائیں دے بیلے، تے ہک سیالیں دا جھنگ بھی اے
جے گل گیا دل جل پیا کیہی تر کھڑی بھاہ اس مکھ دی اے
کسے نگاہ تے بھاہ بھر کدی، ایسے سینے دے وچ بھر کدی اے
اوتھے زہر بھی حیدر شکر ایہی، کھنڈ توں مٹھی جنگ بھی اے

ک کم کانویوں گولیاں مینڈا، سائیں لیندا اے پالن نوں
اساں گولیاں کان پکایا ای، پوے سورج جھوکے پالن نوں
لکھے کان کیتوئیں دفتر اپنے لکھندے نے والن نوں
چانن پوندا اے باریاں اُتے، یار اوپر داریوں بھالن نوں
چن سورج حیدر باریاں ہوئیاں، شاید مکھ وکھالن نوں

ک کہ کہ زاریاں نکلی اُن میں ، اُس رُکھڑے یار مناوَن نُوں
 اوس دِل دی دُستی نُوں نظر دی ، گلیاں واٹ سہاوَن نُوں
 اوس گلیاں روگ سٹاوَن نُوں ، اُس دھڑ دھڑ جی بناوَن نُوں
 اوس گل وچ بانہہ ولاوَن نُوں ، دِل بجلی وانگ ولاوَن نُوں
 اوس ہسٹن وین الاوَن نُوں ، وچ آب حیات لٹھاوَن نُوں
 اوس ہس ہس رت دڑاوَن نُوں ، وت گاہیں نال ہساوَن نُوں
 اُس تیغ دی آب چھکاوَن نُوں ، کوئی آب حیات پواوَن نُوں
 اس گل تے تیغ دہاوَن نُوں ، ریکہ کہنا گوک دہاوَن نُوں
 اس رت رت عاشق تارَن نُوں ، اس ول ول پھیر جواوَن نُوں
 اتے میں ہار سنگار بناوَن نُوں ، رت کر کہ بھیس دکھاوَن نُوں
 نینیں میں کجَل پائے رہی ، لامسی مساک ٹھکاوَن نُوں
 ہن بھڑک لگی وانگ بجلی دے ، اوس دے مینہہ بجھاوَن نُوں
 بجلی ہتھاں نال بجھاوَن نُوں ، کچھ ہتھاں نال بجھاوَن نُوں
 یعنی ڈھولن چھاتی لاوَن نُوں ، کہ کھول تنی گل لاوَن نُوں
 ہن اکیاں لایاں ساوَل نُوں ، میں کوئل وانگ کر لاوَن نُوں
 بھی جیدر لاو ساوَن نُوں ، کیویں اوے پھیر وساوَن نُوں

ک کسے کپڑے اُن گھتی اُن میں اُس خوبی دے دریاؤ ولے
 ول ول مارے وچ دھیرے ، ٹماہ ٹھینڈا بھاہ ولے

نت سائل ہواں اوڈ وے ، اکھدا ای دل اوڈ وے
 جے موج کرم تھیوے مٹھے دا ، ول ونجے کن کداؤ وے
 بیڑا صورت بندر دے وچ توں آ موافق واڈ وے
 میں مکہ دیکھاں مروہ دیکھاں ویکھاں کوہ صفا وے
 پر بے رنگ آب دار رنگین کا پیو رہیرے گھاؤ وے
 وچ گھم گھیراں ناؤ وے حیدر کروٹ ایہا ناؤ وے

ک کجلا بن بن بنن سیاہ ، تیرا کجلا ہاتھی مست وے
 منے نہیں کیہے پینیاں دے آرے اکھن تحت وے
 شاہ نگاہ عماریاں اکھیاں مور چھڑ پلکاں دے دست وے
 توڑے ایس دنبلے دے سکل رہے مہاوت گھت وے
 پل پل بھوندا خونہ ہاتھی ، پیا اساں نال قسمت وے
 ایسے ہاتھی موٹہ ہاتھ مینڈے دند کھنڈ دا چوڑا مست وے
 آکھیں حیدر ہاتھی والڑے نوں ، اوے گلی اساوڑی وت وے

ک کوڑا گھوڑا کوڑا جوڑا ، کوڑا شہ اسوار
 کوڑے ہاتھ کوڑے شکرے ، کوڑے رہیر شکار
 کوڑے ہاتھی کوڑے لشکر ، کوڑے فوج کٹار
 کوڑے سوہے کوڑے ساو ، کوڑے سوہنے یار

گوڑے جوڑے گوڑے بیڑے ، گوڑے ہار سنگار
 گوڑے کوٹھے گوڑے منمٹ ، گوڑا ایہہ سینسار
 جید آکھے سبھ کچھ گوڑا ، سچا بہک کرتار
 دوجا نی محمّدؐ سچا ، سچے اُس دے یارؐ

ک کیہی کپڑ اُتے چڑھی ونجھلی چھوڑ دے رانجھن یار نہیں
 ہیر نمائی وانر گھٹ بولے ، ونجھلی دی ایہہ کار نہیں
 اس کرنا قیامت کیتی ، آکھن دی گفتار نہیں
 میٹڈے دل وچ ونجھلی وجدی لے ، اوہ ماہی چنھاؤں پار نہیں
 سن مہیں بھی کیہیاں کٹیاں تھوں ، دل کٹیاں نال پیار نہیں
 اج مہیں دے رنگ دے ہور طرح ، اوہ بوٹیاں والا چکار نہیں
 ایہہ دلپس دے دے جیدر ، مہیں والا نگار نہیں

ک کیہی کپڑ اُتے گھتی اُن ، من میرا ماہی گوکدا ای
 اوہ سرو سہی تے باغ چمن ، وچ سرے وانگر گھوکدا ای
 ویکھاں کیسا گھاڑ گھڑ بندے اوتھے ، بھاہ سارا پھوکدا ای
 ہیرے نوں ترانی شاید اج لدانہ جھوک دا ای
 اج پار چنھاویں ماہی شاید ، مہیں منگو ہوکدا ای
 ہے ہے اُکٹ پیا گل ہیر دے ، نر شیر وانگر شوکدا ای
 آپے جاوے کرے وہانے ، کیہا وساہ اس لوک دا ای
 آپے چور دلپس دا حیدر ، اساں تے ناٹواں بھوک دا ای

ک کیا عجب مورت خاک دی اے، جے وت اکئینہ پاک جمال دا ای
 بے عیب دے پُرعیب کنوں، ایہہ بھی جلوہ قدس کمال دا ای
 گرد نہ لگے دامن پاک نوں، حُسن اس ٹھم ٹھم چال دا ای
 اوہو لپ دے ایہناں اُرسیاں تھوں پھیر نگاہ نوں ٹالدا ای
 بے رنگ رنگ نہ تھیوے یک جا ایہہ وت قول مجال دا ای
 ہووے ضد متے ضد کنوں شاید ایہو بیان اس گاہل دا ای
 گل نہ پوے ایس دید وے حیدر، بے چوں طرح دکھالدا ای

ک کیا عجب شاہ توارے جے گولی تائیں تاں کوئی سبب نہیں
 کاٹی تھی نہیں کوئی نیک عمل بھی نہ، حسّی ادائی لوب نہیں
 ہو رہی کھڑا وسیلہ جے اذن بناوٹ، شاہ عجم عرب نہیں
 پہ اوے ناؤں جے چا نوازے، حیدر ایہہ بھی عجب نہیں

ک کپڑ بھنٹیاں رنگ رنگیاں، ستیاں ہار سنگاریاں نی
 بن تن روپ دکھاوَن سوہنا، بھرویاں حُسن خماریاں نی
 ہک پیچ سبّی دی مانن کارن، کردیاں نت تیاریاں نی
 اک کو جھیاں کمبیاں سدھیاں ساویاں، شہدیاں چچ وچاریاں نی
 علی حیدر میاں پھر کون پچھانے، کیہڑیاں یار پیاریاں نی

ک کون جٹی شہزادیاں سی ، تیری اکس نگاہ مار سٹیاں تی
 نیوٹہہ پھٹیاں تے مٹھے مٹیاں تی ، ادھناں ہتھ پریم دیاں پٹیاں تی
 توڑے یوسف سبھ شہزادیاں ، انگلیاں چا کسٹیاں نہیں
 میں بھی تاں گاہک تیری دے حیدر ، ہتھ میرے دوویں اٹیاں نہیں

ک کافر ہوئی سوہنے یار پچھے ، سلاں ڈنگی نماز پڑھاؤندے نہیں
 عاشق سجدہ کروے مکھ یار دے نوں ، لوک کعبے نوں سیس تو اوئدے نہیں
 دین مذہب نہیوں ایہناں عاشقاں دا ، تسبیح تور جتو گل پاؤندے نہیں
 حیدر وارے جلیے ایہناں عاشقاں جے چہرے کفروں راہ نوں پافٹے نہیں

ک کچھ نہ کچھ میں جاندی ساں ، ایس عشق بلا چا کچھ ریتا
 میری بگل وچوں اک تشیہہ پیا ، اوس مار نعرہ چا کچھ ریتا
 اَلَسْتُ بِرَبِّکُمْ سُنیا دل میرے ، اوس ستیا ای چا کچھ ریتا
 علی حیدر نہ ہلیا سوہنا یار مینوں ، اوس ملندیا ای چا کچھ ریتا

ک کڑیاں دی کڑ کڑ کیہی فی سیو ، ایہہ کڑیاں کیلجے وچ اڑیاں کڑیاں
 اک آپ ظالم دوجا کڑیاں ظالم ، تیجا ظالماں دے پیریں چڑیاں کڑیاں
 ایہہ چھنکار کیلجے نوں کھا جائدا ، کسے ظالم ستیارے نے گھڑیاں کڑیاں
 علی حیدر دے تینوں کیوں نہ ساڈن ، چہڑیاں اگے کھٹیاں وچ سرٹیاں کڑیاں

کب کچی کوارڑی میں پھراں ، نیوں لا بیٹھی نال راہیاں دے
 راہی لد گئے یمنوں چھڈ گئے ، بیلے ڈھونڈ تھکی نال ماہیاں دے
 لاواں بھاہ میں سوہے ساویاں نوں ، چوڑا بھن سٹاں نال باہیاں دے
 حیدر ورنج کے بچھ کواریاں تھیں ، کیہہ بیتی اے نال ویاہیاں دے

ک کپر دے بیڑے تے میں چڑھی ، میرا بیلی اُتے دل گوکدا ای
 او سے بیلے تے او سے کندھی ، مجھیں نوں پیا ہوکدا ای
 چوچک باپ دے گھر گھاڑ گھڑیندے ، بھاہ سنیاں اچھوکدا ای
 ہیرے نوں پانی چلیں دے حیدر ، دھمی نقارہ کوچ دا ای

ک کابیاں کٹیاں سوہندیاں نہیں نیلے ، بھونڈیاں جھل وللیاں فی
 وجن مل تے رڑکن ٹلیاں ، عشق اوازے تے سٹیاں فی
 میس رانجھے دے ہتھ عشق دی کھونڈی ، مجھیں بیلے دل وللیاں فی
 ماہی با جھوں کون چراوے حیدر ، مہیں کھلیاں فی

ک کڑیاں کڑیاں چھن چھن چھنکن ، دل اساڈے نوں کھسریاں
 وانگ انا لحد ذکر ربانے ، پون گشتگوراں رس دیاں
 یا وٹ ٹٹی دوویں رڑکن ، کوچ دیاں خیراں دسریاں
 حیدر ویچھ کے حال میرے نوں ، تاہیں کھڑکھڑ ہسریاں

ک کافر ہو یاں سو جھٹے یار پہنچے ، مٹاں دھکےیں نماز پڑھاؤندے فی
 دین مذہب نہیں کوئی عاشقاں دا ، تبسیم توڑ جھنجھو گل پاؤندے فی
 عاشق سمجھ کر دے بُت یار دے ٹوں ، نوک لگے ٹوں سیس نواؤندے فی
 حیدر وارے جا نیسے اوہناں عاشقاں دے ، چیرے کُفر وچوں شوہ پاؤندے فی

ک کج نہ ساں کج تھی پئی آ ، سد گن دی پھد اُٹھائی آں میں
 اَنَا اَنْتِ اَمِّ ہِیساں اتے پکڑ اَلَسْتُ نواکئی آں میں
 نَسَمُ بَلَدُ مَعْنٰی ہِیساں ، اتے طوطے وانجک بلائی آں میں
 حیدر راز او سے ٹوں معلم ، جس قدرت نال بنائی آں میں

گ

گ گھول گھتاں اوہتاں سوہنیاں توں زُلفاں جیہناں دیاں جھالیاں فی
 گرہا ہویاں نیں رل اگاہاں نوں ، راتیں بھیاں کارلیاں فی
 جیلے کیتے جیہناں آتش تے ، پرہ سونے دے نال گٹھالیاں فی
 اوس گل وی سونے دی شرم کنوں گل پوندریاں سوتے دیاں والیاں فی
 میٹڑیاں کیوں تقصیراں سمھالیاں ، فی متھے دے وال والیاں فی
 سمجھ کچھ تبتڑے مہتہ وا دھبنا ، جے وت گاہلیں سمھالیاں فی
 ہک وال بھی ڈٹکا نہ تھیوے اساتھوں ، اسان تے یکہیاں ذوالجلالیاں فی
 علی حیدر دے مہتھوں کھس نہیں ، اوہی زُلفاں گھنگریالیاں فی

ل

ل لگیاں اکھیاں رہن ناہیں، کسے شہر محبوب دے وسیے جی
 اوہ جگہ کیہڑی جیتھے عشق ناہیں، دُنیا چھوڑ کتے طل نیتے جی
 پکچی نار دے نال نہ نیوں لائیں، ہوچھے یار دے نال ہتے جی
 دل وچ کھوٹ ہے مونہوں ہتے بولے، کچے یار توں بھیت دے جی
 علی حیدر میاں دل اک ہووے، بھانویں سو کوہاں اُتے دے جی

ل لکھ قلم کاٹی گل پریم دی، جے اُس دربار قبول پوے
 وچ ایسے راہ دے سر دے پرے، کر رفتار قبول پوے
 دہی سُر مہ چکی پلک دی توکوں، رو پکار قبول پوے
 پرہ درد اساڈا لکھ چپا تیاں، تھم چرکار قبول پوے
 مت کُل معنی تھیون اکھر، کر نہ اندھار قبول پوے
 گال نہ اکھر معنی دانا، گھنڈ اُتار قبول پوے
 لکھ قطعہ منقطع نہ کر وے ظالم، قط نہ مار قبول پوے
 بیتڈے نام پناں کیا لایق میتھے، اس دربار قبول پوے
 ابہہ جندڑی بے کار جیہی میری، جے اس دربار قبول پوے
 سر صدقے تے قربان دے حیدر، گشتاں وار قبول پوے

ل لاه دوپٹہ مزاج والا ، راک وار ویدار وکھا گیا
 فَلَمَّا تَبَجَّلُوا جُلُوهُ دَعَا كَ ، طُور پہاڑ جلا گیا
 پہلے لن تَرَانی پھر سَوَفَ تَرَانی اِنِّیْ اَنَا اللّٰهُ کہا گیا
 نَحْنُ مُوسٰی صَعِقًا وے جیدہ ، فی اوہ مست بے ہوش بھلا گیا

م

م میاں چھوڑ نہیں لڑ لگیاں نوں، مینڈے ہنوں کیوں لڑ چک لئیں
 مینوں مہرک دے بادل بجلی، بھل اندر چک لئیں
 گھت گلوکر چمڑ وٹجاں، چھاتی وچ وی چک لئیں
 میرے رہے کنارے پاسے، جیویں بگھ پالی پھر چک لئیں
 ہن دکھ لگے مٹھے دل دے نوں، آکھ حیدر لکر چک لئیں

م ماریاں تے مار سٹیاں بہیں وت، ناز ایہناں خوبصورتاں دے
 نال پلکاں کٹھیاں رٹھیاں مارن، باز ایہناں خوبصورتاں دے
 دور دور آواز ایہناں خوبصورتاں دے
 وچ وچ وے وچ گھڑی آواز، ایہناں خوبصورتاں دے
 پیٹی یار دے تار دے طرح دیندی ایہناں خوبصورتاں دے
 ہکے حیدر جانے ہکے وت غمزہ، راز ایہناں خوبصورتاں دے

م مینڈا دین یقین ایمان بھی توہیں، دین دی راکھ امان بھی توں
 مینڈی واہر بھی توہیں مسکھ بھی توہیں، مان بھی توہیں تران بھی توں

مینڈا سکا سوہرا خویش بھی توہیں مال بھی توہیں تے جان بھی توں
 مینڈا لشکر فوجاں غٹ کلک دے نیزہ بھی توہیں نشان بھی توں
 ادھ گھن گھن گھن گھن دھاواں ، نوبت بھی توہیں شان بھی توں
 مینڈا خنجر توں تلوار بھی توہیں ، نیزہ بھی توہیں بان بھی توں
 مینڈا صاحب بھی توہیں سردار بھی توہیں ، راجا تے سلطان بھی توں
 توہیں لعل شکر لب مہٹرا ، ہاسا توہیں پان بھی توں
 توہیں ناز نگہ توں سرمہ بھی چشم سیاہ مہمان بھی توں
 مینڈے دلدار دلبر یار پیارا توہیں ، دین بھی توں ایمان بھی توں
 علی حیدر ساز وجہان والا تار بھی توہیں تے تہان بھی توں

م میں کون جٹی بیس ناؤں رانجھن ، میں صدقے مہیں کاریاں تھوں
 ایہہ کدی نہ سار سنبھالی گولی پل پل ماہی سنبھالیاں تھوں
 ایہہ گرب گھیلیاں مانے منیاں مٹم مٹم یار دیاں چالیاں تھوں
 یکہ سورج دی گھٹ کالی تھوں گل اکي سنبھل پالیاں تھوں
 تاہیں لگے فائدہ کیاوت مہیں دیاں اینویں وکھالیاں تھوں
 بھٹاں مہیں دے کان سنگار کچیوں حیدر پیچھے سبالاں تھوں

م میں کون جٹی بیس ناؤں کہندا ، میں عاشق ہاں خلیفوتاں دی
 میں کون کہینٹری کیسے دے لایق ، پوجا کرسیاں میں موتاں دی

الف ب ت اُن بَن اُوے ناہیں، لتے قاری سیدنی اُن سورتاں دی
 شوق نہ ج دا روز اُٹیکے نہ ساعت پچھ ضرورتاں دی
 ویساں اچڑیلی دے بیلے، جیدر کبھی پچھ مہورتاں دی

م متاں تجھ بن کون جو دیوے دل نوں دھوہی حد بیغبر دی
 صَلَّی اللہُ عَلَیْہِ وَسَلَّم سوہنے او سے سرور دی
 کتب دیوان بے ہور کسے نوں باجھ تینڈے رہیر گھر گھر دی
 ایہہ خوبورتاں گھونگٹ تینڈا شور سببہ رُخ انور دی
 ایہہ خاک رتاک نہ سورج باجھوں ٹھاٹھ مر پندی کپڑ دی
 ناہیں تاں وت ناز کیہ جانے، صورت مورت پھتر دی
 کیا انکار خیال دیندا جنس بے ایس لب گوہر دی
 توں ہی شکر کھنڈ نبات کریں اتے مٹھا مٹھی لب شکر دی
 توں ہی زلف شریف دی پیاہی، توں ہی قید کریں دل جید دی

م مار وے ڈھولی ڈھول دیکھاں، کوئی عشق دا ترکھڑا تال وے
 کر دھوں دھوں دھانہ عشق اولّا، دھوں دھوں کینٹس بال وے
 بیس تاں سوہنی کھیڈاں کھیڈیاں فی، ہن وت کھیڈاں عشق دھال وے
 کر ہو ہو نعرہ میں چانگ مرلیساں، یساں ملنگاں دا حال وے
 میں یار دے ویہڑے بھات پیسیاں، ٹپ ٹپ اُچی مچال وے
 مہتہ سونے دی دنگ کہندی دا گل وچ بشیر وال وے

پر بھر ماریں پوپٹ کھیڑاں ، جے آوے مینڈرا لال وٹے
ہتے ہتے میں وت ڈنگی آں نانگ ایا نے ہال وے کوکو ہال وٹے
میں ناڑیاں ماریاں ہیبت کھیڑاں ، ہمواں بومہت نہال وٹے
میں ول ول آواں کلاوے کردی ، توں لگ سیئے دے نال وٹے
ویکھو پھن پھن چوڑا تے پھن پھن بنور تال اتے تنیال وٹے
میں چھومنی اکھاں دوہڑے اکھاں ، حیدر والے خیال وٹے

م میں تان بینگرا شوخ انوکھیا وے ، کوئی اوڑک پتا بھی ناز دا ای
گل بھی ناز نگاہ بھی ناز ، اتے گھنا بھی ناز دا ای
توڑے دھوڑ دھائی خط کٹک وے ، نہیں رچیٹا بھی ناز دا ای
پر خط لہاں دا اکھ آمتا ، ابے منطقی بھی ناز دا ای
چھوڑ شریف توں ہند وے اکھڑا بے سوہنا بھی ناز دا ای
ہن پچھیا خط آغاز نیاز دا ، ملک آمتا بھی ناز دا ای
ابے سکھر حیدر لعل لہاں تے ، رہیر اپنا بھی ناز دا ای

م میں تان بینگرا وے مس کردے والیا نت بہانڑہ ناز دا ای
میتا بہک تان عہد آغاز شکست وے ظالم ول ول زلف دراز دا ای
میتا بہک تان عہد آغاز دا اکھا ، بہک تان شرم آغاز دا ای
نت ول ول عہد شکست وے ، ظالم ول ول زلف دراز دا ای

م میں تان بول بھی پانڈا شرم آنکھ دا کھار نہ زید باز دے
 ہک خط نیاز دا بڑھدا نامہوں لے واپس ایہم خط نیاز دے ای
 ایہم وت عرف اٹھیندے نامیں، کیا اچھا کھیا راز دے ای
 ایہم غالی ساڈی بیجیا سو، خط فضل ایہم چاسے ساز دے ای
 حیدر آکھ شریف نوں ویکھیں ایہم کم غریب نواز دے ای

م میں تان بیگم کھتری شوخ اکھتری، ناز بنان تینڈی ہٹ گئی
 پیوے نہیں ٹھون تسیاں دا تون تیغ اسل خوں کیوں ہٹ گئی
 کیوں بکڑے بکتے اتول دے ساگ نوں بہکھل مک پھٹ گئی
 مار سٹ نہیں دار سٹیاں نوں پک تیر نکھ دے سٹ گئی
 میں پیماں گل دے پیلے پٹ ویکھاں حیدر ایدے وت پٹ گئی

م میں تان صدقہ اکھیں متوالیاں دا، مڑ بھال دے دلبر واسطی
 صدقہ نرنگاں پریشان کالیاں دا، ویکھ حال دے دلبر واسطی
 بھلا صدقہ سونے دیاں والیاں دا، سُن گل دے دلبر واسطی
 میں صدقہ گلاں آپ والیاں دا، نعم مال دے دلبر واسطی
 تقسیم جیدر والیاں دا، نامہ مال دے دلبر واسطی

م میں تان کچھ نہیں منگاں کیونکہ دے، ایہو منگ بھی تیتوں سنگنی آں
 اوہے منگدی منگاں سنگنا میں، آباں مانگنا تیتوں سنگنی آں

میں جیسی ہاں تہی ہاں تینٹڑی ہاں منگتی ، بودی جواویں ملٹنی آں
جیدر میں ہن جوگن ہوساں ، گگیری جاسے رنگنی آں

م متاں چھوڑ منی گھٹی رات گئی ، کدی کھول تنی گل لگ سویں
کدی سینے دے نال سینہ لگے ، ہے ہے آگ لگی سینے لگ سویں
پر صاحبان کھڑے کوکیندی مرزا ، ساندرا بار توں لکھ سویں
ایہہ ملیاں وبراں دس نہ کوئی ، کتنوں لکھا آگ سویں
لہہ کھارے توں صاحبان نسیں ، کیہڑی داڑھی تے تک سویں
ہن سستی جیویں پتوں ویکیں ، ملل نال نہنگ سویں
جیدر جاگیں تاں قیویں مقرب ، وچہ کدی شرگ سویں

م ماریا تینٹڑیاں ٹھوہیاں سمجھاں ، ہکے نہ ٹھوہاں والی ولے
میتوں ٹھون کیتا اوہناں لعل لبیاں بھی ہکے نہ پاناں دی لالی ولے
میتوں چاہی زلف دے چھلے جی ، وت ہک نہ سوہندی والی ولے
کیا ہنیر اُس خال سیاہ بھی ، ہکے نہ مستی کالی ولے
اوسے ناز گمان نہ ساڈیاں میں ، اوہناں گاہیں بھی میں باولی ولے
میتوں ٹرلھاں بھی زنجیر وے جیدر ہک نہ چولی دی جالی ولے

م میں تاں گھول گھٹاں تینٹوں جندڑی جی ، پر کینیاں بھی کدی گھوہیاں نی
خاسہ یوسف پاک تھوں چندیاں بھی بییاں بیسی گھوہیاں نی

چہناں نازاں دے نال دھائیاں نہیں، رائیں چرلی دیاں نٹیاں کھولیاں نہیں
 جیہڑیاں سونے دی نکر نیولیاں نہیں، اوتھے ہونڈیاں ذبح نہ بولیاں نہیں
 اوتھے ٹوڑاں بھی ذبح دی واری نہ پاؤں، آہستہ جھنڈیاں جولیاں نہیں
 اوتھے سیدیاں سیٹھے سوہنیاں، رائیں بہانے یولیاں نہیں
 آرائی چھوڑے بوٹے لٹیاں جھنگ آکے سے لولیاں نہیں
 کافی مٹھری تھکھری بھاہ پریم دی بھنبوں سیالیں لولیاں نہیں
 اوس انوکھڑے نینگر ٹوں، بھلا کوک سناہن بولیاں نی
 وچ تنور دے نہریں لائیاں منجھوں ندیاں لولو لٹیاں نی
 صبر کرے رج یار ٹوں ویکھے، حیدر ناہیں تاں یولیاں نی

م میں تاں دلبر دے ٹور اکھیاں دا، ہے ہے دیں ٹوں پارہ پارہ نہ کر
 ہے ہے تھکھری بھاہ پریم دی، لا کے پاریاں ٹوں دل پارہ نہ کر
 دیہہ نہ جوش خیال لباں دے ٹوں، تے اکھیاں ٹوں فوارہ نہ کر
 نیتا خیال تے بچھ دیں ٹوں، ہنجریاں لعل پارہ نہ کر
 ایہہ مونے دی بینس نال لباں دے، دعوے دا کوڑ پھارہ نہ کر
 ساہ پیو نا ای ویچھ چپ چپا تیاں، زلفاں دا ناگت کمارہ نہ کر
 ذرہ لگیاں داؤڈاڈ پونڈی ظالم، پکھیاں وانگر آرد نہ کر
 کر کے کھیا حیدر ٹوں میاں، پارہ مار دے ساہ نہ کر

م میں تہاں نینگنہ دی متوالی اں وے ہک اساں ول نظارہ نہیں
 ایہناں مست اکھیں متوالیاں دا میتا ہک واری بھی وارہ نہیں
 میں تے ہک پیالہ بھی دھوساں، جے وت دار دوبارہ نہیں
 اوہو غمزے والی دا ذرہ دیویں، جے ہک پیالہ سارہ نہیں
 کیوں وت کیتے مست الست، جے حیدر دے نال کارہ نہیں

م میں تہاں نینگنہ وے چھلیا بہ راتیں کلیاں نہ روک اکھیاں نوں
 اسیں کوچ کبہرا چھوڑ ویساہیں گھٹیاں کوچہ بند محلیاں نوں
 اوہناں زلفاں کیا اندھیر مچایا رکھو ولیاں نوں
 سٹجیل دست دراز کریں، پیچھے ویکھ آبادیاں جھلیاں نوں
 آرسی اندر ویکھ نہیں ویکھ چھٹیاں ویکھدیاں چھٹیاں نوں
 میں تہاں دھروہی عشق شرع دی وے دل پھاسیا مارن ولیاں نوں
 ساہ پیونے فی ویکھ نیناں کھول کے، لیتدی داؤ دیاں جھٹیاں نوں
 ایہی نہیں چور دیں دے حیدر، ہتھ گھٹ چھوڑ مللیاں نوں

م میں تہاں لایا ریاں لا نہ مار اسانوں، لائیاں وے متاں لائیاں وے
 رکیہ تارٹیاں مار اڈایا ای مار تارٹیاں نالوں کٹاریاں وے
 اساں روندیاں راتیں گزاریاں، تئیں ہسدے نال پیاریاں وے
 واری اں وے میں تہاں واری اں وے، ہئے ہئے زاریاں میں تہاں زاریاں وے

کوہ قاف دی پری تے اکھیں تے دھاریں، کجکل ویاں دھاریاں وے
 واہروے ینٹاں تے واہروے اوہناں، ظالماں دستیایاں ماریاں وے
 اوہناں کمانیاں ترکش والیاں، وگیاں نیں ترواریاں وے
 میں چوہڑے ماریاں نیوں ٹساڈے، ہاری آں وے میں تاں ماریاں وے
 ہک پل پاسا نہ ڈھالیں اسائوں، بہناں راتیں ساریاں وے
 ساریاں وے میں تاں ساریاں وے، ہے ہے واریاں وے میں تاں ماریاں وے
 نیوں نیواں دتیاں سینے میںڈے، بیماریاں وے بیماریاں وے
 نوشہر پھیرا وچ سینے میںڈے، ویچھ چھلی دیاں گھکاریاں وے
 عشق سمندر تے ہیں جس تارمی، والھاں میںڈے سر بمباریاں وے
 نوشہر کپڑ دوتی کہیا ینٹاں تاریاں وے ینٹاں تاریاں وے
 لے ہتھ جیدر زُلفاں سیاہ، لکھ تاریاں وے لکھ تاریاں وے

میں تاں نینگرا وے دنجاریا، وے کدی گلی اسٹری بھی آونا ای
 ایہناں زُلفاں چھلیاں والیاں دا، ہک چھلا میںڈے ہتھ پاونا ای
 ہک بوسے دا مل جند یو ای، جے وت قنڈر چکھاونا ای
 ہک رتی مساک ہو بھی جے نتھ دے نال تلاونا ای
 جند بوسے دے نال برابر نہ، ہس ہس ایٹویں چکھاونا ای
 مال نینڈا سیجھ سوہنا کھڑا، پر نتھ دا سونا ٹکاونا ای
 مستی دے گھسوٹی کر کے بنیہ نوں چمکاونا ای
 جیدر اکھ ہنسیر نہ کرنا، مستی نہ قنڈر ملاونا ای

م موٹھہ چوری گھت کے بھاٹڑا بھٹا سو، بھٹا گھا گل پیا
 قوت دے کارن ترلا کینٹوس، آن کا منکا گل پیا
 اس دیگ وچوں ہک ماکل ہووے، اُس دا بھانگیا گل پیا
 حیدر نال فتول کیا ہو، ہس نہ فر ساہنگا گل پیا

م ہس جاناں نہیں کون کُٹے دلیں، ایہہ سوہنے ایٹویں دکھا لڑا ای
 ویکھاں ناز دی دتی سکھر گندیاں دی جھوک نہ مالڑا ای
 کتے تاں کیتا دھاریں مہرہ، جے کجل دے سر دنیا لڑا ای
 کوئی ایڑا ہیر نہ چونیاں چایا، چانن بے چوں والڑا ای
 ویکھاں لشکر خط دے دھوڑ دھلائی، کہ حسن دی چھوک اچا لڑا ای
 ایس کیوں وٹیاں زلفاں حیدر، کٹن ملک سکھا لڑا ای

م میں گھول گشتی اوس صاحب توں، اساں گولیاں دی بھی سمبال کرے
 اساں کون کینیاں نال کرم دے، پچھتے سوہنی نہال کرے
 جے زہر دے نبات مٹھی موٹھہ وے، کسے نوں نہ مال کرے
 ایہی اتھیں ایہناں نوں ابھی آکھیں قاصد نال مقال کرے
 کدے نال فراق وعبید ڈرائے، دید پاک دے وعدہ وصال کرے
 سو قاصد کہیا جے یوسف ویکھے، ہتھ پکتے رت نال کرے
 ناگ تھیوے ہتھ موٹی عاصا، جے مہین اس دا خیال کرے
 یعنی گالیں حال اساڈے دیاں، حیدر بن محمد نال کرے
 صلی اللہ علیہ وسلم، ایٹویں بھی اُتے آل کرے

م میں ہانا نہیں لا ابالی دیکھاں ، کس بھت لکھا بھاد مینڈی
 پرت باناں جو کچھ لکھیا کاتب خوش خط بھاد مینڈی
 کچھ مس نہ وچ میرے لگیں ، موجاں دے ہتھ بھاد مینڈی
 اوہ سمندر کرم دا حیدر ، لگیں رحمت بھاد مینڈی

م محبت یار دی تالا ، ودھم پل پل جیونڈیاں نوں
 زکریا یار دا ورد کماؤے ، آرے ہیٹھ چرینڈیاں نوں
 منصور بھی مارے سو سو نعرے ، سولی پکڑ چڑھینڈیاں نوں
 علی حیدر تینوں شرم نہ ماوے ، عاشقاں وچ گنہیںڈیاں نوں

م مذہب کیہ پہچنا ایں قاضیاوے ، مینڈا رانجھن رکن ایمان دا ای
 عشق امام نماز محبت ، مرنی صرف شران دا ای
 سبھ وقت رکوع سجود وچ رہندے ، ایہہ سجدہ تے رب رحمان دا ای
 علی حیدر ہیر رانجھیٹے وی آہی ، ایٹویں کوڑا وہم جہان دا ای

م مشکل ہو گیا ملنا تیرا ، تے مشکل ہو گیا کجنا بھی
 مشکل ہو گیا سبھ کچھ رکھنا ، تے مشکل ہو گیا تھنا بھی
 مشکل ہو گیا ظاہر کرنا ، تے مشکل ہو گیا کجنا بھی
 مشکل ہو نہ کافی او حیدر ، تے مشکل نہیں کووں رجننا بھی

م محمد کن بنایا ، کن منایا وحی او یار
 اربعہ مناد بُت بنائے ، وپن او بدے وڑ بہیں او یار
 میں ہاں بوبائوں ہیں پارس ، نال اساں ذرا کھہیں او یار
 علی حیدر ایہہ کج و مدت والے ، بس بھی بوند نہیں او یار

م مرزا مسرت وصال دالے ، کرے ہاں صدقہے صاحبان توں
 روٹا صاحبان حال دے مال اساں گھول گھتیوں صاحبان توں
 اساں آہی سک چروکی تیغاں نال کپیواں صاحبان توں
 اوہناں اکھیاں اگے بیڑی تھون ، صدقہ تھیوں صاحبان توں
 خراب بہانہ مطلب سارے ، جیو وریوں صاحبان توں
 مرزے بھاپیں لاواں حیدر ، وار سیٹیوں صاحبان توں

ن

ن نہیں رہیرے دے کیوں وت اودن ، جے سینٹڑے اندر چاک نہیں
 کون چکی چاک جے چکلا چاک یکہ نال اساڈڑے چاک نہیں
 لائچھا بوہتا مہیں کیوں نال وتے ، ہوویں شالا ناک مہیں
 رنت وچھوڑے واسہنا جیدر ، رنت رنت دھاواں طماک نہیں

ن نہ شیخ مشایخ قاضی نہ کلاں ، بھی تینڈی دے سائیں منگتی اوں
 پیریں پانوتے نیور گھنگرو ، چھن چھن چھنکاں منگتی اوں
 تانا رہیرے کیوں الاپاں ، میں سراں سنائیں منگتی اوں
 تال تے تال تے تھیا تھیا ، میں گھریں بتائیں منگتی اوں
 سائیں وڈا بخش کریسیں توڑے ، بھرگنارہیں منگتی اوں
 جیدر نا امید نہ تھیویں ، در ادے دی منگتی اوں

ن نہیں ماہی دے گھاء کیرتدے ، ظالم نہ رہتدے چالیاں توں
 جتھے ویکھن باغ حسن دا کھڑیا ، خوف نہ کھاندڑے مالیاں توں
 مارن جہات تے منگن ظام ، باز نہ رہن دیوالیاں توں
 علی جیدر پیتیاں باجھ نہیں کھیوے کیف نہ لین کلاہیاں توں

و

و ویکھاں کیہی ایہہ بجاہ اوس گھونگٹ اوہلے بہ بہہ جیندے کھائے
 اوہ سورج شاید چم چم چمکے ، اوس شفق دے کنارے تے
 ایسے بادل اوہلے دی آتش ، کرے بجلی دے گل زبان جے
 ویکھاں کیا کجھ اندر جانا نہیں پر چولی تے گل اتار کھلے
 اوہ آتش اُسی کھتے ڈٹھی ، اینویں حیدر ساہ بھوت ملے

و ویکھاں کیا کجھ غُربنی غُرباں دے وچ وِسا اِی ویکھاں کس دا اِی
 ایہہ آب صفا ویکھو وِسا اِی حیرت ، نسا اِی ویکھاں کس دا اِی
 ایہہ لیہہ بجاہ بھڑکی سورش رتس دا اِی ویکھاں کس دا اِی
 زُلف سیاہ گچ ماردا اِی بھری وِسا اِی ویکھاں کس دا اِی
 اوہا دس مریندا اِی تاں حیدر ، وِسا اِی ویکھاں کس دا اِی

و ویکھے اُپ نوں وکھائے اُپ نوں ، اساں دا اینویں بہانڑہ اِی
 اتے اپنی صورت مائل جانی ، اُسی کنوں بیگانڑہ اِی

وچ یلی دے کرے تماشا ، آپنا قیس دیوانڑا ای
 خم آپ شراب تے آپے پیوے ، آپے مے خانڑا ای
 اوہ کچلا کیا دنال پیا اوہ سرمہ کیا مستانڑا ای
 شمع نوں لگی آپنے عشق دی ، جیلا اینویں یسروانڑا ای
 حیدر آپے لکھے تے آپے واپے ، آتے قاسد تے پروانڑا ای

و وینچ اکھیں مینڈے ڈھولن توں ، جیں دا نام علی شیر حق دا ای
 جیں دا مکھ مبارک چودھویں دا چن ، چانن چوداں طبق دا ای
 رات اندھیری تے مشکل پیٹا ، سر بدل تہر کھڑا ای
 وت راہزن چور بگیلیاں توں ، مینڈا جی پیا وھڑکا ای
 جے توں مدد کریں تاں میں منزل پہنچاں ، کم مینڈا بگی دھڑکا ای
 علی حیدر گولڑا تینڈڑا ای ، تیرے ناؤں دا آسرا رکھدا ای

و وچ آرسی صورت بے جان موت ویکھے تینوں دل ساہنیاں
 دل لگس چھوڑ آرسی نوں تینڈے گل لگے دل ساہنیاں
 اوتھے شاہ بیگموت فلندر آرسی ، وینچہ لکھے دل ساہنیاں
 اوتھے احمد شاہ محمدؒ بھی پارہ پارہ رکیتا کھل ساہنیاں
 رٹھیں پاٹی کچہ نہیں ہوندا ، ویکھیں توں گھل ساہنیاں
 اوتھے دھرت بھی پمٹ شکست ہوئی ، نہ ہی منزل نہ دل ساہنیاں

یوسف ہٹ وکافندا ای ہٹنچ مخری دے دل ساہنیاں
 یوسف جیسے دل گتھے لکھ دل گتھے دل ساہنیاں
 جو کجہ چاہے کریں آمتا شیر و سنجیں تفل ساہنیاں
 سبھ کجہ دیدیاں اُتے حیدر، یار و بھم پل ساہنیاں

و دل دل پوندیاں زوری گلوں زلفاں ناول بانہہ مینڈی
 کیوں نہ کریں کل بانہہ کیوں نہیں تینڈے گل بانہہ مینڈی
 مینڈا تھ بن کجہ نہ بانہہ نہ موڑھا، کجہ نہیں تل بانہہ مینڈی
 اوسیاں گتدی تنکی اُن حیدر، ودھے پل پل بانہہ مینڈی

و وچ لوح قلم سرگرداں ویکماں، ویکماں مطلب کیا تحریر دا ای
 لکھ لکھ صورتاں دل دل والی مشق کرے تصویر دا ای
 اوہ حسن لطیف صورت، کپڑی مشق زبان تقریر دا ای
 حیدر ہو یا روشن جو کجہ، مطلب اس تدبیر دا ای
 یعنی کرہو سنگار سیالیں سبھ ویکماں، کپڑی مثل اس ہیر دا ای

و ویکماں وچ سیالیں کمیڈی نوں، باہی کیہے بہانڈے پھنڈے
 کون ہیرے مہیں رنگ بھجے بچھے سد سہاڈے جد کرے
 شالا دوتیاں دی گل متی نہیں، بد خواہاں دا اکلیا رد کرے
 اس یا جوج ماجوج قوم نوں شالا، شاہ سکندر سد کرے

شالا میتھڑی گلی اکھلووے، جے پھوک اتار نوں لد کرے
 ویکھاں کول بہا شراب پیوا کے، مستی نازل حد کرے
 ویکھاں سد رعیت دیوے دلاسا، کیہ لکھے حساب دی سد کرے
 پر چنگیاں حقوں کچھ چنگیاں بھی ہوسیں، چنگا نہ مولی بد کرے
 صد قرے نت یار توں حیدر، پل پل چنگا دودھ کرے

و ول کیتی نگاہ اوہناں نیناں سیاہ، ہے ہے دھروہ کٹاریاں ماریاں نیں
 رات روون میتھڑیاں اکھیاں، لگیاں وچ جگہ دے کاریاں نیں
 پلکاں کیہیاں کیا تر کھڑے خنجر، یاوت بانکاں لاریاں نیں
 حیدر اکھ سو مل بھی ماریں زاریاں نے دے زاریاں نیں

و ویکھاں حُسن جمال اوہناں سوہنیاں دا، کیا کچھ ہتھ نہ آوندا ای
 نہ ادہ رنگ نہ صورت پر خوبصورتاں حقوں اٹھ دھاؤندا ای
 جے دت ہووے اکھیاں کیوں گل نرگس بجاہ نہ لاوندا ای
 اوہو بے رنگ حیدر اکھ نہیں کوئی، لوہڑا کنج سناؤندا ای

۷ ہونڈیاں اوس جمال کمال کرم اساں گلارے نال سوال عجب
 اوس رخسار کیتا جگ روشن ، اتے سیاہ ہک خال عجب
 اوس دسڈیاں ہتھ کرم اتے لائیں اکھیاں بھی بھس کال عجب
 اوہ خال سیاہ لبوں والا اکھے ، بانگ بلند بلال عجب
 ایہہ دست نہ زلفت دلاڑ توں ، حیدر خال لب نال عجب

۸ ہے ہے گھنگٹ کٹھ نہ مار دے ظالم میں ترور سنجائیاں
 میاں مہن مناسب اکھیں ، پر میں چھوری کار سنجائیاں
 جے توں مونہہ پلوتاہیں مونہہ پلو میں روواں پکار سنجائیاں
 حال دے اکر پھڑیا ایہہ ظالم دھار سنجائیاں
 ایہناں رنگ برنگیاں بھٹاں کنوں ، تیغ جوہر دار سنجائیاں
 ایہہ گل گل دبدی تک نہیں ، میں ڈونگری فار سنجائیاں
 میاں عشق تے مشک نہ گھٹتا رہندا ، میں گلزار سنجائیاں
 گل چھڑی جے منکر ہو میں سماں میں گفتار سنجائیاں
 اس ہتھ ہتھیلیاں چوڑے والیاں ، میں چھکار سنجائیاں

لُٹ وے ظالم جو من بھاوے ، ول ول مار سنبانیاں
جیدر آکھیں وت کردار توں ویکھاں ، میں بھی وار سنبانیاں

۵ ہواڑے اللہ دے اساں دھم دی نوں کُپرچ دم دی اے
مینڈے نک دا موتی ٹھنڈا لگے ، شوخی دیوے دی کم دا دھم دی اے
اک دم تک اساں تھیں وے دم اتاول کیہی کم دی اے
مہیں پلہڑ ترعڑ پٹیاں چھڑ بیرے ، کملے ماہی نوں تھم دی اے
کرباں دے رنگ سیندے ناہیں ، سستی جیدر ناہیں سندی اے

۵ ہرزہ سجن دی اُرسی پر ، اینہاں اوہناں وچ جلوہ گھٹا
خودی ناز گمان کیہنوں اُٹھ بھونڈی بے رنگ روپ دا پھلوہ گھٹا
پر شکر کتوں سر آپٹے پر ، شیریں کھنڈ دا جلوہ گھٹا
دینہ دیوے سنہری تاریاں ول ، پر مونہہ دل بھجے جلوہ گھٹا
ہر چھٹی چھٹی دریا دی ، پر ہتھی جیدر پلوہ گھٹا

۵ سُن چھوڑ بھیناں کھیڈ رات گئی گھنیں ویڑا خواب خیال دا ای
بھیناں لٹکی رات لٹکن تارے بھی لٹکن پار سمجھل دا ای
چھوٹے گھاگھتی گلکڑی پلکاں بھی شوخ اس لال دا ای
چھوڑ چھوڑ بھیناں متاں رس و بچے خوف اوس نوکھڑے بال دا ای
اُکھے متاں تینوں کھیڈ پیاری ، شوق نہ میتڈے وصال دا ای

مٹاں گاہیاں دیوے مارے صاحب، عزت بوسہ کمال دا ای
 جے وت رانجن ایٹویں بھاوے، تاں عذر کیا رہیر سیال دا ای
 کیا ڈر وچ ہنیر کوٹے، جے اوہ مکھ دا دیوا بالدا ای
 پر حیدر انشاء اللہ اونھے، خواب عروس مثال دا ای

۴ ہے ہے یار بناں ہتھیں سونے دی ونگ بھی، سپ مینڈ آتین دا ای
 بھیناں متھے مینڈے نت متھے تے، دل مہر کہیں بت چہن دا ای
 پر پوجا کیتا سدھ تھیوے توڑے اٹا نقش نگین دا ای
 پچھ ایہتاں خوبورتاں دی جے سچ تیچھے کم دین دا ای
 اوہ خال سیاہ لباں والا، حیدر بے شک نقط یقین دا ای

۵ ہے ہے ماری آں بھیناں ناز بجن دے، کچھ ہتھ مول نہ آدندا ای
 کیہیاں سوہنیاں خوبورتاں مورتاں خاک تھوں چاہندا ای
 کر کے روشن سورج جن تھوں، خاک دے نال ملاوندا ای
 اس سورج نوں بھی انبر چاڑھ کے حیسر چا دباوندا ای

۶ ہے ہے راتیں اڑھیں گھنڈ بھوچھن دا، مینڈے یار کیتا دیدار کنوں
 پر پوے اچھاٹولہ بھوچھن دے وچوں، زکف اتے رخسار کنوں
 کیہا چھن چھن دینہ تے تارے بنے اس بھوچھن دی ہر تار کنوں
 کیہا چھن چھن بنیا روشن دینہ، اُس چمکن تے چمکار کنوں

کبھی ہیں پس رات بنیری بنی ایہناں زلفاں دی کالی انہار کنوں
 اتے ول ول ہونڈیاں دیہہ تے لائیں، آپنی اصلی کار کنوں
 بیویں ول ول گل تے سنبل پوندا، جے گھٹے واہ بہار کنوں
 شالا جم جم گھٹن تھنڈری بوہڑی حیدر علی کمرار کنوں

۵ ہے ہے ول ول زلفاں ماریا مینوں مار سیاہ ڈنگ ماریا ای
 ہے ہے بیویا ساہ پیوئے ساہ نوں ساہ اسان کوئی ماریا ای
 مینڈے دم تے کادریں اُٹ پیاں اتے زلفاں نوں واؤ کھلاریا ای
 اس اعل بہاں والی واگ ایہناں نال اُٹی تان مشدر وساریا ای
 اس مائدری دے نال مشدر ایہناں مینڈا مار ناگنی ساڑیا ای
 نت ڈنگیوں عہد اساڈا ڈنگ جے ڈنگ سواریا ای
 ول ول نہیں دل آہمنہ ساہمنہ، حیدر وت نگاریا ای

۶ ہے ہے ماریا ای ایہہ لا پریم دی ماریا ای مار سٹیا ای
 ہن وت کیوں زلفاں نوں وٹیا ای مٹھا اگے کیا مار وٹیا ای
 پیواں اب جباتی میں اس لب تھوں کر بیسر جے سر کٹیا ای
 کدی نال وصال دے مرہم لائی جے نال فراق دے پٹیا ای
 ایہو ناد واکیہڑا پٹیا ای کدی اگھ سوہنیا بھی پٹیا ای
 اُس ول ول پٹیاں والے ظالم، ول ول مینوں پٹیا ای
 حیدر جگ جگ جیویں سمجھ تیرے، مارن نوں کھوہ کھٹیا ای

لا ہوش نہ چھڈی عشق تیرے اتے اس وچ یوہت دگیریاں نیں
 جیہناں عشق دی چوڑی رنگ لئی، اوہناں چٹیاں چادراں چیریاں نیں
 بادشاہاں دے پتر کنگال کیتے، جیہناں ملکیاں چا فقیریاں نیں
 علی حیدر اوسے جتے عشق رہدا، او تھے رہندیاں نہیں امیریاں نیں

الف

الف الف احمد پور دیاں گلیاں دے لوکا، سائوں سیٹھے گلیاں بھلیاں نی
 سوہے ساوے تے ہار حلیاں ، سُرے سانگاں ستیاں نی
 ہن ڈٹھیاں باجھ نہ رہندے عاشق، اتے بہندے مار پتھلیاں نی
 ادتھے کوہے تر تر یہن دے حیدر، اتے سوہنیاں گل ٹلیاں نی

الف اکلا حمزہ آبا اتے رت سریر دی شک رہی آ
 یار دا نقطہ دل مینڈے تے، اتے عین دی ڈالی جھک رہی آ

الف آپ کرینڈرا کم سیٹھا ، تقدیر قضا بہانڈرا ای
 ایہہ زمین آسمان تے عرش گہسی، ایہہ قدرت تینڈی دا آئندرا ای
 آپے ماسے تے آپ جولے، اتے عزرائیل بہانڈرا ای
 یس رکیہ جاناں رمزاں یار دیاں، حیدر تے پھرو لوک دیوانڈرا ای

الف آو سہیلیو سہیلیو میریو نی ، در یار دے نوں جھولی پانیٹھی
 اک یار آبا سویو راضی راہیں ، صورت یار دی نوں میں رُسا بیٹھی

دکھ لگے سن نڈھڑی بالڑی نوں، رتی کرماں دی ہنٹوں و سنجہ بیٹھی
 علی حیدر میاں ویکھیں نبض میری، جان بچھ کے موہرا میں کھا بیٹھی

الف اکڑا ہمزہ آہا نے ہمزہ شیر مریلڑا اے
 الف دا نیزہ پھٹن والا تے ایہہ اسوار روہیلڑا اے
 الف تے ہمزے دیاں گل وچ پکھیں، تے گھٹیں او یار دوہیلڑا اے
 حیدر یار دا ٹاہلی تے ٹانگو، تے وحدت مارو بیلڑا اے

الف احمد وچ میم دا گھوگھٹ، چپتن چھوت دراز ہتھیا
 اکو نعتہ وحدت والا، جنبش کھا دراز ہتھیا
 اساں راگ پریم دا سُنیا، سوزن دا ہُن ساز ہتھیا
 وحدت دے دریا دے اندر، علی حیدر میم جہاز ہتھیا

الف اکھیاں میریاں بدل ہوئیاں، تے ہنچوں دا میٹھہ برسدیاں
 کیہی روئے دی چاٹ پیو نہیں، کدی نہ بھیریاں ہسدیاں
 وت کاہے توں روندیاں لال ہوئیاں، ہُن جی دا بھیت نہ دسدیاں
 علی حیدر پچھ توں اکھیاں نوں، ہُن لا پریت کیوں تسدیاں

الف آپ بھی کالا تے لوئی بھی کالی، تے مجھیں بھی کیلیاں کالیاں نی
 چاک سدیاں تے غصے نہ تھیویں، سبھے سیالیاں سالیاں نی

مرز نہانی ٹوں سمجھ نہ جانن ، ایہہ اوہناں دیاں چابلیاں نی
 لعل چھپایاں نہ ٹھپدے او حیدر ، کیہیاں مثالاں باریاں نی

الف اٹھ سوانی تے گھت مدھانی ، ویلا پہچھلی رات دا ای
 اٹوں ہوئی دھمئی تے دہی نہ جھئی ، بڑکنا بھی کسے گھات دا ای
 مجھ نہ کھٹے تے دودھ نہ وٹے ، ویلا وقت برات دا ای
 جیویں دودھ تھیں دہی تے مکھن جے حیدر ، تیویں فرق نہ رب دہی ذات دا ای

ی

ی یار اقرب حبیب الودید کنوں، بھوندی وٹاں ہُن تھکی آں میں
 تنی ایس قبا دی شہِ رگ اے شاید، کپ گھٹاں ہُن تھکی آں میں
 او رُہ تہ تھو نیڑے مینڈے ہتھ کیہا گھٹاں ہُن تھکی آں میں
 اوس مونہہ مہتاب دے اکھر میں کیویں کٹاں ہُن تھکی آں میں
 مراں وے حیدر یار جنازے آوے، مٹاں ہُن تھکی آں میں

ی یار تکمہ جامہ کھویا کیہ چکار تارے دی لب دا لے
 آخر آئی رات اچے جامہ کھوین نوں یار سنبدا لے
 جنب جنب دے وچ رات گئی، شعلہ حُسن دے نوں کون ملبدا لے
 بھیناں صبح قیامت دھمائی مینڈا، جیوڑا مقرر کئیدا لے
 ادھے احمد واکم حیدر، کم نہ جبرائیل دے کھنبد دا لے

اللہ دے دیار میں گھوکاں ، لاء رسول خدا دے
 صیہ سلام صلوٰتیں تینڈے بھاء رسول خدا دے
 کیوں کر آکھے گولی آ ولا، رسول خدا دے
 دفتر سبھ گناہاں دے ولا، رسول خدا دے
 مال اساڈا چوراں تقصوں ولا، رسول خدا دے
 جیدر دے سر پگڑی آ ولا، رسول خدا دے
 کھتے دینا چور بہار ولا، رسول خدا دے
 کیوں کر آکھے کوچھے آ ولا، رسول خدا دے
 دے دیدار سہارا آ وکھا، رسول خدا دے
 بن پانی چھٹی مردی آ ولا، رسول خدا دے
 شوق تینڈے دا ویلا گیا وہا، رسول خدا دے
 سوہنا مکھ مبارک آ وکھا، رسول خدا دے
 سک انگوری چلی مینہ وسا، رسول خدا دے
 ناں خدا دے کوہی اُتے آ وسا، رسول خدا دے

نوشہ رُٹھا وِسیاں دا ، آ منا رسول خدا دے
 لڑھدی ویندی بیڑی بجے لا رسول خدا دے
 اللہ مولیٰ اگے ، کر دعا رسول خدا دے
 رافضیاں نوں مارے آپ خدا رسول خدا دے
 فارسیاں دی آتش پھڑ وِسا رسول خدا دے
 رافضی ہوئے غالب توں ہٹا رسول خدا دے
 نوبت ستے دینے، دی وجا رسول خدا دے
 رافضیاں دے سر تے تیغ وِکا رسول خدا دے
 رافضیاں دے سہقوں توں چھڑا رسول خدا دے
 ایہناں رافضیاں دے پیچھے گتے، لا رسول خدا دے
 اللہ مولا کوہوں خیر دوا رسول خدا دے
 لشکر لگیاں تیغاں خیر کرا رسول خدا دے
 پھیر دے سر کپڑا توں وِسا رسول خدا دے
 بھیڑیوں بھگڑیوں خوش ہسکھ وِکھا رسول خدا دے
 نازک ویلا دو دل مکے ، آ رسول خدا دے
 ہوا سوار گھوار، وِچ وِکا رسول خدا دے
 وجہا مارو پلو توں ، پھرا رسول خدا دے
 بھڑکی آتش اُتے پانی پا رسول خدا دے
 پرہت کیوں کر ولے، آ ولا رسول خدا دے
 ذمہ حیدر عاجز دا توں ، چا رسول خدا دے

قصہ ہیر و رانجھا

گفتگو ہیر با مادر

حمد خداوند خالق نوں ، گن تھیں کیستا عالم چا
 جو کنزاً سی مخفی آبا ، عشقوں ظاہر ہویا ا
 حسن نصیب ناز ازل نے ، نیاز لئی گل عشقے پا
 عاشق دے دل کیا اندیشہ ، دیتا دینہ تے راتیں لا
 جبری ملامت کرے نہ توبہ ، مونہہ تھیں یوے نارہیں آ
 حیدر اکھ سٹاواں فدا ، واری کن رکھیں میں دا

گفتگو مادر با ہیر

نال ملامت دیندی طعنے ، ہیرے فوں بہہ چکھے ما
 غم تیرے تھیں ڈھل گئی دیہی ، کم نہ سانوں مسجھے کا
 پچھے نہ ہوئی ٹالا ٹولی ، بھیت تیرے سبھ بکھے چا
 سہتی مار نہ ہورن حیدر ، دل تیرے تے گجھے گھاہ

ایضاً

اگھ ویکھاں کیوں سہیں آلاہے ، نیوں نداناں لا کے دھی
 شرم گواہو عقل آہو ، ملکیں دھماں پا کے دھی
 نسین نصیحت منسیں کہیا ، چا کے تھیں چت چا کے دھی
 اَلْعِشْقُ نَارٌ پڑھیں ناہیں ، رکھیں جان بچا کے دھی

کلام دختر با مادر

جان بچا کے با بھوں چا کے ، رکھیں کیوں کر ہوئی ما
 يُحَرِّقُ مَا سَوَاءَ الْمَحْبُوبِ ، رہیا تغیر نہ کوئی ما
 دل وچ اکھے ویکھ تماشا ، ہے ہے اوتھے ڈھوئی ما
 من ہو مقناطیس حیدر ، اوسے دی کچھ رکھو ای ما

کلام مادر با دختر

کچھ ولے دی عشقوں تینوں ، فی الواقع میں جاتی دھی
 ساک گواہو چاک سوہایو ، داغ کیوں ذاتی دھی
 ماہی نال توالہ پیالہ ، بھلی نہ سمجھ پچھاتی دھی
 حیدر مٹیں دیندے تھکے ، ماپے دینہ تے راتی دھی

کلام دختر با مادر

میں تے رنگ ماہی دے رتی، میں تے مت نہ آوے ما
 کیا مَحَبَّتِ فِی شَمِیمِ، کون ایہہ راز سناوے ما
 اَلْحَبْتُ یَعْلٰی رانجھے باجھوں، ہور نہ نظری آوے ما
 مَنْ یَّهْدِی اللّٰہُ حَیْدَرَ اس نوں، راہوں کون بھلاوے ما

کلام مادر با دختر

راہوں بھل پیوں جا اوجھڑ، بھلی ہدایت پائی دھی
 میہنا چاک پیو ای چاکوں، ایے بھی مت نہ آئی دھی
 جھلن جھل چریندی وتیں، بھلی جھڑک لوکائی دھی
 بیسر ہو کے باز نہ آویں، برہوں دل بھلائی دھی
 درد تیرے رت دینہہ تے راہیں، دیہی رت سکائی دھی
 حیدر چا پھڈ چال اولیٰ، آ کیوں شامت چائی دھی

کلام دختر با مادر

شامت دے تیری اکھیں، سائوں عین سعادت ما
 کَانَ تَمَیْکَ مِنْہُ شَیْئًا، مَیْدھ رکیہ ایہہ کرامت ما
 فَادَاتَسْبَحُ حُمدًا فرمایا، ذاتوں نہیں شرافت ما
 فخر المرء بفضله ادا اے، کہ نہیں بوجہت ملامت ما

جف القلم بما هو کائن ، نہ کر ایڈ ملامت ما
مَحْنُ قَسْمًا قَسْمَتِ حیدر ، موڑن ناہیں عادت ما

کلام مادر با دختر

قسمت میری کدوں پچھاتیا ، عادت پٹی بھلیری دھی
اج توڑی اساں توڑ نہا ہی ، جو کچھ تیری خواہش دھی
ابے ہے ویلا ہوش سمھالیں ، سن کوئی مرت پھنگری دھی
حیدر بھاہ بچھاوے تھوڑی ، مچی نہ بھڑک ودھیری دھی

کلام دختر با مادر

بھڑکی بھاہ پرہوں دی دل وچ ، ہر دم کرے اشارہ ما
پائیں پانی مچن اٹھے ، پیش نہ جائدا چارہ ما
ویکھ امانت کہہ قَابِینَ اَنْ یَّحْمِلْنَهَا ، پھڑیا اساں کنارہ ما
اِنَّهٗ كَانَ ظَلُومًا حیدر ، بھاہ چکیا سر بھارا ما

کلام مادر با دختر

ظالم جاہل ہو کے ہیرے ، کیوں ایہہ بھاہ اٹھایا دھی
اِنَّ الشَّيْطَانَ وچ قرآن ، آپ حَسْرَہ فرمایا دھی
یا مریا الفحشاء نہ سمجھو ، آپے کم گویا دھی
اوڑک ایسے ویری تینوں ، پندھوں او جھڑ لایا دھی

گیا نہتور جگر وچ تینوں ، تینوں درو سوایا دھی
عشق ماہی دے حیدر تینوں ، جاؤ پا مھیرایا دھی

کلام دختر با مادر

بھرم نہ مینوں نہ کوئی جاؤ ، پرہ لاجول زبانوں ما
قُلُوبُ الْمُؤْمِنِينَ بَيْتُ اللَّهِ ، ہے ایقے غیر نہ جانو ما
ماہی تے میں واحد واصل ، آ مڑ ایس دھیانوں ما
لَيْسَ سِوَاكَ إِلَّا هُوَ ، وچ رہیر بہانہ آنوں ما
حیدر میں تے ماہی راکھا ، رہے نہ گل اکھانوں ما

کلام مادر با دختر

گلاں تیریاں گلیں ٹریاں ، چایا چال اپوٹھی دھی
نال دیلاں ریکہ تمٹیاں ، پیچی ہوویں مھوٹھی دھی
گوک رہی کدشور سکارا ، بھونڈی ناہیں موٹھی دھی
حیدر ایہہ دکھ دیکھنے آہے ، جھدیاں نہ توں گھٹھی دھی

کلام دختر با مادر

گھٹھی تنجھر عشق ماہی دے ، کیتوس تن من کھائل ما
جنگل میرا دامن اُس دا ، اوسے دے دل مائل ما
نقش محبت رانجھے والا ، نہ دھوتیاں ہووے زائل ما
مَالِي غَيْرُكَ نَفِي الْكَوْنَيْنِ چھڈ دے سپہ لا طائل ما

لَمِنَ الْمَلِكِ الْيَوْمَ وَيَهَارُے اِيے اُتے قائل ما
حیدر لوگ بہشت منگیں ، میں ماہی دی ساں ما

کلام مادر با دختر

مفت بہشت نہ ملیسی لوکاں ، نال بھیاں کرواں دھی
اَفْلَحَ مَنْ مَرَّ كَهْمَا ، باجیوں کہ ہوسن چھٹکاراں دھی
دھی النقیوہ بچیا دُنیا ، کہ ہی رت پکاراں دھی
پیسیں جا وچ گرد غباراں ، گئی این توڑ مہاراں دھی
مالح ہے لَا تَقْتُلُوا مَيُتُونَ ، نہیں تے مار تاراں دھی
حیدر کیوں ایہ عمر اکارت ، دکھاں وچ گزاراں دھی

کلام دختر با مادر

دکھ رانجن دے سکھ کر جاتے ، توں کیوں حال پچاریں ما
شکر و نڈ کریں شکراتہ ، خمیریں وقت گذاریں ما
عشق تنور جگر وچ جاری ، گھاؤ ووصیرا ماریں ما
کھیڈ کھلا کریں منصوبہ ، بازی کرے نہ ماریں ما
کھیڑیاں دی کر صفت زیادہ ، کوٹ پہاڑ اُساریں ما
پر خاک برابر عشق نہ چھڈے ، توں روویں چا چاہڑیں ما
کھیڑیں چا کھیڑیں مینوں ، جے توں بھلا سواریں ما
حیدر میرا سیر ماہی دی ، کھیڑیں کس نوں واڑیں ما

کلام مادر با دختر

کھیڑیاں ول ٹوریاں سر پر ، ماہی نوں کہ راہی دھی
 چاہ ماہی دی سٹ وچ چاہے ، چوپک نوں پا چاہے دھی
 ماں پیو نہیں بے عاق نہ ہوویں ، ہووی فضل الہی دھی
 تَحْتَ اَقْدَامِ جَنَّتْ جانی لے کے سچ گواہی دھی
 سُن مَن رَغِبِ حَیثُ نَبِیؐ دی ، پھٹ دے ایہہ گمراہی دھی
 مار جنجال مکاندی جندوں ، پر ایہہ تک نہ آہی دھی
 حیدر سمجھ کداہیں میرے ، سدا نہ سمجھے ماہی دھی

کلام دختر با مادر

عشق ماہی دے گھر وچ مٹھی ، با بھوں دھاراں بھیرے ما
 پی ترفا ماہی وانگوں ، برہوں ریتے بیرے ما
 سمجھ وُجُوہُ یَوُصِّلُ ، کیوں دیں ہمن درد ودھیرے ما
 ماہی تے میں وِتھ نہ کاٹی ، شہ رگ کووں نیرے ما
 نَحْنُ اقْرَبُ جان سمجھوویں ، دُور ہوون سمجھ جھیرے ما
 عشق عینی سمندر اندر ، جتنے گھمن گمیرے ما
 بِسْمِ اللّٰهِ مَجْرِيْهَا ، پڑھ کے ٹیہلی دل دی بیڑی ما
 حیدر مڑ کے بلاں کداہیں ، کبوں کر ملاں مکھیڑے ما

کلام مادر یا دختر

موت قبول کیوں کر یہ میرے ، اتنی پیٹی کہہ مشکل دہی
 لَا يَغْلِقُ بَابُ التَّوْبَةِ ، ہوئی کیوں بہن عاقل دہی
 حق کہیا لَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ ، پڑھ لئے ہو نہ غافل دہی
 کم نہ کر یہ ٹھاکن جھٹے ، عاقل بالغ کامل دہی
 واگماں ہتھ سواراں ہوون ، پہنچن تہ کسے منزل دہی
 حیدر راہ پیا وچ گل دے ، سمجھ چلائیں محل دہی

کلام دختر با مادر

واگ دے دی ہتھ نہ میرے ، محل کیوں کر ٹھلاں ما
 حبت دل عشق اٹھائیاں واگماں ، ہو بے غدری چلاں ما
 اِنِّیْ فِیْ حُبِّ مَحْبُوْب ، کیوں دیں بہن بھڑک دھڑلاں ما
 میں تے رانجھن عہد سچا واں ، تھوٹیاں چھڑ دے گلاں ما
 تَشْرَهُ اَوْ جُلُسُهُ جانا ہوے مونہوں ہوسن گلاں ما
 قیامت عشق عشاقاں والی ، انشاء اللہ ملاں ما
 چاکر چاک ہزارے دے وچ ، ملکاں ملک محلاں ما
 چاکے بیہ چاکر حیدر ، موٹہوں گواہی گھلاں ما

کلامِ مادرِ با دختر

پاکے دی توں چاکر میرے ، غنیمتیں سب کچھ اپنی
 انیس نیند کدی نہ لائیاں ، مٹی سڑیاں کدو لہریں
 ساک نہ بیاں نے زو دیاں ، ساہیوں بیہوش لہریں
 حیدر خاک قبول کیوں کرے ، ہونریاں پاں تھکائی

کلامِ دخترِ با مادر

خاک قدم دیر دی تمام ، کھیل جوام جاتی ما
 جو کچھ ماہی سو میں آہی ، شرم نہ بیبا ذاتی ما
 عشق شہادت ہارن میرے ، گوشے دی دست پھاتی ما
 ذات گواہی تاں وپن ماہی ، فائد ذات پچھاتی ما
 پائی ہاں میں مار جلائی ، پا تجر دیوں بھاتی ما
 حیدر جام دسال ماہی دا ، پٹی ہونی مدھ ماتی ما

کلامِ مادرِ با دختر

حتی نت پلتی ہونیں ، رتی عقل نہ آیا دی
 ایسے عشق اوڑے تیرے ، گل وپن قضیہ یایا دی
 ناس جا کے بھاگیں جھڑماں ، بھٹی ناؤں دھرایا دی
 من اسٹریاں تھیں ، آکیوں چت چایا دی

کلامِ دخترِ با مادر

مت ملامت کار نہ بینوں ، عشق لہیاں پھٹ واکاں ما
ہوش بے ہوشے قائم می می ، کد ایہہ طعنہ بجا کاں ما
جَعَلَ الْيَنلَ لِبَاسًا سَمِيحًا ، تنہاں کیوں راتیں جا کاں ما
رَتِّ زَنگِ ماہی دے حیدر ، جھاگ برہوں دیاں لاگاں ما

کلامِ مادرِ با دختر

چڑھ کے رنگن ماہی والی ، داغ سیالیں لایا دہی
عزت دانمہ جوڑا خاصہ ، سہج نہ انگ ہنڈھایا دہی
شرم جیا دا شیشہ نازک ، پتھر سنگ ر لایا دہی
نت آلاہمیاں تیریاں بے شک ، ساٹوں بوہت ستایا دہی
اکثر سہوں بُرا نتیجہ ، من حُرد فرمایا دہی
نال کرامت خہ ہے لازم ، کھیڑیوں کیوں چت چایا دہی
هَلْ جَزَاءُ الْإِحْسَانِ إِلَّا الْإِحْسَانِ تُوں کیوں بُرا منایا دہی
حیدر ماپیاں دوس نہ کٹوٹی ، جو لکھیا سو پایا دہی

کلامِ دخترِ با مادر

لکھیا یکھ ازل دا اہل ، درد رنجیٹے والا ما
تیتوں زہر پیالہ پیون ، لوکاں عشق سوکھلا !

اکسے واری لئی جت بازی ، ویکھ پرہوں دا چال ما
حیدر ولین کھیڈن کھیا ، ہار متی کرہ مالا ما

کلام مادر یا دختر

طمان بندھ سوکھالا جاتا ، بھاد مچی من میرے دھی
غیرت پرکھ کٹار غضب دی ، کینتوس دل مے میرے دھی
السَّيْفُ قَاطِعٌ جاں گزریا ویلا ، ہوندی خیر اگیں دھی
حیدر سندی کیوں ایہہ گلاں ، فیکھدی نہ دکھ تیرے دھی

سادیاں کتاباں

نمبر کتاب	نمبر کتاب	نمبر کتاب	نمبر کتاب	نمبر کتاب	نمبر کتاب
۲۵/-	سورج مکھی	۱۲/-	سیتیاں اکھاں والے	۲۰/-	احسن القصص
۲۸/-	آزادی گروں پنجابی ادب	۱۲/-	مٹی اُتے لیک	۲۰/-	ہیر وارث شاہ
۲۰/-	نکھیرے	۱۲/-	شہرتے سفنے	۲۰/-	وگدا پانی
۲۰/-	گوجری ادب	۳۵/-	چوٹوں کہانی	۱۵/-	کابیاں اٹاں کالے روڑ
۱۵/-	پشتو ادب	۱۵/-	اک اوپری کڑی	۲۵/-	وحدت الوجود تے پنجابی شاعری
۲۳/-	گلہ رسی	۱۵/-	گوک	۱۵/-	بول تے نول
۱۲/-	نکھیاں سولاں	۲۰/-	کرکڑ دے پھل	۲۰/-	کن بیکھا
۱۲/-	کال بلندی	۲۵/-	پہاج	۲۰/-	آکھیا بابا فرید بے
۱۵/-	پنجاب دے بچیاں پتر	۱۵/-	چٹڑ رنگی مورتی	۳۰/-	ہیر دموزر
۲۶/-	جنگنامہ امام حسین	۱۵/-	تانی	۳۰/-	کلیات لالی
۱۱/-	دیس پردیس	۲۰/-	ٹٹ بھج	۱۸/-	سیاسی
۱۵/-	ٹنیکسلا	۲۰/-	بار دے گیت	۱۰/-	ہیر چرخ اعوان
۱۰/-	قائد اعظم سوتھ تے سیاست	۳۰/-	رکھ ناں سرے بھرے	۱۸/-	بیج تارے
۲۰/-	چوٹوں اٹلے	۳۵/-	تھپیل دی ٹھڈی چیاں	۳۰/-	ملانی مرثیہ
۶۵/-	پنجابی ادب دی کہانی	۱۲/-	قصہ دو بھراواں دا	۱۲/-	کافیاں شاہ حسین
۵۰/-	اعوان کاری	۱۵/-	بول مٹی دیا باویا	۲۵/-	اکبر کہانیاں
۳۵/-	لہندی شعریت	۱۸/-	جزیرہ	۱۵/-	چرخے دی موت
۴۰/-	دیوان خواجہ غلام فرید	۱۵/-	شام رنگی کڑی	۱۲/-	قصہ کہانی
۱۵/-	نظراں کردیاں گلاں	۱۶/-	بوہ کوئی نہ	۱۵/-	دو گھیاں شاماں پنجابی
۱۵/-	گکھارے	۲۰/-	لوہا ہاگ	۱۵/-	چنے دے اوہلے

پاکستان پنجابی ادبی بورڈ ۵۸ لارنس روڈ کلاھوس فون ۳۰۶۶۸۹